

ਵੀਰ ਸੁਨੇਹੜੇ

(ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪੱਤਰ-ਪ੍ਰਵਚਨ)

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ

- ਸੰਪਾਦਕ -

ਕਰਨਲ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਗੁਲੇਰੀਆ

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਤ ਸਦਨ

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਮਾਰਗ, ਗੋਲ ਮਾਰਕਿਟ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ-110001

Vir Suneherre

Bhai Vir Singh

Edited by Colonel Jagjit Singh Guleria

ISBN # 978-93-80854-00-7

© ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਤ ਸਦਨ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ
ਨਵੀਂ ਐੜੀਸ਼ਨ, ਜੁਲਾਈ, 2010

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ :

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਤ ਸਦਨ

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਮਾਰਗ

ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ-110001

Printer:

Print Media

1331, Chok Sangatrasan,

Paharganj, New Delhi - 110055

(m) 9810765258

ਮੁੱਲ : 90/- ਰੁਪਏ

ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਛਪਦੇ ਛਪਦੇ

ਇਹ ਹਥਲੀ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਤੀਸਰੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਹੈ। ਇਹ ਕੰਮਪਯੂਟਰਾਈਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਛਪਾਈ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਾਨੂੰ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਕੁਝ ਪੱਤਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਿੱਲੀ ਨਿਵਾਸੀ ਸ. ਗੁਲਸ਼ਨਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ੧੯੬੩ਪ ਈ. ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸੁਰਗਵਾਸੀ ਸ. ਮਧੁਸੂਦਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਸਨ। ਪਿਛੋਂ ਇਹਨਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਦਾ ਜਿੰਮਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਭੈਣ ਸੁਰਗਵਾਸੀ ਬੀਬੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੌਰ ਜੀ ਕੋਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਪੱਤਰ ਸਾਨੂੰ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਰਧਾਲੂ ਸ੍ਰੀ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕਪੂਰ ਜੀ ਦੀ ਸਖੁਪੱਤਰੀ ਬੀਬੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਉਬਰਾਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਖੁਪੱਤਰ ਪੂਨਾ ਨਿਵਾਸੀ ਸ੍ਰੀ ਹੇਮੰਤ ਉਬਰਾਏ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪ ਇਹ ਪੱਤਰ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ। ਸਦਨ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ-ਦੀਦਾਰੇ ਕਰ ਤੱਤਫਿਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਲਿਆ। ਸਦਨ, ਦਿੱਲੀ ਨਿਵਾਸੀ ਸ. ਗੁਲਸ਼ਨਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਪੂਨਾ ਨਿਵਾਸੀ ਉਬਰਾਏ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਤਹਿਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੱਤਰ-ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਇੰਨੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦਗਾਰੀ ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਮੁਚਿਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਤੀ-ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਫੁਟਕਲ ਪੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ‘ਨੇਹੀ ਤੰਦੜੀਆਂ’ ਦੇ ਸ਼ੀਰਸ਼ਕ ਹੇਠ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਖਾਸੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਸਤ-ਲਿਖਤ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਅਸਲਸਰੂਪ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਮੂਨੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਭਰਾਤਾ ਡਾ. ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ੧੩-੬-੧੯੬੫ਪ ਨੂੰ ਇਕ ਪੱਤਰ ਸਤਰੰਗੀਆਂ ਵੱਲ ਸਾਂਝਾ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪੰਚ ਭੋਤਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਗੁਰੂ ਗੋਦੀ

ਵਿਚ ਜਾ ਬਿਰਾਜਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੂਜੇ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਸਤਸੰਗੀਆਂ ਵਲੋਂ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਕੀਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ।

ਕੋਝਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਨੂੰ ਨਾ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਛਪਾਈ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇ। ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਉਹਨਾਂ ਖੇਡੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਾਬਿਤ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਨੋਹੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਸਦਨ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨੈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਰਚਨਾ ਜਾਂ ਪੱਤਰ ਅਣਛਪੇ ਪਏ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕੋਈ ਦੁਰਲੱਭ ਵਸਤਾਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਤਤਕਾਲ ਸਦਨ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਣਾ। ਸਦਨ ਅਜਿਹੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਤਹਿਦਿਲੋਂ ਰਿਣੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਸੰਪਾਦਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਦਨ ਦੀ ਖੋਜ ਸਹਾਇਕ ਬੀਬੀ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਦਨ ਦੇ ਖੜਾਨਚੀ ਸਰਦਾਰ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਤੀਸਰੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਛਾਪਣ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਅਣਛਪੇ ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰਨ ਵਿਚ ਵਡਮੁੱਲਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਸਦਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਤਹਿਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੈ।

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਤ ਸਦਨ
ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, 2010

-ਡਾ. ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇਗੀ
ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ

ਮੁਖ ਬੰਦ

ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਇਨਸਾਨ ਨੇ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਅੰਦਰਲੀ ਦੁਨੀਆ ਸੁਨਸਾਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾਉਮੀਦੀ, ਦੁਖ, ਉਲਝਨਾਂ, ਕਲੇਸ਼ ਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਦੇ ਬੂਟੇ ਲਹਿਲਹਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਪੱਛਮੀ ਸਭਿਆਤਾ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਏਨੀਆਂ ਚੁਪਿਆ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੈਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਹੱਥ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਦਿਮਾਗੀ ਫਲਸ਼ਿਆਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਤੇ ਕੀ ਦੇਣਾ ਸੀ ਸਰਗੋਂ ਬੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ ਵੈਰੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਨ ਚੰਚਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਮਨ ਬੇਚੈਨ।

“ਕੁਝ ਅਮਾਵਸ ਸਚੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀਸੈ ਨਾਹੀ ਕਹ ਚੜਿਆ॥
ਹਉ ਭਾਲਿ ਵਿਕੁਨੀ ਹੋਈ॥ ਆਧੇਰੈ ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਈ॥”
(ਵਾਰ ਮਾਝ, ਪੰਨਾ ੧੪੫)

ਪੱਛਮੀ ਸਭਿਆਤਾ ਨੇ ਦੇਣਾ ਤੇ ਕੀ ਸੀ - ਜੋ ਕੁਝ ਅੱਛਾ ਸੀ ਉਹ ਵੀ ਖੋਲਿਆ। ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਦੁਖ, ਤਨ ਦੇ ਤੇ ਮਨ ਦੇ ਯਾ ਦੋਨਾਂ ਦੇ, ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਗੁਰਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਨੀ ਹੀ ਪ੍ਰਾਲਭਦ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ।

“ਜੇ ਮੈ ਕੀਆ ਸੋ ਮੈ ਪਾਇਆ
ਦੋਸੁ ਨ ਦੀਜੈ ਅਵਰ ਜਨਾ॥੨੧॥”
(ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪਟੀ ਲਿਖੀ-ਪੰਨਾ ੪੩੩)

“ਦਾਈ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਉ ਕਿਸੈ ਦੋਸੁ ਕਰੰਮਾ ਆਪਣਿਆ”
(ਪੰਨਾ ੪੩੩)

ਜਦੋਂ ਇਨਸਾਨ ਜਿੰਦਰੀ ਦੀਆਂ ਦੁਖਾਂ ਤੇ ਸੁਖਾਂ ਦੀਆਂ ਘਾਟੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਸੁਖਾਂ ਵੇਲੇ ਇਕ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਭੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ:

“ਲੇਖਾ ਰਬੁ ਮੰਗੋਸੀਆ ਤੂ ਆਂਹੋ ਕੇਵੇ ਕੰਮ॥”
(ਸ: ਫਰੀਦ-੩੮, ਪੰਨਾ ੧੩੭੯)

“ਫਰੀਦਾ ਅਮਲ ਜਿ ਕੀਤੇ ਦੁਨੀ
ਵਿਚਿ ਦਰਗਹ ਆਏ ਕੰਮਿ॥੧੦੦॥”
(ਪੰਨਾ ੧੩੮੩)

ਤੇ ਭੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ-

“ਭਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੁਰੀਆ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ॥
ਅਵਰਿ ਕਜ਼ ਤੈਰੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ॥
ਮਿਲੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ”॥
(ਆਸਾ ਮ:੫, ਪੰਨਾ ੧੨)

ਜਦੋਂ ਦੁਖ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਹਰ ਕਰਨ ਤੇ ਉਹੀ ਦੁਖ ਦਾਰੁ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਜੇ ਭਰੋਸਾ ਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਯਾ ਤੇ ਬੰਦਾ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਤੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਕੋਸਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਯਾ ਉਸਦਾ ਰਸਤਾ ਸਿਰਫ਼ (Tranquillizers) ਜਾਂ (Psychiatrist) ਦੇ ਕਾਉਂਚ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਲੰਘਦਾ ਹੈ।

ਅਜਕਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਔਖਾ ਹੈ। ਘੋਰ ਕਲਜੁਗ ਨੇ ਬਿਰਤੀਆਂ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਮੱਤ ਉਤੇ ਪਰਦਾ ਪਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਮੁੜ ਉਸ ਸਹਾਰੇ ਦੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੱਛਮੀ ਸਭਿਅਤਾ ਦੇ ਨਸੇ ਹੇਠਾਂ ਕਦੇ ਦਾ ਛੱਡ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਰਮ ਕਾਂਡੀ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਅਸਲੀ ਸਹਾਰਾ ਸਮਝ ਕੇ ਠੇਡੇ ਖਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ੧੯੪੧ ਵਿਚ ਹੋਈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੋਠੀ ਦੇ ਬਰੀਚੇ ਵਿਚ ਦਰੱਖਤ ਦੀ ਛਾਂ ਹੇਠ ਬੈਠੇ ਲਿਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਕ ਸਾਂਤ ਵਾਤਾਵਰਨ ਸੀ। ਭਾਈ ਸਹਿਬ ਦਾ ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਚਿਹਰਾ ਜਲਾਲ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਇਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਜੋ ਮਨ ਉਡਨ ਪੰਖੇਰੂ ਬਣਦਾ ਹੈ ਉਸ ਉਤੇ ਕਾਬੂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਇਆ ਜਾਏ? ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਤੇ ਬੜੀ ਹੀ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਉੜ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਈਕਲ ਤਾਂ ਹੀ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਟੈਂਡ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ ਯਾ ਉਸ ਉਤੇ ਸਵਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਏ- ਨਹੀਂ ਤੇ ਸਾਈਕਲ ਗਿਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਟੈਂਡ ਹੈ ਨਾਮ ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਗੁਰਮਤਾ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ, ਨਾਮ ਉਤੇ ਬੜਾ ਹੀ ਜੋਰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰ ਸਭ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਫੋਕੇ ਹੈਨ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਨਾਮ ਹੈ ਸਭੋਂ ਕੁਝ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੁਝਵੀਂ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਸਿਫਰ ਹੈਨ ਤੇ ਜੇ ਨਾਮ ਦਾ ਏਕਾ ਨਾਲ ਲਗ ਜਾਏ ਤਾਂ ਇਕ ਸਿਫਰ ਦਸ ਤੇ ਦੋ ਸਿਫਰਾਂ ਮੌਹੋਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੈਨ।

ਨਾਮ ਜਪਣਾ, ਬਾਰ ਬਾਰ ਜਪਣਾ, ਮਨ ਨਾਲ, ਜੀਭਾ ਨਾਲ ਹਰ ਵੱਕਤ, ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ, ਕੰਮ ਕਰਦੇ

**“ਇਕ ਦੂਜੀਭੈ ਲਖ ਹੋਹਿ ਲਖ ਹੋਵਹਿ ਲਖ ਵੀਸ॥
ਲਖ ਲਖ ਰੋੜਾ ਆਖੀਅਹਿ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਜਗਾਦੀਸ॥”**
(ਜਪਜੀ ੩੨)

ਏਹ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਨੂੰ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੋਰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ- ਉਹ ਆਪ ਜਪਦੇ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੇ ਸੀ।

“ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ॥”
(ਸੁਖਮਨੀ, ਪੰਨਾ ੨੯੦)

ਪੜ੍ਹੀ ਗਏ ਤੇ ਸਿਮਰਿਆ ਨਾ, ਇਹ ਸਿੱਖੀ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤੇ ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਕ ਬੰਦਾ ਇਕ ਸਫਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਏ ਤੇ ਆਪ ਜਾਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨ ਕਰੇ ਉਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਭਾਈ ਸਵਾਸ ਸੰਭਾਲ। ਏਹ ਵੇਲਾ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਹੱਥ ਆਉਣਾ। ਜੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਿਆ ਤਾਂ

“ਏਕੁ ਰਤੀ ਬਿਨੁ ਏਕੁ ਰਤੀ ਕੇ”॥

ਨਾਮ ਹੀ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਿਤਾਣੇ ਕਿਉਂ ਹਾਂ? ਕਿਉਂ ਬਾਹਰਲੇ ਆਸਰੇ ਲੱਭਦੇ ਹਾਂ? ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਨਾਮ ਤੋਂ ਟੁੱਟੇ ਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਅੰਦਰੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਬਾਹਰੋਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ- ਘਰ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਹੀ ਚੰਗੀ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਵਾਇਰਿੰਗ ਹੋਏ, ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਯੰਤਰ ਹੋਣ ਜੇ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਕੁਨੇਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਤੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਬੇਕਾਰ ਹਨ। - ਨਾਮ ਤੋਂ ਟੁੱਟ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।

ਕੁਝ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਸਭ ਦੀ ਮੱਦਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਠੀਕ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਗਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਾ ਛੁੱਲ ਹੈ ਨਾ ਫੁੱਲ ਹੈਨ?

ਸਿੰਗਦੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਕੰਮਾ ਉੱਤੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ-

ਨਾਮ ਜਪਣਾ - ਏਹ ਰਿਸਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਲ ਹੈ।

ਵੰਡ ਛਕਨਾ - ਏਹ ਰਿਸਤਾ ਸਮਾਜ ਨਾਲ ਹੈ।

ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ - ਏਹ ਰਿਸਤਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਹੈ।

ਏਹ ਖਤ ਜੋ ਵਕਤ ਵਕਤ ਉੱਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਲਿਖੇ ਹੈਨ- ਏਹ ਇਕ ਸਹਾਰਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਸਹਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਝੰਝੜਿਆ ਹੈ। ਨਾਮ ਤਾਈਂ, ਸੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸੌਮੇ ਨੂੰ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਮੁਸਾਫਰ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ- ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਖੋਲ ਕੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਆਪ ਜਪਦੇ ਸੀ ਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਪਾਂਦੇ ਸੀ।

ਏਹ ਖਤ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਕ ਜਾਇਦਾਦ ਹਨ- ਸਾਡੇ ਅੱਖੇ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਦਵਾਈ ਦਾ ਨੁਸਖਾ ਹੈਨ- ਇਕ ਜੀਆ ਦਾਨ ਕੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ।

ਸਿੱਖੀ ਹੈ ਹੀ ਉਸਦਾ ਬਣ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣਾ- ਏਹੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। ਏਹੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮੁੜ ਕੇ ਦੋਹਰਾਇਆ ਹੈ।

ਏਹ ਖਤ ਸਾਡੀ ਇਕ ਆਸ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਹੈਨ।

ਭੂਮਿਕਾ

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਲਕਸ਼ ਸੀ-ਸਿਖ ਧਰਮ ਅਤੇ ਸਿਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਅੰਤੀਵ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰੇ ਜਲੋਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਸ਼ਾਲ ਘੇਰੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਣਾ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਵਿਰਾਟ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਗੁਣ ਹੈ ਮਨੋਰਥ ਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ। ਐਸੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਜਿਹੜੀ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਵਿਦਵਾਨ ਫਿਲਾਸਫਰਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਮੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਭਾਵੇਂ ਕਾਵਿ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਵਾਰਤਕ ਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਨਾਟਕ ਲਿਖਿਆ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮਹਾਂਕਾਵਿ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿਰਗੁਣਿਆਚਾਰਾ ਤੇ ਦੂਜੇ ਟ੍ਰੈਕਟ ਲਿਖੇ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਸੰਪਰਕ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਚਿੱਠੀ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਭਾਵਾਂ- ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਕਾਗਰ - ਚਿਤ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਤੇ ਸਿਖ-ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਤੇ ਪਰਸਾਰ ਉਤੇ ਹੀ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਰਖਿਆ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪੰਜਾਹ-ਸੱਠ ਸਾਲ ਇਕ ਸਾਧਕ ਵਾਂਗ ਸਾਹਿਤ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਗੋਰਵ ਵਿਚ ਅਮਿਣਣਵਾਂ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਾਹਿਤ ਆਕਾਰ ਦੇ ਪੱਖਿਆਂ ਵੀ ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਪੱਖਿਆਂ ਵੀ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭਮ ਸਥਾਨ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਵਿਭਿੰਨ ਸਾਹਿਤਕ ਰੂਪਾਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਨੋਹੀਆਂ ਤੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਜੋ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੀ ਸੈਂਕੜਿਆਂ ਵਿਚ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਣ ਦੇ ਪੱਖਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹੀ “ਪਿਆਰੇ ਜੀਓ”, “ਹਮਦਰਦੀ ਪੱਤਰ” ਅਤੇ “ਵੀਰ ਸੁਨੇਹੜੇ” ਤਿੰਨ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਅਣਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹੀ “ਪਿਆਰੇ ਜੀਓ”, “ਹਮਦਰਦੀ ਪੱਤਰ” ਅਤੇ “ਵੀਰ ਸੁਨੇਹੜੇ” ਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਚੌਥਾ ਪੱਤਰ - ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਆਪ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਇਹ ਪੱਤਰ ਵੀ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਦਰਜਾ ਰਖਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਕਿਸੇ ਇਕ ਜਾਂ ਇਕ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਾਵਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹਨ ਸਗੋਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਵੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦੀ ਵੱਖ ਸਾਹਿਤ ਵਾਂਗ ਹੀ ਆਪਣਾ ਸਦੀਵੀ ਮਹੱਤਵ ਰਖਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਅੰਦਰਲੀ ਵਸਤੂ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਜ ਤੋਂ ਅਨਿਜ ਤੱਕ ਦਾ ਪਾਸਾਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ਕ ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮੌਕੇ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸ਼ਿਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਪੱਤਰ ਹਨ ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਨੀਝ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਇਹ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ - ਸਮੂਹ ਲਈ ਪ੍ਰਵਚਨ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਰਵਚਨਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਉਤੇ ਜੇ ਸਾਰੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਗਲ ਇਕੋ ਸੂਤਰ ਵਿਚ ਕਹਿਣੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਜੀਵਨ-ਦਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰ-ਬਿੰਦੂ ਸੰਤੁਲਿਤ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇਹ ਸੰਤੁਲਨ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਟੇਕ ਲਿਆਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅਥਵਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਟੇਕ ਲਿਆ ਹੀ “ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੋਊ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੈ” ਦੀ ਸੰਤੁਲਤ ਮਾਨਸਿਕ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਮਤ ਹੈ।

ਸੰਤੁਲਨ ਦੀ ਇਸ ਸਾਂਝੀ ਤੰਦ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿਸੇ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਇਕ ਨੁਕਤੇ ਉੱਤੇ ਬਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਨੁਕਤੇ ਉੱਤੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਮਰਥਾ-ਯੋਗਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਚਿੱਠੀ ਵਿਚਲੇ ਇਸ ਬਲ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰਖਦਿਆਂ, ਸਾਰੀ ਸਮਗਰੀ ਨੂੰ ਛੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਪਿਹਲੇ ਭਾਗ “ਨਾਨਕ ਅਵਰ ਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ” ਵਿਚ ਉਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਮਨੁੱਖਾ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਚਾਈ ਦੇ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਸੁੱਚੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਨੂੰ ਉਘਾੜ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਾਰਥਕਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਦੋ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿਚ ਵੇਦਾਂਤ,

ਸਾਂਖ, ਯੋਗ ਆਦਿ ਦੂਜੀਆਂ ਦਾ ਰਸ਼ਨਿਕ ਅੰਤਰ-ਦਿਸ਼ਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਸਮੁੱਚਾ ਨਿਚੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਕੇਵਲ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਹੀ ਸਫਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਨਾਮ ਵਸਾਇਆ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਭਾਗ “ਮੇ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ” ਵਿਚ ਉਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸੁਚੇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਸ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਨੇ ਇਸ ਸਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਸਦਕਾ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਅਣਮੋਲ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾਤੇ ਨੂੰ ਇਕ ਪਲ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਚਿਤ ਤੋਂ ਵਿਸਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਸੁਰਤੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜੁੜੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਭ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ ਹੁੰਦੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਤੀਜੇ ਭਾਗ “ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਨਾਮ” ਵਿਚ ਉਹ ਪੱਤਰ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਵਿਸ਼ਵ - ਦਿਸ਼ਟੀ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਾਮ ਹੀ ਸਾਰੇ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਸਭ ਰੋਗਾਂ ਦਾ ਦਾਰੂ ਹੈ। ਨਾਮ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਸ ਜਾਣ ਨਾਲ ਖੁਦੀ ਜਾਂ ਹਉਮੈ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਗੋਂ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਧੁੰਦ ਦਾ ਪਰਦਾ ਉਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਸੱਚ ਦੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਉਹਨਾਂ ਕੁਲ ਉਚੇਰੀਆਂ ਮਾਨਵੀ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਮਨੁੱਖ ਚਿ੍ਰਤਰ ਦੀਆਂ ਸਿਖਰਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਸਕਦਾ ਹੈ - “ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਆਚਾਰ”। (੧੩੩੦)

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਮਲਕ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਮੂਹ ਮਲਕ ਪਰਵਾਰ ਨਾਲ ਬੜੇ ਨਿਘੇ ਅਤੇ ਨਿਕਟ-ਵਰਤੀ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਚੌਥੇ ਭਾਗ “ਸਜਣ ਮੇਰੇ ਰੰਗੁਲੇ” ਵਿਚ ਮੁਖ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮਲਕ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣੇ ਉਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਬੰਧੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਵੰਡਾਉਂਦਿਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਗਮ ਵਿਚ ਸ਼ਰੀਰ ਹੁੰਦਿਆਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੇ ਸੰਦੇਸ਼

ਦੀ ਦਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਇਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਬੇਅੰਤ ਮੁੱਲਵਾਨ ਹਨ। ਐਸੇ ਗਮਰੀਨ ਪਲਾਂ ਵਿਚ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਨੇਹੀ, ਮਿੱਤਰ, ਪਿਆਰਾ, ਸੱਜਣ ਸਦਾ ਲਈ ਵਿਛੋੜਾ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੰਤੁਲਤ ਵਿਅਕਤੀ ਪਾਸੋਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਆਸ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਇਹੋ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵਿੱਛੜ ਗਏ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰਕੇ ਵਿਅਕਤੀ ਉਦਾਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਗਲੇ “**ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਗੁਰੂ ਧੰਨਿ**” ਵਿਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ, ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰ ਰੰਗ, ਹਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਸ਼ੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਦਿਸ਼ਟੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ੁਕਰਾਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਭਗਤੀ ਹੈ, ਪੂਜਾ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ “ਛੁਟਕਲ” ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਛਾਪੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

ਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਲੋਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਲਈ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਰ ਦੀ ਘਿਰਣਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲਿਵ ਨੂੰ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਸੁਰਤ ਉੱਚੀ ਰਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤ ਮਨ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸਾਈਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਅਮਰ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿਚ ਥਾਂ ਪਰ ਥਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਅਨੰਤ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਤੇ ਅਥਾਹ ਢੂੰਘਾਈ ਵਾਲੇ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਟੂਕਾਂ ਸਜਾਈਆਂ ਹਨ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਪੰਗਤੀਆਂ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਮਹਲਾ ਆਦਿ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਅਸਾਂ ਆਪ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਜੇ ਚਾਹੁਣ ਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਾਠ ਵਾਚ ਸਕਣ।

ਇਕ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਇਹਨਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸੈਲੀ ਬਾਰੇ। ਆਪਣੇ ਵੇਲੇ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੜੀ ਮਾਂਜ਼ੀ, ਸਵਾਰੀ, ਸਵਸਥ, ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲ ਹੈ। ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿਚ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਈ ਥਾਈਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਾਠਕਾਂ

ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਅਸੀਂ ਬੈਕਟਾਂ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਪੰਜਾਬੀ ਪਰਿਆਏ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼, ਜਾਹਿਰ ਹੈ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਚਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ, ਸਮਝਾਉਣੀਆਂ ਦੇਂਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਪਿਆਰ ਤੇ ਅਸੀਸ ਦੇ ਕੇ ਸੱਚੇ ਮਾਰਗ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਉਤੇ ਚਲਦਿਆਂ ਜਹਾਨ ਉਸਤਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਾਠਕ ਜਨ ਇਹਨਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਤੋਂ ਅਕੱਥ ਲਾਭ ਉਠਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

5 ਦਸੰਬਰ, 1992

-ਕਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ

ਸੂਚੀ ਪੱਤਰ

1. ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨਾ ਜੀਵੈ ਕੋਇ	1
2. ਸੋ ਮੈਂ ਵਿਸਰ ਨਾ ਜਾਈ	20
3. ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਨਾਮ	29
4. ਸਜਣ ਮੇਰੇ ਰੰਗੁਲੇ	52
5. ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਗੁਰ ਧੰਨਿ	121
6. ਛੁਟਕਲ	130
7. ਨੇਹੀ ਤੰਦੜੀਆਂ	148

੧. ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨਾ ਜੀਵੈ ਕੋਇ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਾ।

ਸਿਮਲਾ

੩੧-੭-੧੯੯੯

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਜੀਵਨ ਉਚਾ ਤੇ ਸੁਚਾ ਪਦਾਰਥ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਸੈ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਦਿਲ ਦੇ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਵਸਣੇ ਵਾਲੀ ਵਸਤ ਹੈ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਸਦਾ ਅੰਦ੍ਰੇ ਚਾਹਯੇ।

“ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਤਿਨਹਿ ਛਪਾਇਓ॥੧॥ਰਹਾਏ॥

(ਟੈਡੀ ਨਾਮਦੇਵ, ਪੰਨਾ ੭੧)

ਇਹ ਹੁਕਮ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਰੀਰ ਤੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਿਬਾਹ ਇਹ ਇਖਲਾਕੀ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਰਖਕੇ ਸੋਹਣੇ ਦਿਨ ਕਟਣੇ ਚਾਹਯੇ। ਦਿਲ ਉਚਾ ਰਖ ਕੇ ਵਰਤੀਏ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮੈਲ ਤੋਂ ਬਚਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਰੋਜ਼ ਵਿਚਾਰ, ਨਾਮ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਏਹ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਨ ਦੀ ਖੇਡ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਰਧਨ ਦੀ ਬੜੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਉਚੀ ਸੈ ਹੈ। ਜਗਤ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਏਹ ਅੰਦ੍ਰੇ ਅੰਦਰ ਮਨ ਨੂੰ ਉਚਾ ਤੇ ਏਕਾਗ੍ਰ ਰਖਣ ਦੀ ਸੈ ਬਾਹਰ ਵਖਰਥ ਨਹੀਂ ਸੁਟਣੀ ਚਾਹਯੇ। ਬਾਕੀ ਹਰ ਗਲ ਲੋੜ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹਯੇ ਪਰ ਅਰਦਾਸ ਸਦਾ ਭਲੇ ਮੰਗਣ ਦੀ ਹੋਵੇ। ਅਰਦਾਸ ਦਿਲ ਦੇ ਸੁਖ ਮੰਗਣ ਲਈ ਹੋਵੇ। ਸੰਸਾਰਕ ਕਾਮਨਾ ਲਈ ਅਰਦਾ ਘਟ ਕੀਤੀ ਸੁਖਦਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਮਨ ਰਖਣਾ ਇਹੀ ਵੱਡਾ ਭਜਨ ਹੈ।

ਦਿਲ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਝੇ ਵਲੋਂ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਾ ਲੱਗੇ, ਖਿਚ ਲੈਣਾ ਤੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਲਾ ਲੈਣਾ ਇਹੋ ਸਬਕ ਹੈ ਜੋ ਰੋਜ਼ ਸਿਖਣਾ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਮਸ਼ੋਬਰਾ
ਅਗਸਤ ੧੯੮੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਤੁਸਾਡੀ ਚਿਠੀ ਮਿਲੀ। ਇਨਸਾਨੀ ਜਿੰਦਗੀ ਬੜੀ ਕੀਮਤੀ ਸੈ ਹੈ। ਜੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝ ਪੈ ਜਾਵੇ ਕਿ ਜੀਵਨ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਤੋਂ ਉਪਜੀ ਇਕ ਆਤਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤਾਂ ਮੌਤ ਉਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਇਕ Riddance (ਛੁਟਕਾਰਾ) ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਯਾ ਤਾਂ ਦਾਰੂਲ ਮਹੱਲ ਹੈ ਯਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੀ ਮਿਲਵੀ ਖੇਲ ਦਾ ਅਖਾੜਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅੰਤ ਨੇਸਤੀ ਹੈ।

ਜੇ ਸਮਝ ਪੈ ਜਾਏ ਕਿ ਇਹ ਤਤਾਂ ਦੇ ਸੰਘਾਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਦੈਵੀ ਅੰਸ਼ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਲਈ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਜਨਮ ਇਕ Opportunity (ਮੌਕਾ) ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁਖ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੀ ਜੋ ‘ਸਾਂਖ’ ਮੂਜਬ ਉਹ ਸਬੂਧਤਾ ਹਾਸਲ ਕਰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਮੁੜ ਕੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਦਾਓ ਹੇਠ ਨਾ ਆਵੇ। ‘ਯੋਗ’ ਮੂਜਬ ‘ਦਿਸਟਾ ਦੀ ਸਰੂਪ ਇਸਥਿਤੀ’ ਯਾ ‘ਪ੍ਰਤਯਕ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਅਨਭਵਤਾ’ ਸੀ ਜੋ ਲੈਵਲ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਵੇਦਾਂਤ ਮੂਜਬ ਉਸ ਅਗਾਯਾਨ ਦੀ ਬਿਜੈ ਲਈ ਜਨਮ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਨੰਤ ਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਲੇ ਦਾ ਪਰਦਾ, ਜੋ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਰੂਪ ਸੀ, ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਅਨੰਤ ਵਿਚ ਤਦਰੂਪਤਾ ਹੋ ਜਾਏ।

ਭਗਤੀ ਮੂਜਬ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵ ਦੇ ਆਸਰੇ ਪਰਣੇ ਹੋ ਕੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਟੋਲ ਲੈਣਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਕੇਂਦ੍ਰ ਹਰ ਜੀਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਝਾਤ ਮਾਰਿਆਂ ਉਸਦੇ ਦਰਸਨ ਯਾ ਮੇਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਸੁਖ ਜੋ ਸਦੈਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਨਮ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਅਖਾੜੇ ਵਿਚ ਘੁਲ ਕੇ ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਿਯਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਵਿਚੋਂ ਕਢ ਲਵੇ ਤੇ ਅੰਤੀਵ ਸਥਿਤ ਪਰਮਾਤਮ ਤਤ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਪੁਚਾ ਦੇਵੇ।

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸ ਟਿਕਾਣੇ ਜਿਸ ਜੀਵ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰਿਯ ਲਗ ਜਾਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੁਖ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਬਣਾ ਕੇ ਜੀਵਨ ਐਸਾ ਬਸਰ ਕਰੇ ਕਿ ਗ੍ਰਹਸਤ ਬੀ ਨਾ ਬਿਗੜੇ ਤੇ ਇਹ ਪਰਮਾਰਥ ਬੀ ਸਵਰੇ।

ਇਉਂ ਜੇ ਕੋਈ ਸੌ ਲੱਭ ਗਈ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਕਿਸੇ ਉਪ੍ਰਲੇ ਯਤਨ ਵਿਚ ਹੰਬਲੇ ਮਾਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਹੋ ਭਾਗਾ, ਜੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ it is never too late (ਅਜੇ ਸਮਾਂ ਹੈ)।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਫੁਰਮਾਯਾ ਹੈ :

**“ਅਜਹੂ ਸਮਝਿ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਾਹਿਨਿ
ਭਜਿ ਲੇ ਨਾਮੁ ਮੁਗਾਰਿ॥”**

(ਸੈਰਠ ਮਹਲਾ ੯, ਪੰਨਾ ੬੩੩)

ਵੈਸੇ ਸਾਂਖ ਤੋਂ ਯੋਗ ਅਗੇਰੇ ਹੈ, ਯੋਗ ਤੋਂ ਉਪਨਿਸਥਦਾਂ ਦਾ ਵੇਦਾਂਤ। ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਸ੍ਰੋਟ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮਹੰਮਾ ਯੋਗ ਦਰਸ਼ਨ, ਰੀਤਾ ਤੇ ਉਪਨਿਸਥਦਾਂ ਵਿਚ ਬੀ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੭ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
੨੫-੧੧-੧੯੯੧

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਕਾਨਫਰੰਸ* ਦੇ ਕੰਮਾ ਦਾ ਰੁਝੇਵਾਂ ਸੀ ਜਿਸਤੋਂ ਹੁਣ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ
ਸੁਰਖ਼ਰੂਈ ਤੇ ਕਾਮਯਾਬੀ ਨਾਲ ਵਿਹਲ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ।

ਆਪ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਵਿਚ ਪਾਠ ਵਿਚ ਫੇਰ ਰਸ ਪੈਣ ਦਾ ਆਨੰਦ ਸੀ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਵਾਰੇ। ਜੀਵਨ ਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਸ ਕੁਛ ਨਿਭਣ ਵਾਲੇ ਸਾਮਾਨ
ਨਹੀਂ, ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਰਸ ਹੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਵਸਤੂ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮੁਰਦਾ ਹਾਂ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ :

**“ਜੇ ਜੀਵਿਆ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ॥
ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ॥”**

(ਵਾਰ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੧ ਸਲੋਕ, ਪੰਨਾ ੧੪੨)

ਸਾਡੇ ਮਨ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀਂ ਵਸਿਆ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਮੁਰਦਾ ਹਾਂ,
ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰ ਵਸਦਾ ਹੈ ਤਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜੀਦੇ ਹਾਂ। ਏਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੂਰੀ
ਕਦਰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮਰਨ ਨਾਲ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਪਹਿਲੋਂ ਤਾਂ ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਦੇ ਜਾਲ
ਲੁਭਾਈ ਰਖਦੇ ਹਨ।

ਸੋ ਇਸ ਵੇਲੇ ਅੰਦਰ ਜੀਵਨ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਏ।

**“ਜਬ ਲਗੁ ਜਰਾ ਰੋਗੁ ਨਹੀਂ ਆਇਆ॥
ਜਬ ਲਗੁ ਕਾਲਿ ਗ੍ਰਸੀ ਨਹੀਂ ਕਾਇਆ॥
ਜਲ ਲਗੁ ਬਿਕਲ ਭਈ ਨਹੀਂ ਬਾਨੀ॥
ਭਜਿ ਲੇਹਿ ਰੇ ਮਨ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ॥੨॥**

* ਇਹ ਚੌਥੀ ਸਿਖ ਵਿਦਯਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ ਵਿਚ ੧੪, ੧੫, ੧੬ ਅਪ੍ਰੈਲ ੧੯੯੧
ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। - ਸੰਪਾਦਕ

ਅਬ ਨ ਭਜਸਿ ਭਜਸਿ ਕਬ ਭਾਈ॥

ਆਵੈ ਅੰਤੁ ਨ ਭਜਿਆ ਜਾਈ॥”

(ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੧੧੫੯)

ਇਹ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਦੁਹਾਈ ਸਿਮਰ ਕਿ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਨੇਕੀ ਤੇ ਮਨ
ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਯਾਦ-ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਯਾਦ-ਵਿਚ ਵਸਣਾ ਚਾਹੀਏ।

ਬਾਣੀ ਦਾ ਸੁਆਦ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹਜੂਰੀ ਪਾਠ ਕੀਤਿਆਂ ਬੱਝਦਾ
ਹੈ। ਪਰ ਦੂਈ ਤੋਂ ਦਿਲ ਸਾਫ਼ ਲੋੜੀਏ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇ
ਚਰਨ ਵੱਸਣ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਿਹਰਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਭੁੱਲਣ ਹਾਰ ਮਨੁਖ ਦਾ ਹੋਵੇ
ਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ‘ਲਿਵ’ ਨਹੀਂ ਬੱਸੀ, ਬਾਣੀ ਦੇ ਰਸ ਨੂੰ ਬਨ੍ਹੁੰ
ਪਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਨੂੰ ਅੰਗ ਸੰਗ ਜਾਣਿਆ ਕਰੋ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਡੇ
ਨਾਲ ਹੈ:-

“ਗੁਰੁ ਮੈਰੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ॥”

(ਆਸਾ ਘਰ ੨ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੪)

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੨੮-੨-੧੯੧੧

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਜੇ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਪਾਠ ਦੀ ਬੇ-ਰਸੀ ਬਾਬਤ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਉਹ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਲੈਣਾ ਜੋ ਏਸੇ ਲਫਾਫੇ ਨਾਲ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਆਪ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਤਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਟੋ, ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪਤੀ, ਤੇ ਪਰਮਾਰਥ ਵਿਚ ਗੁਰੂ, ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਬਣਾਓ ਅਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ, ਤਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੇਤੀ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਾਠ ਰੋਜ਼ ਕਰੋ ਚਾਹੇ ਜੀ ਲਗੇ ਚਾਹੇ ਨਾ, ਪਰ ਪਾਠ ਹਜ਼ੂਰੀ ਦਾ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਫਨਾਹ ਜਾਣ ਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਫਸਾਓ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਚਿਆਂ ਕਰੋ। ਜਿੰਦਗੀ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਖਿਨ ਭੰਗਰ ਦਾ ਤਮਾਸਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਬਹੁਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਖਮਲਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਸਗੋਂ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਪਰ ਠੰਢ ਪਾਉਣ ਤੇ ਘਾਵਾਂ ਪਰ ਮੱਲ੍ਹਮ ਲਗਾਉਣ ਲਈ। ਬਹੁਤੇ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤੀ ਦਾ ਮੁੰਤਜ਼ਿਮੀ ਹੈ। ਬਹੁਤੇ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਲਗਾ ਕੇ ਦਾਤੇ ਤੋਂ ਵਿਸਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹ ਭੋਗੀ ਹੈ। ਐਉਂ ਜੇ “ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥” (ਪਨਾ ੪੭੪) “ਫਲੁ ਤੇਵੇਹੋ ਪਾਈਐ ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ ॥” (ਪਨਾ ੪੮੮) ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਜੀ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਦਾ ਕੇਂਦ੍ਰ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਬਣਾਓ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਖੋ, ਫੇਰ ਕੁਛ ਸੁਖ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਨਿਕਲਦੀ ਰਹੇਗੀ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੯-੭-੧੯੯੫

ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਜੀਓ ਜੀ,

ਪਤ੍ਰ ਪਹੁੰਚਾ। ਸੁਰਤ ਜਦ ਖਿਚਕੇ ਉਚੀ ਨਾ ਰਖੀਏ ਤਾਂ ਹਰ ਗਲ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੁਰਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੀ ਸੁਰਤ ਦਾ Building (ਨਿਰਮਾਣ) ਹੈ। ਜੇ ਕਦੀ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ਤੇ ਉਦਾਸ ਰਹੀਏ ਤਾਂ ਅਸਰ ਉਲਟਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੁਰਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਚੀ ਤੇ ਸੁਖੀ ਰਖਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰੀਏ। ਏਥੇ ਹਠ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਠ ਤਾਂ ਇਹ ਚਾਹੀਏ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੁਛ ਹੋਵੇ ਸੁਰਤ ਦਾ ਹੇਠਾਂ ਹੋਣਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ Justified (ਉਚਿਤ) ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੇ ਜੋ ਵਕਤ ਇੰਝ ਜਾਏਗਾ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਣਾ। ਫੇਰ ਭਰੋਸਾ ਲੋੜੀਏ, ਫਿਕਰ ਕਿਉਂ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਾਈਂ ਸਿਮਰੀਏ ਤੇ ਸਾਈਂ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਆਪ ਸੁਆਰੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸਿਦਕ ਵਿਚ ਰਹੀਏ। ਵਿਚਾਰ ਇਹੋ ਸਿਦਕ ਦੀ ਤੇ ਇਸ ਗਲ ਦੀ ਕਿ ਦੁਨੀ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰਾ ਕੁਛ ਵਾਰ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਮਤਲਬ ਆਲਸੀ ਤੇ ਦਲਿਦੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਗੋਂ ਉਦਮੀ ਤੇ ਸਾਹਸੀ ਤੇ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਾਈਂ ਪਰ ਭਰੋਸਾ ਧਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਾਈਂ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਸੁਆਰੇਗਾ। ਹੋਰ ਸਭ ਸੁਖ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੧੯੧੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਸੁਨੇਹਾ ਪੁਚਾਣ ਵਾਲਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮ ਰਸ ਦਾ ਹੁਲਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ
ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਮਾੜ੍ਹ ਦੇ ਝਲਕੇ ਦੇਣਹਾਰਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ
ਨੇ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰੰਗ ਕੇ ਘੱਲਿਆ ਸੀ। ਅਰ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ
ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਥ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਚੰਗਾ ਲਗ ਗਿਆ। ਚਾਹੀਦਾ
ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗਯਾਈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਵਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਕਿ ਉਹ ਕੇਡਾ ਚੰਗਾ
ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਦੂਤ ਵਿਚ ਐਨਾਂ ਅਸਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਤ ਚੰਗਾ ਲਗ ਗਿਆ,
ਅੰਦਰੋਂ ਧਿਆਨ ਦੀ ਤਾਰ ਵਿਚ ਫਰਕ ਪੈ ਗਿਆ, ਏਸ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਉਦਾਸ
ਹੋਏ।

ਉਹ ਮਾੜਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਚੰਗਾ ਸੀ ਪਰ ਵਧੀਕ ਚੰਗਾ ਘਲਣ ਵਾਲੇ
ਦੇ “ਵਰ” ਕਰਕੇ ਸੀ। ਉਹ ਚੰਗਯਾਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਯਾ
ਸੀ। ਚੰਗਯਾਈ, ਰਸ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸ਼ੁਕਰ ਲੈਣਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸੂਰਤ ਨਹੀਂ
ਲੈਣੀ ਸੀ। ਸੂਰਤ ਆਪਣੇ ਧਯਾਨ ਵਿਚ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਕੈਮ ਕਰੋ, ਕੈਮੀ
ਕਰਦੇ ਸਾਰ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚ ਰਸ ਝਲਕਾਂ ਮਾਰੇਗਾ। ਧਯਾਨ ਦੀ ਖੇਡ ਕਠਨ
ਹੈ। ਜਿਸ ਦਰਜੇ ਤੇ ਧਯਾਨ ਨੇ ਚੰਗਾ ਲਗਣਾ ਹੈ ਉਸ ਦਰਜੇ ਦੀ ਚੰਗਯਾਈ
ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣੀ। ਉਹ ਤਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਉਚੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ। ਇਹ
ਬੀਕ ਜੇਹੀ ਗਲ ਹੈ, ਡੂੰਘੀ ਅੰਦਰ ਸੋਚ ਦਿਓਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝ ਵਿਚ ਪਵੇਗੀ।

ਏਹ ਧਯਾਰ ਭਰੀ ਸਿਖਯਾ ਹੈ, ਉਲਾਂਭਾ ਯਾ ਬਿੜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ
ਦਿਨ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਅਖਾਂ ਅੱਗੇ ਮਲੋ ਮਲੀ ਉਹ ਸੂਰਤ ਫਿਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਹੁਣ ਉਸ ਸੂਰਤ ਨੂੰ ਨਾ ਅਖਾਂ ਅੱਗੇ ਲਿਆਓ। ਸੁਨੇਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਹੈ,
ਧਯਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈ, ਧਯਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ। ਸੂਰਤ ਵਿਚ, ਧਯਾਨ
ਵਾਲੇ ਟਿਕਾਣੇ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਸਤਿਗੁਰ ਚੰਗਾ ਲਗੇ ਤਦ ਤਾਂ ਤਾਰ ਸਾਫ਼
ਰਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੱਕਲੇ ਵਿਚ ਵਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਰਸ ਭਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਗੱਤਕੇਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਧਯਾਨ ਦੀ ਤਾਰ ਗੱਤਕੇਬਾਜ਼ ਦਾ ਉੱਕੜ ਕੇ ਹੋਰਥੇ ਪਈ ਨਹੀਂ ਤੇ ਗੱਤਕਾ ਵਜਾ ਨਹੀਂ। ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਧਯਾਨ ਨੂੰ ਪਯਾਰ ਕਰੋ। ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਤੁਸਾਡਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਧਯਾਨ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਮਰੀ *

੨੮-੯-੧੯੯੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਯਾ ਕਰੋ :-

“ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨਾ ਮੁਖ ਤੇ ਰਾਮੁ ਸੰਮਾਲਿ
ਹਾਥ ਪਾਉ ਕਰਿ ਕਾਮੁ ਸਭੁ ਚੀਤੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਿ॥੨੧੩॥”
(ਸ: ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੯)

ਕੰਮਾ ਦੇ ਦਬਾ ਵਿਚ ਦਿਲ ਸਖਣਾ ਕਰ ਬੈਠਣਾ ਅਸਲ ਘਾਟਾ ਹੈ।
ਦਿਲ ਸਾਂਝੀ ਦੇ ਕੰਮ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਕਰਦਾ ਰਹੇ, ਤਦ ਹੀ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ,
ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੌਤ ਬ੍ਰਾਬਰ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਹੈ :-

“ਮੈ ਜੀਵਿਆ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ
ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ॥”
(ਵਾਰ ਮਾਝ, ਮਹਲਾ ੧ ਸਲੋਕ, ਪੰਨਾ ੧੪੨)

ਸੁਆਸ ਸੰਭਾਲੋ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

* ਮਰੀ - ਕੋਹਮਰੀ ਪਹਾੜ।

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਮਰੀ

੧੧-੯-੧੯੯੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲਈ, ਜਦ ਜੀ ਚਾਹੇ, ਜੋ ਵਸਤੂ ਸਚੇ ਪਯਾਰ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਧਯਾਨ ਧਰ ਕੇ ਅਰਪਨ ਕਰੋਗੇ, ਨਾਮ ਦੇਵ ਦੇ ਦੁੱਧ ਵਰਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਤਿਗੁਰ ਪਯਾਰ ਦਾ ਪਯਾਰਾ ਹੈ ਅਰ ਪਯਾਰ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਅਸਰ ਪਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਉਦਰਿਆ ਨਾ ਕਰੋ, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਹਰ ਦਮ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਦਮ ਯਾਦ ਰਖਯਾ ਕਰੋ ਜੋ

“ਗੁਰੂ ਮੇਰੈ ਸੰਗ ਸਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇ
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ”

(ਆਸਾ ਘਰ ੭ ਮਹਲਾ ੫, ੩੯੮)

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਟਿਕੇ ਰਿਹਾ ਕਰੋ। ਜੀਵਨ ਦਾ ਲਾਹਾ ਏਹੋ ਹੈ ਕਿ ਅਪਨੇ ਅੰਦਰ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਅਪਨੀ ਟੇਕ ਬਣਾ ਕੇ ਉਸਤੇ ਟਿਕੇ ਰਹੋ ਤੇ ਆਨੰਦ ਰਹੋ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੪-ਪ-੧੯੨੭

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,
ਸਤਿਗੁਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :-

“ਬਿਖੈ ਬਨੁ ਢੀਕਾ ਤਿਆਗਿ ਰੀ ਸਥੀਏ
ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੀਓ॥”

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੨)

ਸਾਡੀਆਂ ਸੁਰਤਾਂ ਖਾਣ ਪੀਣ ਪਹਨਣ, ਸਰੀਰਕ ਸੁਖਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰ ਨਹੀਂ
ਉਠਦੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਛੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਾਮ ਮਹਾਂ ਰਸ ਵਿੱਚ ਮਨ ਚੜ੍ਹੇ।
ਜੋ ਚੜ੍ਹਾਉਂ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਮ੍ਰਨ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮੇਰਾ
ਮਤਲਬ ਯਾਦ ਕਰਾਉਣ ਤੋਂ ਹੈ। ਇਹੋ ਸੁਖ ਇਹੋ ਵਡਯਾਈ ਹੈ। ਤੁਸਾਡਾ
ਜੀਵਨ ਤਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅਸੇ ਉਚੇ ਸੁਖਾਂ ਵਿੱਚ
ਚੜ੍ਹੇ ਪੰਘੂੜੇ ਝੂਟੇ ਤੇ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਕਰੋ। ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ। ਹੋਰ
ਅਸੀਸ।

ਮਲਕ ਜੀ ਜੋਗ ਫਤਹ। ਬਚਯਾਂ ਜੋਗ ਪਯਾਰ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬੦ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੧੯੮੨-੧੯੮੪

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਦਿਨ ਇਥੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੌਸਮ ਹੁਣ ਗਰਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ। ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਰੰਗ ਸੁਹਣਾ ਜੰਮਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਭੈਣ ਜੀ ਸੁਖੀ ਹਨ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਰਸ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਪਯਾਰ ਆਰਦਾਸੇ ਘਲਦੇ ਹਨ।

ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇਕ Duty (ਫਰਜ਼) ਹੈ। ਹਰ ਜਗਾ Duty (ਫਰਜ਼) ਵਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵਡੀ Duty (ਫਰਜ਼) ਸਿਮਰਨ ਹਜ਼ੂਰੀ ਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਗਤ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵੀ ਖੇਲ ਹੋ ਭਾਸਦਾ ਹੈ। ਕਬੀਰ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

“ਹਰਿ ਠਗ ਜਗ ਕਉ ਠਗਉਰੀ ਲਾਈ॥”

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ-੩੩੧)

ਦਾਰੂ ਦਸਦੇ ਹਨ -

**“ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਠਗ ਸਿਉ ਮਨ ਮਾਨਿਆ॥
ਗਈ ਠਗਉਰੀ ਠਗੁ ਪਹਿਚਾਨਿਆ॥੩॥੩੯॥”**

ਠਗ ਕਿਵੇਂ ਪਛਾਣ ਹੋਵੇ? ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :-

“ਐਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਜਪਉ ਜਪੁ ਰਸਨਾ॥”

(ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਅਸਟਪਦੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੧)

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੨੪-੭-੧੯੯੨

ਪਵਿੰਦ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਸਾਧਨ ਤੇ ਤ੍ਰੀਕੇ ਸਾਈ ਮਿਲਣ ਦੇ ਨਾ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਜੋ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਰਦਾ ਪ੍ਰਯਤਨ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਬੰਦੇ ਨੂੰ “ਜੀਵਾਲ” ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਬੀ ਮੁਰਦਾਪਨੇ ਦੇ ਦਰਜੇ ਹਨ - ਜੀਓ ਪੈਣਾ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ਇਹ ਸਾਧਨਾ ਦੇ ਵੱਸ ਨਹੀਂ - ਕ੍ਰਦੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਕਿਣਕਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪਨੇ ਵਿਚ ਖਿੱਚ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਰਗ ਜੀਉਂਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਗਲ ਤਾਂ ਕਠਨ ਹੈ - ਪਰ ਖਿਆਲ ਦੇ ਕੇ ਸਮਝਣੀ। ਤੁਸੀਂ ਤ੍ਰਖਕਨਾ ਨਾ, ਕਿ ਨੇਕੀ ਤੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੈਂ “ਮੁਰਦਾ ਸਾਧਨ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ”। ਜੋ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਇਸਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨੇਕੀ ਤੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਤੇ ਧਰਮ ਤੇ ਸ਼ੁਧ ਆਚਰਨ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸਾਧਦ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨੇਮ, ਧਰਮ, ਨੇਕੀਆਂ, ਆਚਰਨ, ਪਾਠ ਉਚੇ ਤੋਂ ਉਚੇ ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਹਨ। ਇਹ ਹੀਰੇ ਤੇ ਲਾਲ ਹਨ ਪਰ ਜਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ‘ਪ੍ਰੀਤਮ ਜੀ’* ਵਿਚ ਦਸਿਆ ਹੈ ਇਹ ਜੀਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਧਰਤੀ ਤੇ ਉਗੀ ਬੂਟੀ, ਇਕ ਰਿੜ੍ਹਦੀ ਕੀੜੀ ਨਾਲੋਂ ਅਮੇਲਕ ਨਹੀਂ ਹਨ - ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੌਨੋਂ ਜੀਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੀਰਾ ਮੁਰਦਾ ਸੈਂਹੈ। ਅਰ ਘਾ ਦਾ ਤੀਲਾ ਤੇ ਕੀੜੀ ਹੀਰੇ ਨਾਲੋਂ ਅਮੇਲਕ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜੀਉਂਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਹਨ - ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੀ ਨੇਕੀ, ਸਾਡੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਕਿਤੇ ਕਰਮ, ਧਰਮ ਤੇ ਨੇਮ, ਜਪ, ਆਚਰਨ ਆਦਿ ਹੀਰਿਆਂ ਵਰਗੇ ਅਮੇਲਕ ਹਨ - ਅਰ ਮੁਰਦਾ ਹਨ - ਰੂਹਾਨੀ ਜਿੰਗਦੀ ਕਿਣਕੇ ਜਿੰਨੀ ਬੀ ਇਕ ਜੀਉਂਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ - ਇਸ ਜਿੰਦ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਪਤਾ ਦਿਤਾ ਹੈ।

**“ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇ ਭਗਤੀ ਲਾਇਨ
ਹਰਿ ਸਿਉ ਲੈਨਿ ਮਿਲਾਏ॥”** (ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੯)

* ਕਲਰੀਯਰ ਚਮਤਕਾਰ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਇਕ ਅਧਿਆਏ ਦਾ Heading

ਇਹ ਜੀਅ ਜੋ ਹੈ ਦਾਨ ਹੈ - ਅਰ ਸਾਡੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨਾਲ, ਸੁਭ ਕਰਮ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਨੇਕੀ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੇ ਜੀਉਂਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ - ਉਹ ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਰਦਾ ਸੈ ਹਨ - ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ, ਨੇਕੀਆਂ, ਜਪਾਂ, ਤਪਾਂ, ਨੇਮਾਂ, ਧਰਮਾਂ, ਸੰਜਮਾਂ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ, ਸੁਖਾਂ, ਵਡਿਆਈਆਂ, ਅਮੀਰੀਆਂ, ਇਜ਼ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮੁਰਦਾ ਜਾਨ ਕੇ “ਜੀਵਨ” ਦੀ ਇਕ ਨਿਮਖ ਤੋਂ ਸਦਕੇ ਕਰਕੇ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। -

**“ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਹਰਖ ਸੁਖ ਮਾਨ ਮਹਤ ਅਰੁ ਗਰਬ॥
ਮੂਸਨ ਨਿਮਖਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਿ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਦੇਉ ਸਰਬ॥”**

(ਚਉਥੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੯੮)

ਬੇਸ਼ਕ ਅਮੀਰਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਹੀਰਾ ਅਮੋਲਕ ਹੈ - ਪਰ ਜਿਸਨੂੰ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਦਰ ਹੈ - ਜੋ ਮੁਰਦਾ ਖਾਣੀ ਸਿ੍ਰਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਲਭਦਾ ਹੈ ਓਹ ਇਕ ਚੰਖੇਲੀ ਦੇ ਫੁਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀਰੇ ਨੂੰ ਠੋਕ ਠੋਕ ਕੇ ਮੁਰਦਾ ਆਖਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਜੀਵਨ ਕਿਥੋਂ ਲੱਭੇ, ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ? ਸੈ ਡੰਕੇ ਦੀ ਚੋਟ ਨਾਲ ਆਖਦਾ ਹਾਂ - ਅਸੀਂ ਮੁਰਦੇ ਹਾਂ, ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਸਾਧਨ ਮੁਰਧਯਾਨ ਤੀਕ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਜੀਵਨ ਕਿਥੋਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ? ਤੁਸੀਂ ਦਸੋ ਕਦੇ ਕੋਈ ਅਰੂੜੀ ਦੀ ਮੁਠ ਆਪਣੇ ਸਾਧਨ ਨਾਲ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਬੂਟਾ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ? ਕਦੇ ਕੋਈ ਬਾਂਦਰ ਕਿਸੇ ਸਾਧਨ ਨਾਲ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ? ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਸਾਧਨ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋ ਕੇ ਰੱਬ ਦੀ ਆਤਮ ਸਿ੍ਰਸ਼ਟੀ ਦੇ ਦੇਉਤੇ ਕਿਰ੍ਭੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਬੂਟਾ ਅਰੂੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਖਿਚ ਲਵੇ ਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਫੁਲ ਬਣਾ ਦੇਵੇ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦੇ ਸਦਾ ਜਾਗਦੇ ਆਤਮ ਜੀਵਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਵੇ, ਆਪਣੇ ਜਿੰਦਗੀ ਬਖਸ਼ ਲੈਹਰੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਘਲੇ ਤਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜੀਓ ਪਈਏ - ਇਸਨੂੰ ਨਦਰ ਆਖਦੇ ਹਨ।

“ਮੈਂ ਉਪਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੀ ਪਿਰਿ ਸਾਚੈ

ਮੈਂ ਛੋਡਿਆਜ਼ਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ॥” (ਵਡਹੰਸ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੯੧)

ਇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਨਦਰ ਹੈ - ਜਿਸੇ ਚਾਹੇ ਜਿਵਾ ਲਵੇ। ਹੁਣ ਆਖੀਦਾ ਹੈ - ਪਈ ਤਦ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਆਸ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਹੀ, ਅਸਾਂ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਮੁਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ

ਸਾਧਨ ਮੁਰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਰਬ ਦੀ ਮਿਹਰ ਸਾਡੇ ਵਸ ਨਹੀਂ - ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਜਾਈਏ, ਇਹ ਗਲ ਨਹੀਂ। ਗਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਉਤ ਵਿਚ ਰਖੀਏ ਕਿ ਸਾਥੋਂ ਉਚੇਰਾ ਮੰਡਲ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਜੀਵਨ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਫੂਕ ਮਾਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਜੀਵਾਲੇ ਅਰ ਅਸਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਲਹਿਰੇ ਆ ਆ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਮੌਲਾਈ ਤੇ ਵਧਾਈ ਜਾਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਬੀਜ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਨਿਮਾਣਾ ਹੋਕੇ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਢਾਹਿ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਧਰਤੀ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਸੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਾ ਵਾਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਕੋਈ ਹਿੰਮਤ, ਕੋਈ ਹੁਜਤ, ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਧਾਰਦਾ। ਧਰਤੀ ਆਪ ਤੋਂ ਆਪ ਉਸਨੂੰ ਰਸ ਦੇਂਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਦ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਹਵਾ, ਧੂਪ, ਸਾਰੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੂਟਾ ਆਪ ਤੋਂ ਆਪ ਫੇਰ ਵਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੁਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਫਲ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਕਣੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਵੇ ਅਰ ਫੇਰ ਇਹ ਬੰਦਾ ਸਾਧਨ ਵਿਚ ਨ ਪਵੇ, ਚਤੁਰਾਈਆਂ ਛੱਡ ਦੇਵੇ, ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਾਧੇ ਦੇ ਫਿਕਰ ਵਿਚ ਨਾਂਹ ਲਾਵੇ, ਫਿਕਰ ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਖੂਹ ਵਿਚ ਸਟ ਪਾਵੇ, ਸੋਚਾਂ ਛੱਡੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਰਾਵਾਂ, ਉਕਤੀਆਂ, ਜੁਗਤੀਆਂ ਤਿਆਗੇ। ਉਸ ਕਿਣਕੇ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਕੇ ਹਰਦਮ ਹਰ ਵੇਲੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਂਤੀ ਵਲ ਲਾ ਰਖੇ, ਇਹ ਵਹਮ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਧਾਰ ਕੇ ਕਿ ਸਾਈਂ ਮੇਰਾ, ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣ ਦੀ-'ਹੈ' - ਦੇ ਖਿਲਾਲ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਖਿਆਲ ਰਹੇ ਉਸ ਮਾਲਕ ਦਾ ਰਸ ਏਸ ਵਿਚ ਆਕੇ ਏਸਨੂੰ ਪਾਲਦਾ ਹੈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਲੈਣਾ, ਸਾਡਾ ਸਾਧਨ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਾਲਦਾ। ਸਾਈਂ ਦੀ ਮਿਹਰ ਦਾ ਮੀਂਹ ਜੋ ਹਰ ਵੇਲੇ ਵਸ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਚਿਤ ਨੂੰ ਵਿਛਾ ਛਡਣਾ, ਓਸ ਅੱਗੇ ਟਿੱਬੇ ਨਾ ਬਣਨਾ ਫੇਰ ਮੀਂਹ ਸੁੱਕੇ ਟੋਇਆਂ ਨੂੰ ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਤੁਲਾ ਬਣਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ-ਅਸੀਂ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਦੇ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਆਤਮ ਮੰਡਲ ਹਰ ਵੇਲੇ ਪਾਲਨ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਮਨ ਦਾ ਰੁਖ ਉਸ ਤੋਂ ਲਾਭ ਲੈਣ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਰੁਖ ਨੂੰ ਸਾਈਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਉਂਦ ਕਰੀਏ ਕਿ ਜਿਕੁਰ ਅਰੂੜੀ ਦਾ ਢੇਰ ਜੜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਜੜ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਮਰਥਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਫੁਲ ਬਣਾ ਦੇਣ ਤਾਂ ਜੀਓ ਪਈਏ, ਮਨ ਦਾ ਰੁਖ, ਕੇਵਲ

ਇਹ ਗਲ ਹੈ - ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ - ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭਰਪੂਰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸੌਮਾ - ਮਰਦੇ ਜੀਵਣ ਲਈ, ਹਰ ਮੁਰਦਾ ਰੂਹ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਦੀ ਰੋਂ ਚਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਮਨ ਦਾ ਰੁਖ ਅਠ ਪਹਿਰ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਹੇਠ ਰਖੋ, ਉਸਦੀ ਦਾਤ ਪਾਲੇਗੀ। ਮੈਂ ਸਾਧ, ਫਕੀਰ, ਸੰਤ, ਮਹਾਤਮਾ, ਸਾਧਕ, ਜੂਹਦ ਕੁਛ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਭਰੋਸਾ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਸ਼ੀਸ਼ਾਂ ਪਰ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਨੇਕੀ, ਤਪ, ਸਾਧਨ, ਧਰਮ, ਸਭ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਅਰ ਆਤਮ ਰਸੀਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਛ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਨਾ ਕਰ ਦੇਵੇ ਕਿ ਇਹੋ ਕੁਛ ਹੈ - ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਦੇਸ ਦਾ ਉਚੇ ਤੋਂ ਉਚਾ ਮੁਨਾਰਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਜੀਉਂਦਾ ਅਰਸੀ ਸੂਰਜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਇਹ ਯਤਨ ਕਰੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਕਣੀ ਆ ਪਵੇ - ਤੇ ਫੇਰ ਉਸਦੀ ਨਦਰ - ਮਿਹਰ ਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਰੋਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਹਰ ਸੁਆਸ ਸੁਤੇ ਬੈਠੇ ਜਾਗਦੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਤੁਣਕੇ ਮਾਰਦੀ ਰਹੇ - ਫੇਰ ਜੀਕੂੰ ਆਪ ਤੋਂ ਆਪ ਇਕ ਕਣੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਉਦਰ ਵਿਚ ਇਕ ਜੀਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ਤੇ ਅਕਲਾਂ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਚੇ ਦਾ ਕੁਛ ਉਦਮ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ, ਮਾਤਾ ਦਾ ਖੂਨ ਆਪ ਤੋਂ ਆਪ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਲਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਆਤਮ ਕੁਖ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜਿੰਦਗੀ ਬਖਸ਼ ਲਹਿਰਿਆਂ ਨਾਲ ਪਕ ਨਿਕਲੀਏ, ਤੇ ਸਦਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ - ਜੀਵੇ - ਹੋ ਜਾਈਏ। ਕਰੀਏ ਕੇਵਲ ਇਹ ਜੇ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ - ਕਿ ਅਸ ਕਰੀਏ, ਮੰਗੀਏ, ਪਰ ਕਿਕੂੰ ? ਜੋ ਕਾਹਲੇ ਹੋ ਕੇ ਨਾ ਮੰਗੀਏ। ਮੰਗੀਏ ਬੀ ਕਾਹਨੂੰ-ਮਨ ਦਾ ਰੁਖ, ਮਨ ਦਾ ਝਕਾਓ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਖਿਆਲ ਨਾਲ ਜੋੜ ਛੱਡੀਏ। ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਲਹੂ ਸਾਨੂੰ ਪਾਲੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਨਿਘ ਸਾਨੂੰ ਉਸਾਰੇਗੀ, ਉਸਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਸਾਨੂੰ ਜਿਉਂਦੀ ਕਰੇਗੀ। ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਮਤ ਕੇਵਲ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵਸੇ -

“ਹੋਇ ਨਿਮਾਣੀ ਢਹਿ ਪਈ ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ”

(ਰਾਗ ਸੂਰੀ ਮ:੫ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਘਰ ੧੦ ਕਾਫੀ - ਪੰਨਾ ੨੬੧)

ਆਪ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰ ਢਹਿ ਪਈਏ ਤੇ ਦਿੜ ਆਸਾਵੰਦ ਰਹੀਏ ਕਿ ਦਾਤਾ ਜੁਆਲੇਗਾ। ਮਨ ਦਾ ਰੁਖ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਮੰਗਤੇ ਵਾਂਝੂੰ, ਜੋ ਹਰ ਵੇਲੇ ਝੈਲੀ ਅਡੀ ਰਖਦਾ ਹੈ - ਐਉਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਮਨ ਦਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਰੁਖ ਬਨ੍ਹਾਂ ਦੇਈਏ। ਹੋਰ ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾਂ

ਛੋੜ ਦੇਈਏ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਗਲ ਪਸੰਦ ਆਵੇ, ਸੁਭਾਉ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਕਰੋ। ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੋ। ਜੇ ਮਾੜੀ ਲਗੇ ਤਾਂ ਤਿਆਗ - ਮੇਰੀ ਹਟ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੌਦਾ ਨਹੀਂ, ਇਕੋ ਸਖਣੇਪਣ ਦਾ ਵਖਰ ਹੈ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਮੁਰਦਾਪਨ ਹੈ - ਮੈਂ ਜਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਮੁਰਦਾ ਹਾਂ ਅਰ ਮੁਰਦਾ ਆਪ ਨੂੰ ਜੀਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਏਸ ਕਰਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਖਣਾ ਕਰੀਏ ਤੇ ਦਾਨਾਈਆਂ ਕਢੀਏ ਤੇ ਮਨ ਦਾ ਰੁਖ ਐਸਾ ਬਣਾਓ ਕਿ ਜੀਉਂਦੇ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਢਹਿ ਰਹੇ। ਜਿਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ਸਿੰਦਰੀ ਹੈ।

ਉਸ ਦੇ ਆਸਾਵੰਦ ਬੈਠੇ ਰਹੀਏ:

**“ਕਬੀਰ ਮੁਹਿ ਮਰਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਹੈ ਮਰਉ ਤ ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰ॥
ਮਤ ਹਰਿ ਪੂੜੈ ਕਉਨੁ ਹੈ ਪਰਾ ਹਮਾਰੈ ਬਾਰ॥੬੧॥”**

(ਸਲੋਕ ਭਗਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀਉਕੇ ਪੰਨਾ ੧੩੯)

ਕਬੀਰ ਕੁਛ ਨ ਕਰਿ ਸਕਿਆ, ਬਾਜਾਰਾਂ ਵਿਚ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋਕੇ ਲੰਮਾ ਪੈ ਰਿਹਾ। ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਜੀਉਂਦੇ ਫਕੀਰ ਦੀ ਠੋਕਰ ਵਜੀ - ਉਹ ਠੋਕਰ ਜੀਉਂਦੀ ਕਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾ ਗਈ - ਕਬੀਰ ਦੇਖੇ ਜੀਓ ਉਠੀਆ - ਉਸ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇ ਰਸਤੇ ਦਿਲ ਵਿਛਾ ਛੱਡੀਏ - ਕੀਹ ਜਾਣੀਏ ਕਿ ਜੀਉਂਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਠੋਕਰ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਕਣੀ ਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਗਲ ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਸਾਂਝੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਿਮਾਣ ਪੁਣੇ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੈ - ਤੇ ਪਿੰਗਲਿਆਂ ਤੇ ਅਪਾਹਜਾਂ ਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਹੈ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗੂ ਕੋਈ ਨੇਕੀ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਨੇਕੀ ਦਾ ਬਲ ਨਹੀਂ ਅਰ ਅਪਨੇ ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਕਰਮ ਤੇ ਟੇਕ ਨਹੀਂ :

“ਕਹ ਪਿੰਗੁਲ ਪਰਬਤ ਪਰ ਭਵਨ॥

ਨਹੀ ਹੋਤ ਉਹਾ ਉਸੁ ਗਵਨ॥

ਕਰਤਾਰ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਦੀਨੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੈ॥

ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਰੈ॥੬॥”

(ਗਊਂਡੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੯)

“ਮੂ ਥੀਅਉ ਤਖਤੁ ਪਿਰੀ ਮਹਿੰਜੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ॥

ਪਾਵ ਮਿਲਾਵੇ ਕੌਲਿ ਕਵਲ ਜਿਵੈ ਬਿਗਸਾਵਦੋ॥”

(ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫, ਡਖਣੇ ਮ: ੫ ਪੰਨਾ ੧੦੯)

ਹਿਤਕਾਰੀ, ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੨. ਸੋ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨਾ ਜਾਈ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੩੧-੩-੧੯੯੨

ਪਵਿੜਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਗਾਡਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੁਖ ਤੇ ਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਾਤ
ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਅਸੀਂ ਮੰਗਤੇ ਹਾਂ। ਮੰਗਤੇ ਦੇ ਵਸ ਵਿਚ ਦਾਤ ਨਹੀਂ
ਹੁੰਦੀ। ਪਰ ਆਸਾਵੰਦ ਹੋ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਬੈਠੇ ਰੈਹਣਾ ਤੇ ਝੋਲੀ ਅੱਡੀ
ਰਖਣੀ ਤੇ ਮੰਗੀ ਜਾਣਾ, ਏਹ ਮੰਗਤੇ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ,

“ਜੇ ਦਰਿ ਮਾਂਗਤੁ ਕੂਕ ਕਰੈ ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੈ॥
ਭਾਵੈ ਧੀਰਕ ਭਾਵੈ ਧਕੈ ਏਕ ਵਡਾਈ ਦੇਇ॥੧॥”

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੩੪੯)

ਫੇਰ ਆਖਿਆ ਹੈ:

“ਕਬੀਰ ਕੇਸੋ ਕੇਸੋ ਕੂਕੀਐ ਨ ਸੋਈਐ ਅਸਾਰ॥
ਗਤਿ ਦਿਵਸ ਕੇ ਕੂਕਨੇ ਕਬਹੂ ਕੇ ਸੁਨੈ ਪੁਕਾਰੁ॥੨੨੩॥”

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਪੰਨਾ ੧੩੨੯)

ਇਸ ਲਈ ਘਬਰਾਨਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਕੜੇ ਰੈਹਣਾ ਤੇ ਸਦਾ ਲਗੇ
ਰੈਹਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਲਗਾ ਰਹੋ ਤਾਂ ਲਗਾ ਰਹੁ, ਹਰਦਮ ਕਦੀ ਨ ਡੋਲ
ਲਗਾ ਰਹੋ ਤਾਂ ਲਾਖ ਕਾ, ਹਟੋ ਤਾਂ ਕਉਡੀ ਮੌਲ।

ਅਸੀਂ ਨੇਮ ਨਿਬਾਹੀਏ, ਹਜੂਰੀ ਵਿਚ ਪਾਠ ਕਰੀਏ, ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਪਯਾਨ
ਵਿਚ ਰਹੀਏ, ਅਗੋਂ ਦਾਤਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਖੈਰ ਪਾਵੇ। ਡੋਲੀਏ ਕਦੇ
ਨਾ।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਪਯਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ
ਟੁਰਯਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸੇਸ਼ਟ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੧੫-੮-੧੯੯੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਬਸ ਟੁਗੀ ਚਲੋ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ, ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੋ, ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਸਾਓ। ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸਿਕ ਹੀ ਬੜੀ ਦਾਤ
ਹੈ। ਇਸ ਛਿਕ ਤੇ ਸਿਕ ਦੇ ਆਸਰੇ ਨਾਮ ਜਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਛਿਕ
ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਉਹ ਕਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪ ਸਕਦਾ।

ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਹ ਛਿਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਪਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ
ਲੜ ਲਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਿਆਰ ਨਾਲ, ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਅਰ ਪਿਆਨ ਨਾਲ ਮਥੇ
ਟੇਕਿਆ ਕਰੋ।

ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੧੧-੭-੧੯੯੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਨੀਂਦ ਸਫਲ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਬੀਤਦੀ ਹੈ ਜੇ ਰਾਤ ਪਾਠ
ਤੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋਕੇ ਸੰਵੀਏ। ਸੈਂ ਜਾਈਏ ਜਾਗੇ* ਕਦੇ ਨਾ ਕੱਟੀਏ,
ਪਰ ਸੈਣ ਵੇਲੇ ਸੁਰਤ 'ਸਾਂਈ' ਵਿਚ ਲਾਕੇ ਸੰਵੀਏ। ਦਿਨ ਬੀ ਕੰਮ ਕਾਜ
ਕਰਦੇ ਮਨ ਧਯਾਨ ਵਿਚ ਰਖਿਆ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਅੰਦਰ ਦਾ ਸਾਰਾ
ਧਯਾਨ ਬਾਹਰਲੇ ਕੰਮਾ ਵਿਚ ਲਗਾ ਕੇ ਅੰਦਰਲੀ ਤਾਰ ਟੁਟੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।
ਸੁਰਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਵ ਜਾਗ ਕੇ ਧਯਾਨ ਆਪਣੇ ਦਾਤਾ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਸਹ ਸੁਭਾ ਚੰਗੇ ਕਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

* ਜਾਗੇ - ਜਗਗਾਤੇ

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੨੪-੧-੧੯੯੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸ਼ਕ ਫੇਰੇ ਪਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਏਸ ਕਰਕੇ ਰਖਣਹਾਰ
ਸਿਰ ਤੇ ਖੜਾ ਸੂਰਾ ਗੁਰੂ ਤਸੱਲੀਆਂ ਕਰਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਤਖ ਕੌਤਕ ਦਿਖਾ
ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਲਗੇ ਰਹੋ, ਨਾਮ ਜਪੋ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੋ, ਅਰ ਅਲਿਪਤ
ਵਰਤੋ ਤੇ ਸੁਕਰ ਸੁਕਰ ਕਰੋ। ਆਖੋ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਧੰਨ ਗੁਰ ਅੰਗਦ,
ਧੰਨ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ, ਧੰਨ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ, ਧੰਨ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਦੇਵ, ਧੰਨ
ਗੁਰ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ, ਧੰਨ ਗੁਰ ਹਰਿ ਰਾਇ, ਧੰਨ ਗੁਰ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਧੰਨ
ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦੁਰ, ਧੰਨ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ। ਮੂਰਹਾਂ ਆਖੋ, ਮਨਹਾਂ ਆਖੋ,
ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਆਖੋ। ਆਖੋ ਤੇ ਆਖਦੇ ਆਖਦੇ ਆਖਣ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ
ਜਾਓ, “ਸੁਕਰ ਕਰੋ”।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਾਚੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੨੨-੫-੧੯੯੬

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,
ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ

ਮਨ ਨੂੰ ਸਦਾ ਉਚਿਆਂ ਤੇ ਸੁਚਿਆਂ ਰਖਣਾ ਚਾਹਯੇ। ਦਮ ਬਦਮ
ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਵਲੇ ਰੁਖ ਚਾਹਯੇ। ਸਿਮਰਨ ਜਾਰੀ ਰਹੇ, ਹਜ਼ੂਰੀ ਰਹੇ।
ਇਸ ਦਾ ਦਾਤਾ ਇਸ ਦੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੈ। ਚਿਤ ਨੂੰ ਉਦਰਾਣਾ ਤੇ ਕਾਹਲੇ
ਹੋਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਜਦ ਮਾਲਕ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਗ ਸੰਗ
ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ, ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਵੱਸਣਾ ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਨਿਧਾਂ ਹੈ।

“ਦੂਖੁ ਘਨੋ ਜਬ ਹੋਤੇ ਦੂਰਿ
ਅਬ ਮਸਲਤਿ ਮੋਹਿ ਮਿਲੀ ਹਦੂਰਿ॥”

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੪)

ਅਰਥਾਤ ਹੁਣ ਨੇਕ ਸਲਾਹ ਮਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਦਾਤਾ ਹਜ਼ੂਰ ਹੈ। ਬਸ
ਸੁਰਤ ਏਸ ਅਨੁਭਵ ਵਿਚ, ਏਸ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰਹੇ ਫੇਰ ਰਸ ਭਰਿਆ ਰਹਿੰਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

“ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਧਿਆਈ॥”

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੬)

ਅਤੇ
“ਸੰਗੀ ਸਾਚੀ ਸਗਲ ਤਰਾਂਈ॥”

(ਆਸਾ ਘਰ ੨, ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੪)

ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਅਸੀਸ

ਆਪਦਾ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਹਰ ਵੇਲੇ ਮਨ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨ ਰਖਣਾ ਚਾਹਯੇ। ਸਰੀਰੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅੰਦਰ ਚਾਨਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਂਦੀ। ਅੰਦਰ ਚਾਨਣਾ ਹੋਵੇ, ਘਟ ਦੀਪ ਜਗੋ ਮਨ ਮਨ ਵਿਚ ਮਗਨ ਰਹੇ। ਖੁਸ਼ ਰਹੇ। ਮਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਮਨ ਹੈ।

“ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਤਨੁ ਵੇਸ ਕਲੰਦਰੁ

ਘਟ ਹੀ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ॥

ਏਕੁ ਸ਼ਬਦੁ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ ਬਸਤੁ ਹੈ
ਬਾਹੁੜਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਾ॥”

(ਬਿਲਾਵਲ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੯੫)

ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਰਬ ਦੀ ਯਾਦ, ਰਬ ਦਾ ਪਯਾਰ, ਰਬ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ, ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਵਿਚ ਵਸ ਜਾਵੇ। ਅੰਦਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਲੋਂ ਲਗੀ ਰਹੇ ਏਹਾ ਸੁਖ ਦਾ ਅਸਲ ਥਾਂ ਹੈ। ਜੇ ਅੰਦਰ ਟਿਕਿਆ ਹੈ, ਰਬ ਨਾਲ ਹੈ, ਸੁਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਥੀ ਸਾਰੇ ਖੇੜਾ ਦੀਹਦਾ ਹੈ।

ਸਿਖਣਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਹਰ ਦੀ ਭਾਲ ਤੇ ਹਾਂਡ ਸਾਨੂੰ ਬਾਉਰਿਆਂ ਕਰੇ ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਮਨ ਪਯਾਰੇ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਖੀਵਾ ਰਹੇ। ਰੱਬ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਨ ਦਾ ਬੂਹਾ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਹਲੀਏ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਤਕਦੇ ਤੇ ਮਨ ਦੇ ਬੂਹੇ ਮਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਦੇ। ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਅਨੰਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਵਸੀਏ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਸੁਖ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬਾਹਰ ਸਰੀਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਸ਼ੁਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੀਵਨ ਨਿਸਥਾਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਅਸੀਸ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੬ ਸਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੨੦-੧੨-੧੯੯੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਮੈਂ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਕਰ ਅਰ ਤੌਖਲਾ ਕਦੇ ਨ ਕਰਯਾ
ਕਰੋ। ਇਹੀ ਸੈ ਹੈ ਜੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਤਯਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਦਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਖੁਸ਼ ਤੇ ਉਚੇ ਰਹੀਏ ਅਰ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਕਲਾਂ ਵਿਚ
ਵਸੀਏ। ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਹੈ, ਅਰ ਹਰ ਗਲ ਨੂੰ ਆਪ
ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਤੇ ਸੁਖ ਦੇਨਾ ਹੈ। ਤਕੜੇ ਸੇਰ ਰਹੋ, ਅਪਨੇ ਸਿਰਜਨ-
ਹਾਰ ਤੋਂ ਵਿਛੜੋ ਨਹੀਂ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੪-੮-੧੯੯੩

ਪਵਿੰਦ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਪੁਛ ਦਾ ਉਤਰ ਗੁਰੂ ਜਾਣੇ ਕੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੋ ਕੁਛ
ਆਪਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਉਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਦੁਇ ਗਲਾਂ ਗੁਰਬਾਣੀ
ਵਿਚ ਕਹੀਆਂ ਹਨ:

“ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਾਖ”

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਰ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੪੬੭)

ਤੇ ਫੇਰ ਇਕ ਗਲ ਹੈ :

“ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ॥

ਸਭਨਾਂ ਜੀਆਂ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੋ ਮੈਂ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ”

(ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਪੰਨਾ ੨)

ਇਹੋ ਇਕੋ ਜਤਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿ ਅਸੀਂ universal soul (ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਆਤਮਾ) ਨਾਲ ਸਦਾ ਲਗੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸਤੇ ਪਹਰਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹਯੇ। ਸਾਨੂੰ ਸਾਈਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਖਣ ਦਾ ਐਸਾ ਸੁਭਾਵ ਪਵੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਲਗਾਤਾਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਬਾਕੀ ਸਾਈਂ ਨੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤੇ ਬਨਾਏ ਹਨ। ਜੇ ਮਨ ਕਦੇ ਏਕਾਗ੍ਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਖਯਾਲਾਂ ਦੇ ਵਟਾਂਦ੍ਰੇ ਸਹਿ ਸੁਭਾਵ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਲ ਹੁਣ ਤਜਰਬਿਆਂ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਮੰਨੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਨੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਖਸ਼ੇ।

ਆਪ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੩. ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਸੌਵਤ ਨਾਮ

੧੬੮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੧-੧੨-੧੯੯੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

**“ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਸਾਚਾ ਏਹੁ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਮਨੈ ਮਹਿ ਲੇਹੁ ॥”**

(ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਗੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੧੭)

ਇਹ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੈ, ਸਾਚਾ ਸੁਖ ਨਾਮ ਵਿਚ ਹੈ। ਜੋ ਨਾਮ ਵਿਚ ਮਨ ਰਖੇ, ਉਸਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਹਜ਼ੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਦਾਰੂਆ ਦਾ ਦਾਰੂ, ਨਿਧਾ ਦਾ ਨਿਧ ਨਾਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿਚ ਵਸੋ, ਗੁਰੂ ਸਾਰੇ ਸੁਖ ਕਰਦਾ ਹੈ।

**“ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ
ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥”**

(ਵਰ ਸ੍ਰੀ ਗਗ, ਪੰਨਾ ੮)

ਸਾਈਂ ਨੂੰ ਸਿਮਰਨਾ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰਖਣਾ, ਸਰੀਰ ਮਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਖਣਾ, ਇਹ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਸਤ ਵਿਚ ਵਸਣਾ ਪਰ ਅਤੀਤ ਰਹਿਣਾ, ਅਰਥਾਤ ਸੂਰਤ ਨਾ ਫਸਾਣੀ, ਸਰੀਰ ਸਾਰੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰੋ, ਮਨ ਸਾਈਂ ਵਿਚ ਰਹੋ, ਸਭ ਤੋਂ ਉਚਾ ਸਤਿਸੰਗ ਏਹ ਹੈ।

ਸਥੂਲ ਸਤਿਸੰਗ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਤੇ ਬਾਣੀ ਅਭਿਆਸ ਦਾ ਰੋਜ਼ ਕਰਨਾ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਾਹਿਬੁ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਮਿਤੀ ੨੭-੨-੧੯੯੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

**“ਖੁਦੀ ਮਿਟੀ ਤਬ ਸੁਖ ਭਏ ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਅਰੋਗਾ॥
ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਇਆ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ॥”**
(ਗਊੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮਹਲਾ ੫, ਸਲੋਕ ਪੰਨਾ ੨੬੦)

ਜਦੋਂ ਅਪਨੇ ਤੋਂ ਟੇਕ ਸਤਿਗੁਰ 'ਤੇ ਟਿਕੇ, ਧਯਾਨ ਦਾ ਆਸਾ ਮਿਲ ਜਾਏ ਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਰੌਂ ਛਿੜ ਪਏ ਅਤੇ ਸੁਰਤ ਵਿਚ ਸੁਰਤੇ ਦੀ ਤਾਰ ਦੀ ਡੋਰ ਆ ਜੋੜੇ, ਫੇਰ “ਹਉ” ਤੇ ਆਸਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਸਾਰਾ ਆਸਾ ਸਤਿਗੁਰ 'ਤੇ ਜਾ ਟਿਕਦਾ ਹੈ। ਤਦੋਂ ਜਾਣੋਂ ਖੁਦੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਟੁਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਮਨ ਤੇ ਤਨ ਦੋਨੋਂ ਅਰੋਗ ਹੋਕੇ ਹਿਕ ਅਜੀਬ ਸੁਖਦਾਈ ਤੇ ਸਰ ਭਰੀ ਰੌਂ ਸਗੀਰ ਵਿਚ ਫਿਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਠ ਪਹਰ (ਮਸਤੀ) ਛਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਧਨ ਹੈ ਉਹ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਹਿਸਾ ਮਿਲ ਪਏ।

**“ਕਬੀਰ ਪਾਲਿ ਸਮੁਹਾ ਸਰਵਰੁ ਭਰਾ
ਪੀ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ਨੀਰੁ॥
ਭਾਗ ਬਡੈ ਤੈ ਪਾਇਓ ਤੂੰ
ਭਰਿ ਭਰਿ ਪੀਉ ਕਬੀਰ॥੧੭੦॥”**
(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ) ਪੰਨਾ ੧੩੧੩

ਅੰਦਰ ਇਕ ਨਕਾ ਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਨੀਰ ਕੋਈ ਪੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਵੱਡੇ ਭਾਗਾਂ ਕਰਕੇ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਪੀ। ਸੁਕਰ ਕਰਨਾ ਇਸਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਸੁਕਰ ਅਸਲ ਭਗਤੀ ਤੇ ਤਪ ਹੈ। ਜਿਨ ਸੁਕਰ ਕੀਤਾ ਉਸਨੂੰ ਸਚੀ ਦਾਤ ਪਚਦੀ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਪਵਿੜਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਵਡਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗਲ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣ ਮਾਤਰ ਲਿਖਣੀ ਭੀ ਬੇਅਦਬੀ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੈ - ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮ ਇਕ ਐਸੀ ਕਾਂਗ ਭਰੀ ਲਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਸਾਰੇ ਹਦ ਬੰਨ੍ਹੇ ਭਨ ਕਢਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਚਿਤੋਂ ਰੁਕਦੇ ਰੁਕਦੇ ਮਲੋ - ਮਲੀ ਇਹ ਗਲ ਲਿਖਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮ ਦੀ ਰੌਜ਼ਾਗੀ ਰਹੇ। ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤਮਾਸ਼ਾ ਹਨ ਤੇ ਸਾਰੇ ਪਰਮਾਰਥ ਦੇ ਸਾਧਨ ਫੋਕਟ ਹਨ, ਇਕ ਨਾਮ ਸੱਚ ਹੈ :

“ਅਬ ਕਲੂ ਆਇਓ ਰੇ॥
ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਬੋਵਹੁ ਬੋਵਹੁ॥
ਅਨ ਰੂਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ॥
ਮਤੁ ਭਰਮਿ ਭੂਲਹੁ ਭੂਲਹੁ॥”

(ਬੰਸਤ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੯੫)

ਇਕ ਨਾਮ ਫਲਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਛਡਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਤਾਰਦਾ ਹੈ।

“ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਆਚਾਰ”॥

(ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੧ ਪੰਨਾ ੧੩੩੦)

ਇਹ ਇਕ ਨੁਕਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੰਬਿੜਿਆਂ ਸਾਈਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਈਦਾ ਹੈ। ਜਪਦਿਆਂ ਇਹ ਸੁਰਤ ਵਿਚ ਰੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਦੋਂ ਮੈਲ ਉਤਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਪਦੇ ਤਾਂ ਹੋ ਪਰ ਹੋਰ ਜਪੋ - ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਜਾਣ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਾ ਕੇ ਜਪੋ, ਅਰ ਲਗਾਤਾਰ ਜਪੋ -

“ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਨਾਮ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਸਦ ਕਾਮ॥੩॥”

33 / ਵੀਰ ਸੁਨੋਹੜੇ

(ਸੁਖਮਨੀ, ਪੰਨਾ ੨੯੬)

ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਫਲ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

“ਸਰਬ ਇਛਾ ਤਾਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ॥
ਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਇ॥”

(ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ, ਪੰਨਾ ੨੯੫)

ਇਹ ਹਰਫ਼ ਕੇਵਲ ਚਿਤਾਵਨੀ ਮਾਤਰ ਹਨ -

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਣਾ ਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਹਲਾ
ਸ਼ੇਰੀ ਦੇਣਾ, ਇਹ ਪਿਆਰ ਹੈ -

ਗੁਰੂ ਮੇਹਰ ਕਰੋ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੩੧-ਪ-੧੯੯੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਮਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਹੋਵੇ,

“ਜੇ ਦਰਿ ਮਾਂਗਤੁ ਕੂਕ ਕਰੇ ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੋ॥”

ਭਾਵੈ ਧੀਰਕ ਭਾਵੈ ਧਕੈ ਏਕ ਵੱਡਾਈ ਦੇਇ॥

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੩੪੯)

ਨਾਮ ਜਪੀਐ, ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧੀਰਜ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਐ, ਖਿੱਚ ਨਾ ਕਰੀਐ। ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਵਸੇ ਫਿਰ ਆਤਮ ਬੂਟਾ ਸਨੇ ਸਨੇ ਪਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਫਲਦਾਇਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਿਆ ਕਰੋ, ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਕਰੋ, ਸਰੀਰ ਮਨ, ਬੁੱਧੀ, ਆਤਮਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਹਿਣ, ਸੁਰਤ ਨਾਮ ਵਿਚ ਰਹੋ।

ਬਸ ਫੇਰ ਸੁਖ ਹੀ ਸੁਖ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੩ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੦-੪-੧੯੮੬

ਲੀਲਾ ਜੀਓ ਜੀ,

**“ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ ਬਾਰੰਬਾਰ॥
ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਕਾ ਇਹੈ ਅਧਾਰ॥”**

(ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੯੫)

ਇਹ ਇਕ ਅਸੀਸ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਅਪਨੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੀ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਸੌ ਤੁਸਾਂ ਜੋਗ ਬੀ ਪੁਜੇ।

ਨਾਮ ਜੀਅ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ।

ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਅਧਾਰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹਨ। ਜੀਅ ਦਾ ਅਧਾਰ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ

**“ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪੀਐ॥
ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧੂਪੀਐ॥”**

(ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ੧੭, ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੯੬)

ਹੋਰ ਅਸੀਸ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੩ ਸਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੨੪-੧੦-੧੯੯੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅਪਨੀ ਰਜ਼ਾ 'ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਟੋਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਹਉਂ ਦਾ ਰੋਗ ਨਵਿਰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੀਵ ਨਾਮ ਜਪਦਾ, ਸਾਧਨ ਕਰਦਾ ਮੁੜ ਮੁੜ ਅਪਨੀ ਹਉਂ ਤੇ ਹਉਂ ਦੀ ਚਾਹੀ ਤੇ ਕੀਤੀ ਨੂੰ ਚੰਬੜਦਾ ਹੈ। ਸੁਖ ਹਉਂ ਨਵਿਰਤੀ ਵਿਚ ਹੈ, ਸਦਾ ਸਾਈਂ ਵਲ ਨਜ਼ਰ ਰਹੇ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸਾਡੇ ਦਾਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਉਮੈ ਦੀਰਘੁ ਰੋਗੁ ਹੈ।

ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨਾਲ ਰਜ਼ਾ ਤੇ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਇਆਂ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭਲੀ ਕਰਸੀ। ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰੀ ਚਲੋ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੭ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੫-੯-੧੯੫੮

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

੧੦ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪੁਜ ਗਿਆ ਹੈ।
ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਪਹਿਲੀ ਨਿਆਮਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਰਸ
ਦੇ Moments (ਪਲ) ਆਉਣੇ ਦੂਸਰੀ ਨਿਆਮਤ ਹੈ।
ਮਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਘਟ ਹਟ ਕੇ ਕਿਸੇ ਰਸ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ
ਲਿਵ ਹੈ ਤੇ ਤੀਸਰੀ ਨਿਆਮਤ ਹੈ।
ਸਭ ਦਾਤਾਂ ਹਨ। ਦਾਤਾਂ ਦਾਤੇ ਦੇ ਵਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਮੰਗਤ
ਜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਝੋਲੀ ਅਡ ਕੇ ਮੰਗਦੇ ਰਹਿਣਾ।

ਮੰਗਣਾ ਹੈ : ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ
ਮੰਗਣਾ ਹੈ : ਮਨ ਦੇ ਰੁਖ ਨੂੰ ਸਾਈਂ ਵਲ ਰੱਖਣ ਦਾ ਖਯਾਲ
ਮੰਗਣਾ ਹੈ : ਮਿਲੇ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰੀਆ
ਫਿਰ ਮੰਗਣਾ ਹੈ : ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ, ਵਿਚਾਰ, ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ
ਯਾ ਸੁਣਨਾ ਸਾਰੇ ਤਰਦਦਾਂ ਨਾਲ ਲਾਗੇ ਸਹਜ ਧਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। “ਗੁਰੂ
ਇਹੋ ਰੋ ਬਖਸ਼ੀ ਰਖੇ” ਦੂਰ ਬੈਠਿਆਂ ਦੀ ਇਹੋ ਅਰਦਾਸ ਹੈ। “ਤੈਨੂੰ ਰਬ
ਨ ਭੁਲੇ ਦੁਆ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਏਹਾ”

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੧੧-੪-੧੯੯੦

ਆਦਰ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਯੋਗ ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਅਡੋਲ ਰਿਹਾ ਕਰੋ। ਬਾਣੀ ਤੇ ਨਾਮ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ਜਪਿਆ ਕਰੋ।
 ਬਾਣੀ ਅਪਨੀ ਤਸੀਰ ਨਾਲ ਨਾਮ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਨਾਮ
 ਜਪਿਆਂ ਚਿਤ ਹਿਠਾਹਾਂ ਉੜ੍ਹ ਪਵੇ ਤਦ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਆ ਜਾਈਏ। ਐਉਂ
 ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਰਤ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਕੇ ਨਾਮ
 ਅੰਦਰ ਟਿਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਤਾਵਲਾ ਹੋਣਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ। ‘ਸਹਜ ਪਕੇ ਸੌ
 ਮੀਠਾ ਹੋਇ’ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਸੁਰਤ ਦੇ ਅਧਕਾਰ ਮੂਜਬ ਸਾਧਨ ਸੁਖ ਦੇਂਦਾ
 ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਅਮੇਲਕ ਹਨ। ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦਾ ਖਯਾਲ ਬੜੇ
 ਦੁਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਬੀ ਨਿਰਾਸ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ, ਜੀਕੂੰ ਕੁੰਜ
 ਅਪਣੇ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁਲਦੀ ਤਿਵੇਂ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖ
 ਪਯਾਰੇ ਚਿਤੋਂ ਨਹੀਂ ਵਿਸਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਯਾਰ ਤੇ ਚੇਤਾ ਹੀ ਸਾਥੋਂ ਨਾਮ
 ਜਪਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁਰਤ ਟਿਕਾਣੇ ਰਖਦਾ ਹੈ, ਚਿਤ ਵਿਚ ਉਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਿਦਕ
 ਆਨੰਦ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸਤਸੰਗ ਮੰਡਲ ਸਾਨੂੰ ਪਯਾਰ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਮੇਹਰ ਸਾਡੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦੀ ਹੈ:

“ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੂ ਸੂਰਾ॥

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ॥੩॥”

(ਗਊੜੀ ਸਥਾਨੀ-੨੨, ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੯੩)

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਯੋਗ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ਪਹੁੰਚੇ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇਕ ਅਮੇਲਕ ਦਾਤ ਹੈ। ਹਥ ਕਾਰ
 ਵਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਚਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਤਸੰਗ ਵਿਚ ਵਾਸ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਜਨਮ ਸਫਲਾ
 ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਮੇਲਕ ਸਮਾਂ ਫੇਰ ਹਥ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਕ
 ਇਕ ਸੂਸ ਲਖੀਂ ਕੋੜੀਂ ਨਹੀਂ ਲਭਦਾ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਹਰ ਸੁਆਸ ਬਾਣੀ
 ਵਿਚ ਤੇ ਪਯਾਰੇ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਲੰਘਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਹੋਰ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਯੋਗ ਸੇਵਾ ?

ਆਪ ਦਾ ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਮਨ ਨੂੰ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਜਾਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਅਸਾਂ ਮਾੜੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਹਨਾਂ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਅਪਨੇ ਮਨ ਨਾਲ ਕਰਾਰ ਕਰਕੇ ਰਬ ਤੋਂ ਭੁਲ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ਾਈ। ਨ ਕਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅੱਗੇ ਨਾਂ ਗੁਰੂ ਅੱਗੇ ਸਚੇ ਦਿਲੋਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਾਂ ਮਾੜੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਤੇ ਬਖਸ਼ੇ ਜਾਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ਸੁਰਤ ਵਿਚ ਪੜਦਾ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਸੋ ਬਾਣੀ ਜੋ ਦਸੀ ਹੈ ਉਹ ਪੜਨੀ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਮੈਲ ਕਟ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਟੀ ਗਈ ਸੁਖ ਦੇ ਝਲਕੇ ਵਜਦੇ ਹਨ। ਸੁਰਤ ਚੜੀ ਉੱਡੀ ਨਾਹ ਤਕੋ, ਇਹ ਤਕਿਆਂ ਭੁਲ ਵਿਚ ਪਈਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਤਕੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਲਈ ਹੈ ਤੇ ਹਰ ਦਮ ਸਾਈਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੁਆਦ ਨਹੀਂ ਪਹਿਲੇ ਤਕੀਦਾ - ਪਹਿਲੇ ਕਮਾਈ ਤੇ ਘਾਲ ਤਕੀਦੀ ਹੈ - ਹਰ ਦਮ ਰਬ ਦੇ ਨਾ ਵਿਚ ਬੀਤੇ। ਦਮ ਖਾਲੀ ਨਾ ਜਾਵੇ ਕੇਵਲ ਇਹ ਗਲ ਤਕੋ। ਦੂਜੇ ਸਤਿਸੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਇਸਦਾ ਸੁਕਰ ਕਰੋ। ਸਤਿਸੰਗ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਜੋ ਅਖਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਅਰ ਤੁਹਾਡੇ ਭਲੇ ਵਿਚ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਪਕੇਗਾ ਤਾਂ ਰਸ ਪਏਗਾ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਰਸ ਆਵੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੁਰਤ ਚੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਗਲ ਨਹੀਂ। ਜਦ ਚਿਤ ਉਦਾਸ, ਛਿਥਾ, ਲੜਨਹਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਸੁਰਤ ਢਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ ਲਗੇ ਰਹੋ ਗੁਰੂ ਭਲੀ ਕਰੇਗਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ (ਨੂੰ) ਸਭ ਪੁਤ ਪਿਆਰੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਰੇ ਬਾਲ ਲਾਡਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੁ ਸੁਕਰ ਕਰੋ, ਸੁਕਰ ਕਰੋ। ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਚਿਤ ਦੀ ਗਤੀ ਲਿਖ ਘਲਣੀ। ਮਥਾ ਟੇਕੋ, ਨਿਉਂ ਕੇ ਆਖੋ। ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ -

ਫੇਰ ਟੇਕੋ ਫਿਰ ਆਖੋ : ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਆਪ ਦਾ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੨੧-੪-੧੯੯੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਸਾਡੇ ਤਾਰਨਹਾਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸਦਾ ਆਪਣੂੰ
ਅਤਿ ਰਾਗੀਬੀ ਤੇ ਨਿਵਾਲੇ ਵਿਚ ਰਖਿਆ। ਏਹ ਉਸ ਦੀ ਮਿਹਰ ਦੀ
ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਤੇ ਗ੍ਰੀਬੀ ਹੈ।

ਸੁਆਦ ਤਾ ਕਦੇ ਫੇਰਾ ਪਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸੁਆਦ ਨ ਆਵੇ ਤੇ ਬੀ
ਜੋ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਲਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਸੂਰਮੇ ਹਨ - ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ
ਉਹਨਾਂ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਰ ਲਗੇ ਰਹਿਣਾ ਦਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਆਲ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਦਰ 'ਤੇ ਤਾਂ ਖਿਆਲ ਹੀ ਪ੍ਰਵਾਨ
ਹੈ। ਜਿਸ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰਸ ਪਵੇ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਤੰਗ ਵਧੀਕ ਪੈਦਾ ਹੋਣ -
ਸੋਈ ਕਰੋ। ਸਾਡਾ ਤਰਲਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚਾਓ ਵਿਚ ਪੈਣਾ ਦਾ ਨਹੀਂ-
ਪਰ ਉਸ ਯਤਨ ਕਰਨੇ ਦਾ ਹੈ-ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਜੋ ਕਰਮ
ਨਾਮ ਨੂੰ ਭੁਲਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਰੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀਦੇ। ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ
ਕਲਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਦੀ ਯਾਦ ਅਮੇਲਕ ਦਾਤ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਰਨਾਰ ਬਿੰਦ ਦਾ
ਧਿਆਨ ਇਹ ਸਾਰ ਕੰਮ ਹੈ - ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਲੋਕਾਚਾਰ ਹੈਨ ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਗਲਬਾਤ ਆਪ ਨਾਲ ਕਰਨੇ ਦਾ ਅਉਸਰ
ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਮਨੋਰੱਥ ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਸੀ ਕਿ ਆਪ ਦੇ ਹਿਰਦੇ
ਵਿਚ ਜੋ ਬਾਣੀ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਅਗੇ ਹੈ - ਅਰ ਜੋ ਸਤਿਸੰਗ
ਅਪਨੇ ਮੇਹਨਤਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੰਗਣ ਵਧੇ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਦੇ ਤੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੁਸਾਡਾ। ਇਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਢੂਣਾ ਚੌਣਾ ਹੋਵੇ।

ਅਸਲ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਹਰ ਆਸਾਵੰਦ ਦਾ ਇਹ
ਤਰਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਮਿਲੇ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋ ਕੋਈ ਗਲ ਕਰੇ ਉਸ
ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਕੇ ਵੱਧੇ ਤੇ ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਸਚਾ ਪਿਆਰਾ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਸਭ ਦਾ ਅੰਤਲਾ ਟਿਕਾਣਾ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ - ਅਰ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ

ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸਤਿਸੰਗੀ ਅਰ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਦੇ ਆਸਾਵੰਦ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਪਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਇਹ ਪ੍ਰਾਘਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਸੇ ਤੇ ਮੇਹਰ ਕਰੇ। ਖਬਰੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕੌਣ ਬਖਸ਼ਿਆ ਜਾਵੇ। ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਕੇ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਧਨੇ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮੈਂ ਤਰਾਂਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਜਾਣੇ ਉਹ ਧੰਨੇ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ਟਾ ਬਣਿਆ - ਪਰ ਸਾਈਂ ਕੌਤਕ ਕਿ ਉਸ ਮੂਰਖ ਜੱਟ ਦੀ ਤੁਫ਼ੈਲ ਉਹ ਕਠੋਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੁਕਤੀ ਪਾ ਗਿਆ। ਤਾਤ ਪਰਜ ਇਹ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੁਆਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਆਸਾਵੰਦ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਉਤਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਤਿਸੰਗੀਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਬੈਠੇ ਆਸਾਵੰਦ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਤਪਰਜ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ -

“ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀਆ ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ॥

ਇਕਿ ਜਾਰੀਦੇ ਨਾ ਲਹਨਿ

ਇਕਨਾ ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਉਠਾਲਿ॥੧੧੩॥”

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੮)

ਖਬਰੇ ਦਾਤੇ ਨੇ ਕਿਸ ਪਰ ਤ੍ਰੁਠਣਾ ਹੈ। ਕਿਸ ਤੇ ਮੇਹਰ ਦਾ ਮੰਹ ਵਸ ਪੈਣਾ ਹੈ - ਅਰ ਖਬਰੇ ਉਸ ਦੀ ਤੁਫ਼ੈਲ ਸਾਡੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਬਸ ਏਸ ਆਸ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਿਖ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਦਾਤਾ ਤੇ ਵੱਡਾ ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤਾਰਨਾਹਾਰ ਤੇ ਰਾਖਣਾਹਾਰਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ, ਪਿਆਰਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ, ਕੇਵਲ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹੈ - ਸੋ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰੇ ਲੇ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਰਹੀਏ - ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਰਹੀਏ - ਉਸ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਦੇ ਰਹੀਏ।

**“ਕਬੀਰ ਕੇਸੋ ਕੇਸੋ ਕੂਕੀਐ ਨ ਸੋਈਐ ਅਸਾਰ
ਰਾਤਿ ਦਿਵਸ ਕੇ ਕੂਕਨੇ ਕਬਹੂ ਕੇ ਸੁਨੈ ਪੁਕਾਰ”॥੨੨੩॥**

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੯)

ਏਸ ਕਰਕੇ ਪੜ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸ ਦੁਆਰੇ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਸਤਿਸੰਗੀ ਅਪਨੇ ਵਰਗੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਘਰ ਆਸਾਵੰਦ ਬੈਠਿਆਂ ਲਈ ਆਪ ਮੁਹਾਰੇ

ਅਰਦਾਸੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਏਸ ਕਰਕੇ ਆਪ ਦਾ ਖਿਆਲ ਦਰੂਸਤ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਜੀਕੂੰ ਲਗੇ ਰਹੇ ਹੋ ਇਹ ਲਗੇ ਰਹਿਣਾ ਅਰ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਾ ਦਰ ਨਾ ਛੱਡਣਾ ਅਤਿ ਸ਼ੋਭਾਵੰਤ ਕੰਮ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਮਨ ਦਾ ਲਗਣਾ, ਅਰਜ਼ਾਂ, ਅਰਦਾਸਾਂ, ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਧਿਆਨ ਤਰਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਧੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ - ਹੋਰ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਕੇ ਹੈ - ਰਲਮਿਲ ਕੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਅਰਦਾਸੇ ਕਰਨੇ :

“ਜਿਉ ਅੰਧੁਲੈ ਹਥਿ ਟੋਹਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ”

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੪੨੨)

ਅਤੇ

“ਮੈਂ ਅੰਧੁਲੇ ਕੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਖੰਦਕਾਰਾ॥”

(ਤਿਲੰਗ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ - ਪੰਨਾ ੨੨੧)

ਦੇ ਆਸੇ ਮੂਜਬ ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਇਸ ਅੰਧੇਰੇ ਸਫਰ ਨੂੰ ਤੈ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਲਈ ਅਰਦਾਸੇ ਸੋਧਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਸ ਹੀ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਕਿਸ ਦੇ ਤੁਫੈਲ ਬਖਸ਼ੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਦੇ ਖਿਆਲ ਨ ਕਰੋ। ਜੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਯਾ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਕੰਨੀ ਕਤਰਾਸਾਂ। ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਜਾਣ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਰ ਕੇਵਲ ਏਹ ਤਰਲਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਹਰ ਕਰੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੭ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੯-੩-੧੯੧੪

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

“ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਾਰਿ ਸਿਮਾਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥”

(ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮ:੫ ਅਸਪਦੀ ੧,ਪੰਨਾ ੨੬੨)

ਬਸ ਇਹੀ ਦਾਰੂ ਹੈ। ਇਹੀ ਅਰੋਗਤਾ ਹੈ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਵਸੋ ਤੇ ਸਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਕਰੋ।

ਰਬ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਕੁਛ ਹਿੰਮਤ ਬੀ ਲੋੜੀਏ, ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਕਸੀਸ ਵਟ ਕੇ ਲਗੀਦਾ ਹੈ ਕਦੇ ਉਚੇ ਬਾਣੀ ਪੜੀਦੀ ਹੈ। ਲਗੇ ਰਹੀਏ, ਸੁਆਦ ਨ ਪਰਖੀਏ। ਆਸੀਂ ਗਿਹੁਸਤੀ ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਫਸੇ ਹਾਂ, ਜੰਜਾਲੀਂ ਵੇੜੇ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਸੁਆਦ ਕਈ ਵੇਰੀ ਨਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਲਗੇ ਰਹੀਏ ਸੁਆਦ ਮੁੜ ਆਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਪਾਠ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਨਾਮ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਧਯਾਨ ਲਗੇ ਰਹੀਏ। ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ। ਆਖੋ ਨਾ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਮਸੂਰੀ
੧੯੮੯-੧੯੯੪

ਪਵਿੰਦ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਇਕ ਛਿਕਰ ਸਦਾ ਚਾਹੀਏ।

ਦਮ ਖਾਲੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਈਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਭਰ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਛਿਕਰ ਚਿੰਤਾ ਸਾਈਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ। ਜੋ ਦਾਤਾ ਚੰਗੀ ਜਾਣੂ, ਪਿਆ ਕਰੂ। ਦੇਖੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਖਦਾ ਹੈ:

“ਉਠਤ ਸੁਖੀਆ ਬੈਠਤ ਸੁਖੀਆ॥

ਭਉ ਨਹੀਂ ਲਾਗੀ ਜਾਂ ਐਸੇ ਬੁਝੀਆ॥੧॥

ਰਾਖਾ ਏਕੁ ਹਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ॥

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਸੋਇ ਅਚਿੰਤਾ ਜਾਗਿ ਅਚਿੰਤਾ॥

ਜਹਾ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਵਰਤੰਤਾ॥੨॥

ਘਰ ਸੁਖਿ ਵਸਿਆ ਬਾਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦਿੜਾਇਆ॥੩॥੨॥”

(ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੩੯)

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਡੇਹਰਾਦੂਨ
੨੯-੮-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਨਾਮ ਇਕ ਨਿਹਾਯਤ ਕੀਮਤੀ ਦਾਤ ਹੈ ਜੋ ਬੜੀ ਦੁਰਲਭ ਹੈ।
ਕਠਨਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲਭ ਜਾਏ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਐਉਂ ਚੰਭੜੇ
ਰਹਿਣਾ ਚਾਹਯੇ ਜਿਵੇਂ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸੁਰ ਸਾਜ਼ ਦੀ ਸੁਰ ਨਾਲ ਲਪੇਟ
ਖਾਈ ਰਖਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸੁਰ ਸੁਰ ਨੂੰ ਚੰਬੜਦੀ ਹੈ। ਰਸ ਕਸ ਜਗਤ ਦੇ
ਇਸ ਤੋਂ ਭੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਹੰਭਲਾ ਮਾਰ ਰਸਾਂ ਕਸਾਂ ਤੋਂ ਉਚਾ ਉਠ
ਕੇ ਨਾਮ ਰਸ ਵਿਚ ਲਗੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਯਤਨ ਸਦਾ ਜਾਰੀ ਰਹੇ।

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ moments (ਪਲ) ਜੇਹੜੇ ਲੰਘਣ
ਮੁਬਾਰਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੨੬-੭-੧੯੮੮

ਪਵਿੰਦ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਨਾਮ ਤੇ ਰਜਾ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਪਰਚੇ ਤੇ ਗਲਾਂ ਕੂੜੀਆਂ ਹਨ। ਜੋ ਗਲ
ਨਾਮ ਵਿਚ ਢਿਲਿਆਂ ਕਰੇ ਸੌ ਕੁਸੰਗ ਹੈ। ਨਾਮ ਦੇ ਸ਼ੁਕੀਨਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜੇ
ਰਹਿਣਾ ਚਾਹਯੇ। ਹੋਰ ਅਸੀਸ ਸਰਬਤ ਨੂੰ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਾਚੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਡੇਰਾ
੨੮-੧੨-੧੯੮੯

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਪਤ੍ਰ ਪਹੁੰਚੇ। ਗੁਰੂ ਮੇਹਰਾਂ ਨਾਲ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਈਂ ਨਾਮ ਬਖਸ਼ੇ ਉਹ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹਯੋ। ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਸਭ ਥਾਂ ਆਪਣੀ ਹੈ। ਓਪਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ ਹਾਲ ਜੋ ਨਾਮ ਦੀ ਰੋ ਵਿਚ ਹੈ ਉਹ ਹਰ ਹਾਲ, ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਤੇ ਹਰ ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

* ਡੇਰਾ - ਡੇਹਰਾਦੂਨ

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੧੮-੨-੧੯੫੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਇਸ ਤੁਕ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ

“ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਜਨੁ ਅੰਤਰਿ ਰਿਦ ਲੋਚੈ
ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਕੇ ਸਾਸ ਨਿਹਾਰੇ॥”

(ਨਟ ਮਹਲਾ ੪, ਪੰਨਾ ੯੯੨)

ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਟੇਕ ਟਿਕਾਓ।

ਜਿਸ ਨਾਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਹੋ ਉਸੇ ਨਾਮੀ ਨੂੰ ਸਹਾਯਕ ਸਮਝੋ।
ਸਰਬ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਉਹੀ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਗੁਲਮਰਗ
੨-੯-੧੯੨੮

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਬਾਣੀ, ਨਾਮ ਏਕਾਂਤ ਵਿਚ ਰਸ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਜੀਵ ਪਸੂ ਬਿਰਤੀ
ਤੋਂ ਉਠਕੇ ਦੇਵ ਬਿਰਤੀ ਨੂੰ ਅਪੜਦਾ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਪਸੂ ਹੀ ਹੈ
ਅਰ ਅੰਦਰ ਜੋ ਰੁਚੀ ਹੈ ਉਹ ਪਸੂ ਬਿਰਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਅੰਦਰ ਹੈ
ਸੋ ਇਨਸਾਨੀ ਮੰਡਲ ਦੀ ਦਾਤ ਤੇ ਇਸ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਲਈ ਚਾਨਣੇ ਦਾ
ਦੀਪਕ ਹੈ। ਤੇ ਭਜਨ ਬੰਦਰੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਸਿਧਿ ਉਪਜਦੀ ਹੈ। ਸਿਧਿ
ਦੇਵ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਦੇਵਤਾ ਹੋ ਜਾਈਦਾ ਹੈ।

“ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਮਨਿ ਬੁਧਿ॥
ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਾ ਸਿਧਾ ਕੀ ਸੁਧਿ॥”

(ਜਪੁਜੀ ੩੬, ਪੰਨਾ ੮)

ਸੋ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਪਾ ਕੇ ਸਫਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਰੰਗ
ਵਿਚ ਸਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਉਚਾ ਉਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੭੩ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੧੦-੧੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਧੰਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ - ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਦਾਤਾ
ਸਭ ਤਰਾਂ ਕੁਸ਼ਲ ਹੈ। ਜੋ ਨਾਮ ਜਪਣ ਦੇ ਤਰਲੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਤੇ ਆਪ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਦਾਸ
ਨੇ ਲਿਖਯਾ ਹੈ :

“ਉਹ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਬੀਜਣ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਢਣ
ਉਨਾਂ ਖੇਤ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਵਾਹੇ
ਉਹ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵੰਡਣ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇਵਣ
ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਵਪਾਰੀ ਆਹੇ।”

ਹੋਰ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਰਖੇ ਰਾਜੀ ਰਹਣਾ, ਇਹੀ ਕਾਰ ਹੈ
ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ।

ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਾਚਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੨੨-੧੧-੧੯੮੩

ਜੀਓ ਜੀ,

ਪੜ੍ਹ ਮਿਲਿਆ। ਸੁਖ ਹੈ। ਸਾਈਂ ਸਿਮਰੋ। ਘਬਰਾ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਨਾਮ
ਦਾ ਰਸ ਚੂਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਰਸ ਤੋਂ ਸਖਣੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ। ਨਾਮ ਜਪੋ
ਸੁਖ ਰਹੇ। ਜੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ ਤੇ ਸੁਖ ਦਾ ਜਨਕ ਹੈ।

ਕਾਹਲੀ ਵਿਚ

ਹਿਤਕਾਰੀ

ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਪੜ੍ਹ ਹੁਣ ਪੰਜ ਵਜੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।

੪. ਸਜਣ ਮੇਰੇ ਰੰਗੁਲੇ

(ਮਲਕ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣੇ ਬਾਰੇ ਰਾਜ ਮਲਕ ਜੀ
ਤੇ ਹੋਰ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰ)

੭੯ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੩-੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਰਾਜ ਜੀਓ,

ਕਾਸ਼ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਦਿਨ ਨੂੰ ਨਾਂ ਲਿਆਂਦੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਚਿੱਠੀ
ਤੁਸਾਂ ਵਲ ਲਿਖਣੀ ਪੈਂਦੀ।

ਪਰ ਮਾਲਕ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਟੱਲ।

ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਮਲਕ ਜੀ ਵਰਗੀਆਂ ਪਯਾਰ ਜੋੜੀਆਂ ਦਾ ਵਿਛੜਨਾ ਖਯਾਲ
ਕਰਨਾ ਖਯਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਹਿੰਦਾ ਪਰ ਉਹ ਵਰਤਦਾ ਦੇਖਣਾ ਪੈ ਗਿਆ।

ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਭਾਣੇ ਨੂੰ।

ਮੇਰੇ ਉਮਰਾ ਦੇ ਬੇਲੀ ਮਲਕ ਜੀ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬੀ ਅਸਹਿ
ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ ਪਰ ਸਹਣਾ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਲਿਖਯਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਜੋ ਹੁਕਮ ਸੀ
ਵਰਤ ਚੁਕਾ ਹੈ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸੁਖੀ ਰਹੇ - ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਸੁਖੀ ਰਹੇ - ਮਲਕ ਜੀ ਨੂੰ
ਅਪਨੇ ਸੁਹਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਬਖਸ਼ੇ ਤੇ ਸੁਖੀ ਰਖੋ।

ਏਹ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀਏ

ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀਏ।

ਕਲ ਦੇ ਖਤ ਤੋਂ ਰਾਜੀ ਦੀਆਂ ਖਬਰਾਂ ਸਨ ਅਜ ਸਾਈਂ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ
ਸਮਾਈ ਦੀਆਂ ਫੋਨਾਂ ਤੇ ਤਾਰਾਂ ਆ ਗਈਆਂ।

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੇ ਰੰਗ।

ਹੁਣ ਤਕੜੇ ਹੋਵੋ। ਭਾਣਾ ਮਿਠਾ ਕਰ ਮਨੋ। ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸੁਖ
ਦਿਤੇ, ਜਿਸਦੀ ਆਰਾਧਨਾ ਵਿਚ ਤੁਸਾਂ ਬਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ, ਅਰਦਾਸਾਂ
ਕੀਤੀਆਂ, ਨਾਮ ਜਪੇ, ਉਸਦੇ ਭਾਣੇ ਨਾਲ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰ ਕਰੋ।

ਤਾਂ ਉਸ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਬਣੀ ਰਹੇ, ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਸਾਡਾ ਤਸਲੀਮ
ਦਾ ਸਿਰ ਝੁਕਿਆ ਰਹੇ:

“ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ। ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਂਗੈ॥”

(ਆਸਾ ਘਰ ੨ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੪)

ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪਰਮ ਪਰਉਪਕਾਰਾਂ ਵਿਚ, ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਵਿਚ ਬੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਅਪਨੀ ਬਾਕੀ ਆਯੂ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਸਫ਼ਲਾਓ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿਛਲੀ ਸਫ਼ਲਾਈ ਜੇ।

ਮਰਦਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ।

ਮਰਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਮਲਕ ਜੀ ਅਮਰ ਸੰਤ ਸਨ। ਸੰਤ ਤਾਂ ਅਪਨੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰਤ ਕੇ ਏਥੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ।

ਪਰ ਤੁਸਾਂ ਅਸਾਂ ਸਭ ਨੇ ਓਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸੌ ਦਿਲ ਨੂੰ ਤਸਲੀ ਦੇ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ 'ਤੇ ਸਿਦਕ ਕਾਯਮ ਰਖ ਕੇ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਵਾਲਾ ਬਣਾਓ।

ਲਗੇ ਰਹੇ ਲਗੇ ਰਹੋ, ਜੋ ਜਦੋਂ ਸਚੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇ ਤਾਂ ਐਉਂ ਟੁਰੀਏ ਜਿਵੇਂ ਬਦੇਸਾਂ ਤੇ ਵਤਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਈਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਾਕੇ ਗਏ ਪਯਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀਏ।

ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਂਤੀ ਸੁਖ, ਸਿਦਕ, ਭਾਣਾ ਮੰਨਣ ਦਾ ਬਲ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ੇ।

ਸਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਪਨੇ ਪਯਾਰੇ ਨੂੰ, ਜੋ ਸਾਥੋਂ ਵਿਛੜ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪਨੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਦੇਵੇ।

ਗਜ ਜੀਓ! ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਦਾਸੀ ਜੋਰ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਅੰਗ ਸੰਗ ਸਹਾਈ ਸਮਝਣਾ। ਆਪ ਨੂੰ ਇਕਲਿਆਂ feel (ਮਹਿਸੂਸ) ਨਾ ਕਰਨਾ। ਓਹ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੈ। ਹਾਂ, ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੭੮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੪-੦੨-੧੯੮੫

ਸਤਿਕਾਰ ਯੋਗ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀਓ,
ਸਵੇਰੇ ਫੋਨ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਖਯਾਲ ਕੁਛ ਕਹੇ ਕੁਛ ਕਹਣੇ ਸਨ ਇਸ
ਪਰਕਾਰ ਹਨ :

**“ਦੂਖ ਸੂਖ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨਹਾਰੁ ॥
ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਤੂ ਤਿਸਹਿ ਚਿਤਾਰੁ ॥”**

(ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ੧੫ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੮੩)

“ਜੇ ਸੁਖ ਦੇਹਿ ਤ ਤੁਝਹਿ ਅਰਾਧੀ ਦੁਖਿ ਭੀ ਤੁਝੈ ਧਿਆਈ ॥”

(ਰਾਗ ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਹਲਾ ੪, ਘਰ ੨, ਪੰਨਾ ੨੫੭)

ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਹਾਲ ਅਪਨਿਆਂ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਫਿਕਰ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਾਈਂ
ਬਲ ਦੇਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਾਕ ਤੇ ਟੁੰਗੇ।

**“ਏਕਲ ਚਿੰਤਾ ਰਾਖੁ ਆਨੰਤਾ
ਅਉਰ ਤਜਹੁ ਸਭ ਆਸਾ ਰੇ ॥”**

(ਮਾਲੀ ਗਊੜਾ, ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ : ਪੰਨਾ ੯੮੮)

ਦੁਖ ਸਹਿਣ ਦੀ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਦੁਖ ਘਲਦਾ ਹੈ
ਸਹਿਣ ਸ਼ਕਤੀ ਉਹੋ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਓਹ ਹਰ ਗਲ ਰਖਾ ਹੋ ਖੜੇਦਾ ਹੈ।
ਘੁਮਿਆਰ ਜਦ ਟਿੰਡ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਹਰੋਂ ਥਾਪੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ,
ਜਦੋਂ ਬਾਹਰੋਂ ਥਾਪੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਤਦੋਂ ਦੂਜਾ ਹੱਥ ਟਿੰਡ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਦੇਂਦਾ ਹੈ
ਤਾਂ ਹੀ ਟਿੰਡ ਬਣਦੀ ਹੈ।

**“ਅੰਤਰਿ ਖੂਹਟਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਿਆ
ਸਬਦੇ ਕਾਇਦ ਪੀਐ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥”**

(ਵਡੀਸ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੭੦)

ਇਸ ਖੂਹ ਤੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਢਣ ਦੀ ਟਿੰਡ ਬਣਾਉਣੇ ਲਈ, ਹਾਂ ਸਾਡੀ ਸੁਰਤ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖੂਹ ਦੀ ਟਿੰਡ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਜਦ ਉਹ ਸੁਭਾਗ ਬਰਤਨ ਬਨਾਉਂਦਾ ਕੋਈ ਥਾਪੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਸਾਡੀ ਸੁਰਤ ਨੂੰ ਅਪਨਾ ਹਥ ਅਪਨੀ ਮੇਹਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਬੀ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਮੇਹਰਾਂ ਤੇ ਤਕੀਏ ਰਖੀਏ

ਅਖਰ ਜੋ ਕੁਛ ਮਾਲਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਸੁਧਾਰ ਤੇ ਭਲੇ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

“ਸਾਨ੍ਥ ਮੇਰੀ ਆਪ ਖੜਾ” ਲਿਖਯਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ ਤੇ ਅਪਨੇ ਪਯਾਰ ਨਾਲ ਸੁਰਤ ਨੂੰ ਸਨਿਗਾਧ ਰਖੇ।

ਜਿਸ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੁਰਤ ਵਧੇਰੇ ਵੇਰਾਗ ਵਿਚ ਜਾਵੇ -

“ਰਾਖੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੈ ਸਾਥ”

(ਬਿਲਾਵਲ ਮ: ੫ ਪੰਨਾ ੮੨)

ਦੀ ਤੁਕ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੭ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ
ਬੰਬੇ, ੫-੦੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀਓ ਜੀ,

“ਅਤਰਿ ਮਨਤਨ ਬਸਿ ਰਹੇ ਈਤ ਉਤ ਕੇ ਮੀਤ”

(ਗਊੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫ ਪੰਨਾ ੨੫੩)

ਸਾਡੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾ ਦੇ ਮਿੜ੍ਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਸਿਰ
ਤੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਬਾਣੀ ਪੜੀ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਨੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ
ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ:

“ਸਿਰ ਉਪਾਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੂ ਸੂਰਾ”

(ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ੨੨ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੯੩)

ਸਮਝੋ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰੋ, ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਮਲਕ ਜੀ ਨੂੰ
ਤਕੋ। ਅੱਗੇ ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਜੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਆਤਮਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਮਿਲਦਾ
ਸੀ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਤਕ ਕੇ ਅਮਰ
ਸਮਝੋ। ਚਿਤ ਦੀ ਬਿਰਤ ਨੂੰ ਡੋਲਣ ਨਾ ਦਿਓ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੋਕੇ ਰਖਿਆ ਕਰੋ। ਚਿਤ ਦੀ ਬਿਤੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੂੰ
ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਖੋ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਭਜਨ ਜਾਰੀ ਰਹੋ। ਟੇਕ ਉਸੇ ਦੀ ਪਕੜੋ ਜੋ ਜਨਮ
ਤੋਂ ਪਹਲੋਂ ਤੁਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਬੀ ਨਾਲ ਹੈ ਤੇ ਸਦਾ ਨਾਲ ਹੋਸੀ।

ਮੈਂ ਸਾਰੀ situation (ਸਥਿਤੀ) ਤੁਸਾਡੇ ਅਤਿ-ਪਯਾਰ ਤੇ ਵਿਛੋੜੇ ਨੂੰ
ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਦਾਰੂ ਹੁਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਹ ਕਿ ਸਾਡਾ ਨੇਂਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਜੀ ਨਾਲੋਂ ਨਾ ਟੁਟੇ। ਉਹੀ ਮਲਕ ਜੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ
ਹੈ, ਉਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬਾਕੀ ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਅਪਨੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਭਰਕੇ ਭਰਤੀ
ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰਤੀ ਵਾਲਾ ਸਫਲ ਜੀਵਨ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ
ਸੁਖ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ, ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਹੈ।

ਆਸ ਹੈ ਪਹਲੇ ਦੋ ਪੜ੍ਹ੍ਹ ਪੁਜ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਜਵਾਬ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ
ਵਾਚ ਕੇ ਸੁਖੀ ਹੋ ਜਾਓ।

ਹਿਤਕਾਰੀ ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੯-੦੨-੧੯੮੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਰਾਜ ਜੀਓ,

“ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਧੁਰਹੁ ਹੀ ਗੂਆ”

(ਮਾਰੂ ਅੰਜੂਲੀ ਮ: ੪ ਘਰ ੨, ਪੰਨਾ ੧੦੦੭)

ਇਹ ਵਾਕ ਪੰਜਾਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਆਦਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਛੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :

**“ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ॥
ਸ੍ਰੀਸਟਿ ਉਪਾਇ ਦੁਖਾ ਸੁਖ ਦੀਏ॥
ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੀ ਤੇ ਭਏ ਨਿਰਾਲੇ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੀਲੁ ਸਨਾਹਾ ਹੈ।”**

(ਮਾਰੂ ਮ:੧, ਪੰਨਾ ੧੦੩੨)

ਅਰਥਾਤ

ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਸੀਲ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸਦਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਕੋਟ
ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਤੋੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸੀਲ ਧਰਮ ਤੋਂ ਏਥੇ
ਭਾਵ ਦੈਵੀ ਗੁਣ, ਬਾਣੀ ਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਦਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਮੁਖ ਦੀ ਰਹਿਣੀ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ :

**“ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਾਪਤਿ ਦਰਸਨੁ॥
ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁ ਪਰਸੁਨੁ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ
ਘਟਿ ਦੀਪਕੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਹੈ।”**

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਪੰਨਾ ੧੦੩੨)

ਮਲਕ ਜੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਦੇ ਪਯਾਰੇ ਤੇ ਸਚੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਨ। ਉਹ

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਬਤ ਲਿਖਯਾ ਹੈ:

“ਹੀਰ ਕੇ ਲੋਗ ਨਹੀਂ ਜਮ੍ਹ ਮਾਰੈ॥
ਨਾ ਦੁਖੁ ਦੇਖਹਿ ਪੰਥਿ ਕਰਾਰੈ॥
ਰਾਮਨਾਮੁ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਾਹਾ ਹੈ॥”
(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਪੰਨਾ ੧੦੩੩)

ਇਕ ਨੇ ਨਹੀਂ ਏਥੋਂ ਜਾਣਾ, ਸਭ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪਰ ਸਫਲ ਜਾਣਾ
ਕਿਸਦਾ ਹੈ:

“ਸਭਨਾਂ ਸਾਹੁਰੈ ਵੰਵਣਾ ਸਭਿ ਮੁਕਲਾਵਣਹਾਰ॥
ਨਾਨਕ ਧੰਨੁ ਸੌਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ॥”
(ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮ: ੫ ਪੰਨਾ ੫੧)

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਤਕੜੇ ਰਹੋ।

ਸਰੀਰ ਏਥੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾ ਸਾਈਂ ਕੋਲ
ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਸਭ ਨਦੀਆਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਆਪੇ ਵਿਚ
ਮਿਲ ਬੀ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮਲਕ ਜੀ ਲਈ ਭੋਗ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਰਦਾਸੇ, ਪਾਠ ਸੁਹਣੇ ਤੋਂ
ਸੁਹਣੇ ਕਰੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਮਲਕ ਜੀ ਨੂੰ ਬੀ ਤੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਬੀ ਹੈ।
ਇਹ ਦੀਵਾ ਦੋਹੀ ਥਾਈਂ ਚਾਨਣ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਹਿਰਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵੈਰਾਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਏਹ ਕੁਦਰਤੀ
ਗਲ ਹੈ। ਪਿਪਲ ਦਾ ਪਤਾ ਤੇੜੇ ਵਿਛੋੜੇ ਤਾਂ ਦੁਧ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਕਿਰਦੀਆਂ
ਹਨ। ਪਰ ਪ੍ਰਕਤਾ ਇਹ ਰਹੇ ਕਿ ਸਾਡੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਬਣੀ ਰਹੇ,
ਸੋ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਸਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ ਉਹ ਜਾਰੀ ਰਹੇ ਤੇ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਸਿਦਕ ਕਾਇਮ ਰਹੇ।

ਬਾਕੀ ਰਹੀ ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਦੀ ਸੰਸਾਰ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵਿਚ ਸਹਾਯਤਾ ਉਹ ਗੈਬ
ਤੋਂ ਇਕ ਤਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਸੋ ਸਾਂਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਹਥ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਸਿਰ
ਤੇ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਨੇ ਸਾਈਂ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਤਾਰਿਆ ਸੀ ਪਰਬਤਾਂ
ਵਾਲੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਹਥ ਹੈ ਅਸਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ। ਤਾਂ ਤੇ
ਕਿਉਂ ਡੋਲਨਾ।

ਦੂਜੀ ਜਗਤ ਸਹਾਯਤਾ - ਜੇ ਹੁਣ ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਤਕੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜੀ ਲਈ ਪ੍ਰਫਲਤ ਬਰੀਚਾ ਲਾ ਗਏ ਹਨ। ਬਰਖੁਦਾਰ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾਨੇ ਤੇ ਪਯਾਰ ਵਾਲੇ ਸ਼ੁਭ ਜੀ ਵਰਗੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਤੇ ਮਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਪੁਤਲੇ, ਸਤਵੰਤੀ ਕਾਕੀ ਕਵਲ, ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਪਯਾਰ ਪ੍ਰੇਤੀ -ਹੋਣਹਾਰ ਪੇਤੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਲੀਲਾ ਜੀ ਵਰਗੀ ਦਰਦਣ ਭੈਣ, ਪਰਮ ਪਯਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੇ ਸੁਹਣੇ ਬੀਬੇ ਹਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਕਿਆ ਸੁਹਣੀ ਵਾੜੀ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਠਾ ਗਏ ਹਨ। ਸ਼ੁਕਰ ਕਰੋ।

ਆਰਦਸ ਹੈ ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਹਾਈ ਰਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸੁਹਣੇ ਬਰੀਚੇ ਵਿਚ ਬੈਠੋ ਨਾਮ ਜਪੋ, ਬਾਣੀ ਪੜੋ, ਕੀਰਤਨ ਸੁਣੋ, ਸੁਹਣੇ ਭਿਜਵੋਂ ਅਰਦਾਸੇ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਬੀ, “**ਸਫਲ ਸਫਲ ਭਈ ਸਫਲ ਯਾਤ੍ਰਾ**” ਹੋਵੋ।

ਗਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ। ਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ ਲਗਾ ਰਹੇ। ਬਾਣੀ ਦੀ ਮੀਂਹ ਛੁਹਾਰ ਵਸਦੀ ਬਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੭-੨-੧੯੮੩

ਪਿਆਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਣ ਕੇ

ਗਲੇ ਲਗ ਲਗ ਕੇ ਪਯਾਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਾ ਕੰਵਲ ਜੀਓ।

ਕਦੇ ਨ ਵਿਛੜੇ ਅਪਨੇ ਸੋਹਣੇ ਬਾਬਲ ਦੀ “ਯਾਦ” ਤੋਂ ਪਰ ਸਦਾ
ਤੱਕੋ ਬੀਬੇ ਬਾਬਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਾਬਲ - ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਗੋਦ
ਵਿਚ ਖੇਲਦੇ ਤੇ ਲਾਡੀਆਂ ਕਰਦੇ।

ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੱਕੋ ਬੱਚਾ ਜੀਓ, ਤੁਸਾਨੂੰ ਅਸੀਸਾਂ ਦੇ ਰਹੇ:

“ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਉ ਤੁਮ ਕਉ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਭਜਹੁ ਜਗਦੀਸਾ॥”

(ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫, ੪੯੬)

ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦਿਸੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰੀਤ ਗਾਊਂਦੇ:

“ਬਲਿ ਤਿਸੁ ਬਾਪੈ ਜਿਨਿ ਹਉ ਜਾਇਆ॥”

(ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕੀ, ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੨੬)

ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਕੀ ਪਤਿ੍ਕਾ ਪੁਜ ਗਈ ਸੀ। ਥੈਕਸ।

ਪਯਾਰ ਸਹਿਤ

ਤੁਸਾਂ ਦਾ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੨-੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਤੁਸੀਂ ਪੁਜ ਗਏ ਹੋ, ਭਲਾ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੁਜਿਆ ਪਤਾ ਨਹੀਂ
ਕਿਉਂ? ਭਾਣੇ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਪਰੋਂ ਥਲੀ। ਸਾਲ ਵਿਚ ਤੀਸਰਾ ਕੌਤਕ
ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੈ।

ਰਾਜ ਜੀ ਬੜੇ ਹੈਸਲੇ ਨਾਲ ਭਾਣੇ ਨਾਲ ਇਕ ਸੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ
ਬਿਰਹੇ ਦਾ ਹੋਣਾ, ਵੈਰਾਗ ਆਉਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਗਲ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ
ਅਤਿੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ ਉਸਦਾ ਇਕ ਦਮ ਵਿਘਨ ਵਿਚ ਆ ਜਾਣਾ ਸਾਈਂ ਅੰਦਰ
ਆ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਹੀ ਝਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਲਈ ਬੀ ਘਟ ਵਿਯੋਗ ਨਹੀਂ।
ਸਾਰੇ ਪਯਾਰਿਆਂ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਦੇ ਵਿਯੋਗ ਸਮਝੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਤਿ
ਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਵਿਯੋਗ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੇ ਸਾਈਂਆਂ
ਜੀਓ ਅਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਰਨੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੋਝੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਮਾਝੱਲ
ਨੂੰ ਝਲਣ ਦੇ ਤੇ ਝਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਕੌਤਕ ਉਸ ਦੇ ਹੀ ਹਥ ਹਨ।

ਸੋ ਯਤਨ ਕਰੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਈਂਆਂ ਜੀ ਨਾਲ ਇਕ ਸੂਰ ਰਹੋ
ਤਾਂ ਜੋ

“ਹਰਖ ਸੌਗ ਬੈਰਾਗ ਅਨੰਦੀ ਖੇਲ ਗੀ ਦਿਖਾਇਓ॥੧॥”

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੪੦੯)

ਦੀ ਸੋਝੀ ਕਦੇ ਆ ਜਾਵੇ।

ਆਪ ਸਵਾਧਾਨ ਰਹੋ ਤੇ ਭੈਣੀ ਨੂੰ in tune with (ਇਕਸੂਰ) ਸਾਈਂਆਂ
ਜੀ ਰਹਿਣ ਵਿਚ ਬਾਂਹ ਬੇਲੀ ਹੋ ਖਲੋਵੋ।

ਸਾਡੀ ਤਾਂ ਅਰਦਾਸ ਹੀ ਗੁਰੂ ਮੁਹਰੇ ਹੈ।

ਟੁਰ ਗਏ ਸੁਹਣੇ ਨੂੰ ਕੈਲ ਸਦਕੇ ਬਹਾਲੀ ਰਖੇ, ਸੱਦਿਆਂ ਜੁ ਸੂ ਤੇ
ਪਿਛੇ ਰਿਹਾਂ ਨੂੰ ਸਬਰ ਜਮੀਲ ਤੇ ਅਪਨਾ ਪਯਾਰ ਵਾਫਰ ਬਖਸ਼ੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ, ੧-੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਲੀਲਾ ਜੀਓ,

ਈ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਲੋਂ ਅਜ ਇਕ ਪੜ੍ਹ ਤੁਸਾਨੂੰ ਲਿਖ ਚੁਕਾ ਹਾਂ।

ਇਤਨੇ ਕਹਰ ਦੇ ਪਯਾਰ ਵਿਚ ਅਚਾਨਕ ਬਿਰਹ ਦੀ ਸਟ ਆ ਵਜਣੀ, ਜੋ ਰਾਜ ਜੀ ਨੂੰ ਵਜੀ ਹੈ, ਇਕ ਅਸਹ ਗਲ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੁ ਉਹ ਸਹਾਰ ਰਹੇ ਤੇ ਰਬ ਜੀ ਨਾਲ ਇਕ ਸੂਰ ਰਹਣੇ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ wonderful (ਅਚੰਭਾਦਾਇਕ) ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਅਪਨੀ ਮੇਹਰ ਹੈ ਜੋ ਕਸ਼ਟ ਬੀ ਘਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਹਣ ਦਾ ਬਲ ਬੀ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਦਿਆਂ ਤੇ ਛੋਨ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਸੰਗ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਦਰਦ ਵੰਡਾਉਣ ਦੇ ਸਿਵਾ ਇਨਸਾਨ ਕਰ ਬੀ ਕੀਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਣਾ ਅਟਲ ਵਰਤ ਚੁਕਾ। ਹੁਣ ਦੋ ਗਲਾਂ ਬਾਕੀ ਹਨ :

ਵਿਛੜੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਲਈ ਅਰਦਸੇ, ਪਾਠ, ਭੋਗ, ਕੀਰਤਨ ਜੋ ਉਸ ਅਗੇ ਗਏ ਸੁਖੀ ਦਾ ਹੋਰ ਸੁਖ ਵਧੇ ਤੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਖ ਹੋਵੇ। ਦੂਜੇ ਵਿਛੜੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣ ਦੀ ਸਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਤੇ ਰਜਾ ਨਾਲ ਰਾਜੀ ਹੋਣ ਤੇ ਰਹਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨ ਤੇ ਸਜਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹਾਈ ਹੋਣ।

ਬਾਕੀ ਪਰਮਾਰਥ ਤੇ ਟੁਰਨ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ ਇਕਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ “ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੂ ਸੂਰ” (ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮ:ਪ,ਪੰਨਾ ੨੯੩)

ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਿਵ ਲਗੀ ਰਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਨਬੰਧ ਅਣਦਿਸਦੇ ਵਿਚ ਸਾਈਆਂ ਜੀ ਨਾਲ ਲਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਏਹ ਭੋਸਾ ਤੇ ਸਿਦਕ ਬਖਸ਼ੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਸਹਾਜਤਾ ਕਰੀ ਰਖਣੀ। ਦੁਇ ਭੈਣਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਕਾਲਬ* ਵਿਚ ਇਕ ਜਾਨ ਹੋਕੇ ਵਰਤੇ ਹੋ ਸਾਰੀ ਉਮਰ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੁਜ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਆਪ ਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਰਹੇ ਤੇ ਪਯਾਰ ਦੇਂਦਾ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ - ਵੀਰ ਸਿੰਘ

* ਕਾਲਬ : temporary structure, Body.

੧੯੮੩ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੧-੨-੧੯੮੪

ਸ੍ਰੀ ਕਾਕੀ (ਦੀਪ) ਜੀਓ,

ਆਪ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ।

ਆਪ ਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ, ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ, ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੂੰ ਤੇ ਸ਼ੁਭ ਜੀ ਨੂੰ ਜੋ ਵਿਯੋਗ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬੜਾ ਸਖਤ ਹੈ। ਉਸ ਭਾਣੇ ਦੇ ਵਰਤਣ ਦੀ ਜੋ ਅਚਾਨਕਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅਸਹਿ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਏਹ ਭਾਣੇ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹਨ :

“ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਪੁਰਹੁ ਹੀ ਹੂਆ”

(ਮਾਰੂ ਅੰਜਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰ ੨, ਪੰਨਾ ੧੦੦੭)

ਆਪ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ideal (ਆਦਰਸ਼ਕ) ਜੀਵਨ ਬਸਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਵਿਚ ਯੋਗ ਕਮਾਯਾ ਹੈ ਤੇ ਪਰਉਕਾਰੀ ਨੂੰ ਜੀਉਦੀਆਂ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਆਪ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਹਿ ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਪ ਸਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਖਬਰਦਾਰੀ ਅਪਨੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਤੇ ਜੀਕੂੰ ਪਯਾਰ ਨਾਲ ਸਹਾਰੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ ਉਹ ਸੁਹਣੇ ਸਲਾਘਾ ਜੋਗ ਹਨ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਥੀ ਸਿਦਕ ਤੇ comfort (ਪੀਰਜ) ਬਖਸ਼ੇ।

ਰਾਜਯੋਗੀ ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਜੀ ਦੀ ਕਲਯਾਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ਕ ਨਹੀਂ। ਇਹੋ ਜੇਹੀਆਂ ਹੀ ਰੂਹਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰ ਆਦਰ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਦਰਗਹਿ ਪੈਂਧੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਆਪ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ।

ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ

ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਬੰਬੇ

੮-੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀਓ

ਅਜ ਸਵੇਰੇ ਫੋਨ ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਾਬਤ ਕੋਈ ਗਲ ਪੁਛੀ ਸੀ। ਉਸ ਪੁਛ ਦਾ ਉਤਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਵੇਰੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਸਾਮਾ ਵੇਲੇ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਮਿਤ ਜੁੜੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਰਾਗੀ ਸੁਰਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਬਾਦ ਸੰਤ ਸਜਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਦਿਲ ਜੁੜਵਾਂ ਅਰਦਾਸਾ ਸੋਧਿਆ ਜਾ ਕੇ ਜੋ ਵਾਕ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜੀ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਉਸ ਵਿਚ ਤੁਸਾਡੀ ਪੁਛਦਾ ਉਤਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਬੀ ਦੇ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਇਸੇ ਖਤ ਵਿਚ ਘਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। *

ਗੁਰੂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੋ। ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਜੋਗ ਅਸੀਸਾ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਸਾਰੀ ਜੁੜੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਜੀ ਨਮਿਤ ਰਲਕੇ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਾਰਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ਤੇ ਹੁਣ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਮਿਨਤਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਾਠ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿਓ।

* ਇਹ ਸਥਦ ਅਗਲੇ ਪੰਨੇ ਉਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਸੰਪਾਦਕ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫

ਜੈ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭ ਮਾਨਹਿ
ਓਇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ॥
ਤਿਨ੍ਹ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਭਨੀ ਥਾਈ
ਜਿਨ੍ਹ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣ ਪਰਾਤੇ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਹਰਿ ਸੰਤਾ ਜੇਵੱਡੁ ਨ ਕੋਈ॥
ਭਗਤਾ ਬਣਿ ਆਈ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ
ਸਿਉ ਜਾਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਣੀ ਸੰਤਸੰਗਿ ਉਧਰੈ
ਜਮੁ ਤਾ ਕੈ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਬਿਛੁਰਿਆ ਹੋਵੈ
ਤਿਨ੍ਹ ਹਰਿ ਸਿਉ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ॥੨॥

ਮਾਇਆ ਮੇਹ ਭਰਮੁ ਭਉ ਕਾਟੈ
ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਜੈ ਆਵੈ॥
ਜੇਹਾ ਮਨੋਰਸੁ ਕਰਿ ਆਰਾਧੇ
ਸੋ ਸੰਤਨ ਤੇ ਪਵੈ॥੩॥

ਜਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇਤਕ ਬਰਨਉ
ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਭਾਣੇ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ
ਸੇ ਸਭ ਤੇ ਭਏ ਨਿਕਾਣੇ॥੪॥੪॥੫॥

(ਪਿਨਾ-੨੪੮)

੧੬੦ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੯-੨-੧੯੮੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪਤ੍ਰ ਪਹੁੰਚੇ।

ਪਯਾਰ-ਸਚੇ ਪਯਾਰ-ਬਿਨ ਜੀਵਨ ਕਠਨ ਹੈ, ਪਰ ਪਯਾਰ ਦੇ objects (ਪਾਤਰ) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਪਯਾਰ ਗਡੀਦਾ ਹੈ ਜਦ ਵਿਛੜਦੇ ਹਨ ਤਦ suffereing (ਪੀੜਾ) ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਗੂੜਾ ਉਨੀਂ suffering (ਪੀੜਾ) ਹੁੰਦੀਆਂ।

ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਬੱਲਦੀ ਕਿ “ਅਵਿਛੜ” ਤੇ ਪਯਾਰ ਗਡੀਏ।

ਸਿਮਰਨ ਇਸੇ ਗਲ ਦਾ ਤਰਲਾ ਹੈ ਕਿ

“ਨ ਉਹ ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ॥”

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧-ਪੰਨਾ ੯)

ਨਾਲ ਪਯਾਰ ਪਵੈ। ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਟਾਂ ਆ ਆ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਚ ਇਹੋ ਹੈ:

**“ਅਬਿਨਾਸੀ ਖੇਮ ਚਾਹਹਿ ਜੇ ਨਾਨਕ
ਸਦਾ ਸਿਮਰਿ ਨਾਰਾਇਣ॥”**

(ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੭੧੪)

ਰਾਤ ਪਾਠ ਰਖਿਆ ਸੀ। ਜਦ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਭਰਮ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਨੋਂ ਮਲਕ ਜੀ ਆ ਗਏ ਹਨ ਏਥੇ ਪਰ ਗੈਬ ਦੀਆਂ ਗੈਬਦਾਨ ਆਪ ਜਾਣੇ।

ਅਜ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪਾਠ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਪੇ ਆ ਰਹੇ ਤੇ ਪਾਠ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਖਣਾ ਸੌਖਾ ਪਰ ਸਚ ਇਹੋ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਤੇ ਭ੍ਰੋਸਾ ਧਾਰਨ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਸਮਝ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਨੇਹੁ ਵਧਾਉਣ
ਦੇ there is no hope for us mortals (ਅਸਾਂ ਨਾਸਮਾਨਾ ਲਈ ਕੋਈ
ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ)

ਮੈਂ ਕੀ ਲਿਖਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਇਕ ਸਾਲ ਵਿਚ ਤ੍ਰੈ ਬਿਖਮ ਭਾਣੇ ਵੇਖੇ ਹਨ।

“ਜਿਉ ਰਾਮੁ ਰਾਖੈ ਤਿਉ ਰਹੀਐ ਰੇ ਭਾਈ॥”

(ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੪)

ਤੁਸੀਂ ਅਸੀਂ ਇਹੋ ਯਤਨ ਕਰੀਏ ਕਿ unperishable (ਅਵਿਨਾਸੀ)
ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਨੇਹੁ ਵਧੋ।

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ, ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਜੋਗ
ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੧੦-੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੮-੨-੧੯੮੫ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਅਜ ਪੁਜਾ ਹੈ। ਕਲ ਰਾਤ ਫੋਨ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ
ਮੇਲੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਟਿਕੀ ਅਵਸਥਾ ਦਸੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਬੀ ਕੋਲ
ਹੀ ਸਾਚਿ।

ਭਾਣਾ ਬਿਖਮ ਹੈ, ਝਲਣਾ ਕਠਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਦਾਰੂ ਬੀ ਹੋਰ ਕੋਈ
ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਫੋਨਾਂ ਤੇ ਪੜਾਂ ਵਿਚ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਦਾ
ਯਤਨ ਹੈ। ਦਿਲ ਛੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਛਪਰਾਂ ਨੂੰ ਤੁਲਹਾ ਦੇ ਕੇ ਚਾਣਾ ਹੁੰਦਾ
ਹੈ। ਦਿਲ ਖੜੇ ਕਰਨੇ ਦੇ ਕਈ ਤ੍ਰੀਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਤ੍ਰੀਕਾ ਹੈ— ਭਲ
ਜਾਓ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਾਂ ਕੱਠੇ, ਤਦੋਂ ਬੀ ਵਕਤ ਲੰਘਦਾ ਸੀ, ਚਲੋ ਹੁਣ ਫੇਰ
ਨ ਰਹੋ ਇਕਠੇ। ਇਹ ਤ੍ਰੀਕਾ ਸਬਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਅੰਦਰੂਲੇ
ਸੂਖਮ ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਸਦਮੇ ਤੇ ਵਿਯੋਗ ਨਾਲ ਆਪਾ ਹਲਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, ਨਾ ਸੁਕਰ
ਹੋ ਹੋ ਰੋਣ ਕੁਰਲਾਣ ਵਿਚ ਲਗਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮਨ ਤੇ ਤਨ ਦੁਇ ਰੋਗੀ
ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਸੋਹਣੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਿਖੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਦ੍ਰਵੇ, ਵੈਰਾਗ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਕੋਮਲਤਾ ਅੰਦਰ
ਪਯਾਰੇ ਦੀ ਯਾਦ ਤੇ ਪਯਾਰ ਨਾਲ ਆ ਆ ਕੇ ਟੁੰਬੇ ਤੇ ਵੈਰਾਗ ਛੇੜੇ ਪਰ
Feeling (ਭਾਵਾਂ) ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਰਪਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਰਦਾਸ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਈਏ, ਹੋ ਦਾਤਾ! ਜਿਤਨੇ ਦੁਖ ਹਨ ਤੇਰੇ
ਤੋਂ ਵਿਛੜੇ ਹਰਣ ਵਿਚ ਜੋ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤ੍ਰਾਂ ਵਿਚ ਭਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਯਾਰ ਪੁੰਜ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਅਵਗੁਣ ਬਖਸ਼ੇ,
ਹੁਣ ਸਾਥੋਂ ਨ ਵਿਛੜੇ, ਸਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹੋ। ਸਾਡੇ ਵਿਛੜੇ ਪਯਾਰੇ ਨੂੰ
ਅਪਨੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਸੰਭਾਲੋ, ਸਾਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ੇ। ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੇ
ਆਸੀਂ ਬੀ ਆਪ ਦੀ ਚਰਨ ਸਰਣ ਆ ਕੇ ਵਸਣ ਜੋਗ ਹੋ ਜਾਵੀਏ।

ਉਸ ਪੰਘਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਸਾਈਂ ਦਰ ਅਪੜਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮੇਹਰਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹਰਫ ਰਾਜ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਨਾਉਣ ਲਈ ਲਿਖੇ ਹਨ।
ਰਾਜ ਜੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੇਵਲ ਯਾਦ ਕਰਾਉਣੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਕੀ
ਮੇਹਰ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ।

ਇਥੇ ਪਾਠ ਪਯਾਰ ਨਾਲ ਕਈ ਲੋਕੀ ਆ ਆ ਕੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।
ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਘਰ ਵਿਚ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਛਾਪਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਨੇ ਮਲਕ ਹਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਲ ਖਤ ਲਿਖਣੇ ਲਈ
ਲਿਖਯਾ ਹੈ। ਯਤਨ ਕਰਸਾਂ ਅਜ ਕਲ ਲਿਖਣੇ ਦਾ।

ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਜੋਗ ਅਸੀਸਾ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੧੧-੨-੧੯੮੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਜੀਓ

ਅਪ ਜੀ ਦੀ ਦੁਨੀਕ ਦੀ ਚਿਠੀ ਅਜ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ। ਪਯਾਰੇ ਮਲਕ ਜੀ ਦਾ ਚਲਾਣਾ, ਅਚਾਨਕ ਚਲਾਣਾ ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਨੇ ਢਾਢੇ ਦਰਦ-ਏ-ਦਿਲ ਨਾਲ feel (ਮਹਿਸੂਸ) ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਤਮਜ ਹੋਏ, ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਸ਼ੁਭ ਜੀ ਨੇ, ਦੀਪ ਜੀ ਨੇ ਤੇ ਬਚੀ ਕੇਵਲ ਨੇ ਤਾਂ ਢਾਢੇ ਛੂੰਘੇ ਸਦਮੇ ਨਾਲ feel (ਮਹਿਸੂਸ) ਕਰਨਾ ਹੀ ਸੀ। ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਫੇਰ ਆਪਨੇ ਦਿਲੀ ਛੂੰਘੇ ਸਦਮੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪਨੀ ਪਯਾਰੀ ਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਆਸਹਿ ਸਦਮੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪਨੇ ਪਯਾਰ ਦੇ ਤੁਲਹੇ ਦੇ ਦੇ ਕੇ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੋਰ ਐਥਾ ਸੀ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਬੜੀ ਬਰਖੁਰਦਾਰੀ ਤੇ ਦਿਲੀ ਦਰਦ ਤੇ ਪਯਾਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਭਾਰੀ ਮੁਸਕਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਗੋਚਿਆਂ ਦਾ ਬੀ ਅਹਸਾਸ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਅਦੁਤੀ ਵਯਕਤੀ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਅਗੇ ਖੜੇ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਜੀ ਦੀ ਹਸਤੀ ਕੇਵਲ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਹੀ ਇਕ ਬਰਕਤ ਦਾ ਸੌਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਜਾਚੇ ਤਾਂ ਸਿਖ ਕੌਮ ਨੂੰ ਅਮਿਤ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਅਪਨੀ ਮਿਤ੍ਰਾ ਜੋ ਕੋਈ ੪੫ ਕੁ ਬਰਸ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ ਇੰਨੀ ਛੂੰਘੀ ਹੋ ਚੁਕੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਓਹ ਸਰਦਾਰ ਤਿਰਲੋਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਂਝੂ ਅਵਿਛੜ ਪਯਾਰੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਇਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਤੀਸਰਾ ਸਦਮਾ ਹੈ ਜੋ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਛੂੰਘਾਣਾਂ ਵਿਚ ਲਹ ਕੇ ਸੱਟ ਮਾਰੂ ਹੈ।

ਪਰ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੇ ਮੇਰਾ bereavement (ਮਾਤਮ) ਦਾ ਲੰਮਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਯਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦ੍ਰਵਣਾ ਹੈ, ਫੀਲ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਪਣੀ ਦ੍ਰਵਣਤਾ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹਣ ਦਾ ਤੇ

ਹੋਰ ਕਰੀਬੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹਮਦਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਸਜਣਾਂ ਨਾਲ ਵੰਡਣੀ ਹੈ। ਇਹੋ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਪਯਾਰ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਗ੍ਰੰਬੀ ਵਿਚ ਪਯਾਰਿਆਂ ਨੂੰ offer (ਪੇਸ਼) ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਈਆਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਜੁੜੇ ਰਹੋ। ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ, ਯਤਨ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੁਚਜੱਤਾ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਅਪਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨੂੰ in tune (ਇਕਸੁਰ) ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੰਨੀਏ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਸਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਾਣੇ ਨਾਲ ਇਕ ਸੂਰ ਰਖੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇ, ਖਾਨਦਾਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਲਾਣੇ ਨਾਲ ਪਈਆਂ ਘਾਟਾਂ ਤੇ ਵਿਗੋਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਪੂਰਾ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਿਲਕੇ ਅਪਨੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਤੇ ਪਰਮ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਭਜਨ ਮੂਰਤੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਓਹ ਸੁਖ ਵਿਚ ਰਹਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਪਨੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਨਾਲ ਮਾਲ ਕਰ ਦੇਣ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਗਲ Realize (ਅਨੁਭਵ) ਕਰ ਲੈਣ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ੇ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅਪਨੇ ਸੰਤ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਕਸੇ ਕਦਮ ਤੇ ਚਲਕੇ ਸੁਖੀ ਤੇ ਸੁਹੇਲੇ ਹੋਵੋ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੧੧-੨-੧੯੮੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਸਾਡਾ ਖਯਾਲ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਲ ਸਵੇਰੇ ਫੋਨ ਕਰਾਂਗੇ ਪਰ ਹੁਣੇ ਰਾਤ ਦੇ ਕੀਥ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਫੋਨ ਆ ਗਈ ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਨਾਲ ਗਲਬਾਤ ਹੋ ਗਈ। ਜੋ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਮੁੱਲ (Detail ਵਿੱਚ) ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫੋਨ ਵਿੱਚ ਮੁਖਤਸਰ (brief) ਹੀ ਗਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਹ ਖਯਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਜੋੜੀ ਵਿਛੜਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਵਿਛੜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ purpose (ਪ੍ਰਯੋਜਨ) ਹੋਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਹੋਵੇ:

ਇਹ ਲੋਕ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ‘ਕਰਮ ਭੂਮੀ ਹੈ, ਇਥੇ ਦਾ ਬੀਜਿਆ ਉਗਦਾ ਤੇ ਫਲਦਾ ਹੈ। ਮਲਕ ਜੀ ਇਕ ਖਾਸ ਤ੍ਰਕੀ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੁਮਕਿਨ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਤ੍ਰਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇਕ ਡਿਗਰੀ ਘਟ ਸੀ। ਏਹ ਅਗੇ ਜਾ ਕੇ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੋਣੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

“ਇਥ ਕੇ ਰਾਹੇ ਜੀਮਨਿ ਨਾਹੀ ਪਛਤਾਣੇ ਸਿਰਿ ਭਾਰੋ॥”

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੮੮੧)

ਅਰਥਾਤ ਅਗੇ ਜਾ ਕੇ ਬੀਜੇ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਉਗਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ‘ਫਲ ਭੂਮੀ’ ਹੈ ਉਹ ‘ਕਰਮ ਭੂਮੀ’ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ

“ਕਰਮ ਭੂਮੀ ਮਹਿ ਬੋਅਹੁ ਨਾਮੁ॥”

(ਗਊੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੭੯)

ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਲਈ ਰਖ ਲੀਤੇ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਕਰਮ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਜਿਤਨੀ ਹੋਰ ਲੇੜ ਨਾਮ ਦੀ ਪੂਰੀ degree (ਹੱਦ) ਤੇ ਅਪੜਨ ਲਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਵੈ ਤੇ ਜਦ ਚੌਲਾ ਛੋੜੈ ਤਾਂ ਵਾਛਤ ਟਿਕਾਣੇ ਅਪੜੋ।

ਸੋ ਹਰਖ ਸ਼ੋਕ, ਦੁਖ ਦਰਦ, ਹਾਵਾ ਰੋਣਾ ਵਿਸਾਰ ਕੇ ਸਹਜ ਬੈਰਾਗ
ਵਿਚ ਸ਼ਾਂਤਿ ਤੇ ਸੁਖੀ ਟਿਕੇ ਰਹਿ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰ ਕੇ ਉਚੀ
ਤੋਂ ਉਚੀ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਟੁਰੋ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਵੇਲਾ ਆਵੇ ਟੁਰਨ ਦਾ।
ਆਖਰ ਦਿਨ ਹਨ ਨਾ ਇਕ ਦਿਨ ਮੁਕਲੇ ਹਨ। ਸੋ ਜਿਨੇ ਬਾਕੀ ਹਨ ਤੁਸਾਂ
ਜੀ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰ ਦੇਣ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹ ਸਹਾਈ ਰਹੇ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬੮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ, ੧੨-੨-੧੯੮੫

ਸਾਈਂ ਸਵਾਰੇ, ਸਾਈਂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ,
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਲੀਲਾ ਰਚਨਹਾਰੇ ਦੇ ਲੀਲਾ ਜੀਓ।

ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ

ਜੁੜੇ ਰਹੇ “ਸਾਈਆਂ ਜੀ ਨਾਲ” ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਹਲੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਤੇ ਉਤਾਰਦੇ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਤ੍ਰ ਤਸਾਡਾ ਪਹੁੰਚਾ। ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਵਣਤਾ ਬਣੀ ਰਹੇ ਪਰ ਸਾਈਆਂ ਜੀ ਨੂੰ ਚੰਬੜੀ ਰਹੇ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ ਦਾ ਸਾਈਂ ਸਹਾਈ ਹੋ ਕੇ ਚੰਮੜੀ ਰਖੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਨੇ ਨਾਲ।

ਇਸ ਲਿਫਾਫੇ ਵਿਚ ਕਿਨੇ ਹੀ ਖਤ ਹਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਚ ਲੈਣਾ। ਯੋਗ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਅਫੈਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਵੈ, ਫ੍ਰਾਂਸ ਵਾਲਾ ਡਾਕ ਪਾ ਦੇਣਾ। ਪਰ ਆਪ ਸਭ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਲੈਣੀ। ਖਤ ਕਲ ੧੧ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਰਾਤ ਰਾਜ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਫੋਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਮਗਰੋਂ ਕੁਛ ਰਾਤੀ ਲਿਖੇ ਤੇ ਕੁਛ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ।

ਜਦ ਕੁਛ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਯਾ ‘ਕਾਫਰ’ ਬਣੇ ਬੰਦਾ ਯਾ ‘ਵਧੀਕ’ ਸਾਦਿਕਾ ਬਣੇ। ਪਰ ਬਨਾਉਣਾ ਸਿਦਕਾਂ ਵਾਲੇ ਦਾਤੇ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੈ। ਮਾਲਕ ਕਾਫਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਬਣਾਵੇ। ਸਭ ਤੇ ਪਯਾਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪਾਵੇ ਤੇ ਅਪਨਾ ਬਨਾਵੇ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਦੇ ਉਦਾਸੀ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ:

“ਜਦ ਕੋਈ ਗਲ ਤੇਰੇ ਵਿਤੋਂ ਵਧੀਕ ਆ ਬਣੇ ਤਾਂ ਕੀਹ ਕਰਿਆ ਕਰ? ਤਾਂ ਤਦੋਂ ਦੁਇ ਹਥ ਜੋੜਕੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪੈ ਜਾਯਾ ਕਰ।”

ਸੋ ਉਸੇ ਦੀ ‘ਚਰਨ ਚੰਬੜ’ ਗੁਰੂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ੇ।

ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜੋਗ ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਚੰਬੜੇ ਤਹੋ ਚੰਬੜੇ ਰਹੋ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ

**“ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਥੇਮ ਚਾਹਹਿ ਜੇ
ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਿਮਰਿ ਨਾਰਾਇਣ॥”**

(ਟੋਡੀ ਮ:੫, ਪੰਜਾਬ ੧੯੪)

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਡਾਕ ਅਜੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਦੀ ੧੦-੨-ਪੜ੍ਹ
ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ, ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਤ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ
ਦੀਆਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀਤੀਆਂ ‘ਪਯਾਰ ਫਿਕਰਮੰਦੀਆਂ’ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ। ਕਰਤਾ
ਪੁਰਖ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਸਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇ ਤੇ
ਮੈਨੂੰ ਬੀ ਆਪਨੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹਿ੍ਦੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਖੁੰਜੇ ਸੰਭਾਲੀ ਰਖੋ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਹੁਣੇ ਦੂਸਰੀ ਡਾਕ ਆਈ ਹੈ ੩ ਵਜੇ ਦੇ ਲਾਗੇ। ਤੁਸਾਂ ਦਾ ੧੧
ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪੁਜਾ ਹੈ, ਹਾਲ ਵਾਚਿਆ ਹੈ, ਗਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ
ਜੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਸੁਖੀ ਹੋਵੇ।

ਏਥੇ ਅਜ ਭੋਗ ੭ ਕੁ ਵਜੇ ਪਏਗਾ। ਪਾਠ ਬੜੇ ਸੁਆਦ ਨਾਲ ਹੋ
ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਾਠ ਸੁਣਦਾ ਹੀ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਹਾਂ।

ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੧੨-੨-੧੯੮੩

ਪਰਮ ਪਯਾਰੇ ਜੀਓ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਜੀਓ

ਤੁਸੀਂ ਦੂਰ ਪਰਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਹੋ, ਚਾਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ
 ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਉਦਾਲੇ ਸਾਰੇ ਸੁਖ ਸਾਮਾਨ ਹਨ ਪਰ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਲਿਹਾਜ਼
 ਨਾਲ ਇਕੱਲੇ ਹੋ। ਆਪ ਜੀ ਲਈ ਪਯਾਰੇ ਵੀਰ ਮਲਕ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਦਾ ਅਚਾਨਕ ਵਿਛੋੜਾ ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਭਾਰਾ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਊ ਆਦਮੀ ਖਯਾਲ
 ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰਾ ਖਯਾਲ ਸੀ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਦੋ ਹਰਫ਼ ਪਯਾਰ ਦੇ ਲਿਖਾਂ ਪਰ
 ਫਿਰ ਸੋਚਦਾ ਸਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਸਹਿ ਵਿਛੋੜਿਆਂ ਦੇ ਘਾਉ ਅੰਦਰ ਢੂੰਘੇ
 ਦਿਲ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ heal (ਰਾਜ਼ੀ) ਹੋਣਾ ਦੋ ਦਸ ਉਚਾਰੇ
 ਯਾ ਲਿਖੇ ਵਾਕਾਂ ਨਾਲ ਕਠਨ ਹੈ। ਪਰ ਫੇਰ ਫੁਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਨਸਾਨ
 ਪਾਸ ਹੋਰ ਹੈ ਬੀ ਕੀਹ ਸਿਵਾ ‘ਇਜ਼ਹਾਰ ਪਿਆਰ’ ਤੇ ‘ਦਰਦ ਵੰਡਾਈ’
 ਦੇ ਜੋ ਉਹ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡਾ ਦੁਹਾਂ ਵੀਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਭ੍ਰਾਤੀ ਮੇਰੇ ਦੇਖਣ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ
 ਹੈ ਅਦੁਤੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਵਿਛੜ ਸੀ। ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਸਾਰੇ
 ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਰਸਪਰ ਪਯਾਰ ਸੁਹਣਾ ਸੀ ਤੇ ਪਰਵਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਤਾਂ
 ਮੈਂ ਸਮਝਣਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਲਾਣੇ ਨਾਲ ਦਿਲੀ ਵਿਚ Sikh
 Community has been bled white (ਸਿਖ ਭਾਈਚਾਰਾ ਡਾਢਾ ਸੋਗਵਾਰ
 ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ)। ਪਰ ਪਯਾਰੇ ਜੀਓ ਜੀ ਭਾਣਾ ਵਰਤ ਚੁਕਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ
 ਹੁਣ undo (ਅਣਕੀਤਾ) ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਵਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਯਾਰ
 ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਕੁਛ ਵਰਤਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ
 ਅਟੱਲ ਭਾਣਾ ਸਮਝੀਏ ਤੇ ਅਪਨੀ ‘ਮਰਜ਼ੀ’ ਨੂੰ ‘ਰਜ਼ਾ’ ਵਿਚ ਇਕ ਸੂਰ
 ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਹੀ ਸਾਡੀ ਸਾਡੇ ਸਾਈਆਂ ਜੀ ਨਾਲ ਬਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਜੇ ਅਸੀਂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਢਾਰਸਾਂ ਦੇਈਏ
 ਕਿ ਚਲੋ ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ, ਅਸਾਂ ਬੀ ਚਲਣਾ

ਹੈ, ਕਾਹਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਆਕੇ ਦੁਖੀਏ ਤੇ ਰੋਈਏ। ਤਦ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਤਸਲੀਆਂ ਇਖਲਾਕੀ ਤੇ emotional (ਭਾਵਕੁ) ਮੌਤ ਬ੍ਰਾਬਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਸਾਡੀ fine (ਸੂਖਮ) ਤੇ ਉਚੀ nature (ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਯਾ ਸੁਭਾਵ) ਨੂੰ blunt (ਬੁਡਾ) ਕਰ ਸੁਟਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜੇ ਅਸੀਂ ਰੋਈਏ ਕੁਰਲਾਈਏ, ਦੁਖ ਤੇ ਗਮ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਅਪਨੇ ਆਪੇ ਨੂੰ ਕੋਹੀਏ ਤੇ ਸਾਈਆਂ ਰਬ ਜੀ ਨੂੰ ਉਲਾਂਭੇ ਦੇਵੀਏ ਯਾ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਫਿਟਕਾਰੀਏ ਤਦ ਇਹ ਬੀ ਇਕ ਅੰਦਰਲੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੈ ਜੋ ਉਚ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ morbidity (ਅਸਵਸਥਤਾ) ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਈਂ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਵਿਥ ਵਧਾਕੇ ਦੂਰੀਆਂ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ bereavement (ਮਾਤਮ) ਦੇ ਸਦਮੇ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਅਪਨੇ ਵਿਤ ਤੋਂ ਵਧੀਮਕ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਹੀ ਸਾਲ ਵਿਚ ਸ੍ਰ. ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ, ਤੈ ਕੁ ਮਹੀਨੇ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾ ਅਪਨੇ ਭਤੀਜੇ ਸ੍ਰ. ਭੂਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮਾਲਕ ਵਜੀਰ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰੈਸ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਤੇ ਹੁਣ ਅਪਨੇ ਪੰਜਤਾਲੀ ਵਰਹੇ ਦੇ ਪਰਮ ਸਨੇਹੀ ਮ੍ਰਿਤ ਮਲਕ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਬਿਰਹਾ ਦੇਖੇ ਹਨ।

ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਅਪਨੇ ਸਾਰੇ ਬਿਰਹਾ ਵਿਚ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੈਕਿਆਂ ਤੇ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਆਦਰਸ਼ ਇਹ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

“ਕਿ ਪਯਾਰ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਸਟ ਨਾਲ ਮਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਦ੍ਰਵਣਤਾ ਵਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰਿਆ ਨਾ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਕੋਮਲਤਾ ਦੇ ‘ਬਿਰਹੇ-ਅਵੇਸ਼’ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਮਨ ਦਾ ਰੁਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਚ ਪਲਟਿਆ ਜਾਵੇ ਤੇ ਬੰਦਾ ਅਰਦਾਸ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਵੇ। ਕੁਛ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿ ਹੋ ਦਾਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਯਾਰ ਦਾ ਫਲ ਵਿਛੋੜੇ ਵੇਲੇ suffering (ਪੀੜਾ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮੇਹਰ ਕਰ ਸਾਨੂੰ ਸੋਗ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਏਗਾ। * ਸਾਨੂੰ ਤੂੰ ਅਪਨਾ, ਹੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਬਖਸ਼। ** ਸਾਡੇ ਪਯਾਰੇ ਨੂੰ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਪ ਦੀ ਅਭੁਲ ਰਜਾ ਸਾਥੋਂ

* ਨਾ ਉਹ ਮਰੇ ਨ ਹੋਵੇ ਸੋਗ॥ (ਆਸਾ ਮ:੧, ਪੰਨਾ ੩੫੧)

** ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੇਮ ਚਾਹਹਿ ਜੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਿਮਰਿ ਨਾਰਾਇਣ॥

(ਟੈਕੀ ਮ:੫, ਪੰਨਾ ੧੧੪)

ਵਿਛੜ ਲਿਗਈ ਹੈ, ਅਪਨੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਦਿਓ ਤੇ ਸਾਂਤੂ ਨਾਮ ਦਾਨ ਤੇ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਲੰਘ ਜਾਈਏ ਤੇ ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਟਿਕ ਜਾਈਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਕਿ ਸਾਥੋਂ ਟਿਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਚਿਤ ਨੂੰ ਸਾਂਤਿ ਤੇ comfort (ਧੀਰਜ) ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਾਡੇ ਅਪਨੇ ਅੰਦ੍ਰੂਲੇ ਆਪੇ ਨੂੰ ਠੰਢ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅੱਗਾ ਸੰਵਾਰਦਾ ਹੈ।

ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਦੇ ਪੰਘਰ ਕੇ ਵਹ ਤੁਰਨ ਵੇਲੇ ਇਸ ਪੰਘਰ ਨੂੰ kill (ਤਬਾਹ) ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਝਟ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸਦਾ object ਬਣਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਪਨੀ ਬੰਦਰੀ ਦੇ ਅਭਯਾਸੇ ਰੈਂਨੂੰ ਢੁਕ ਆਵੇ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵਿਛੁੜੇ ਪਯਾਰੇ ਦੇ ਦੁਖ ਪਰੇ ਅਹਸਾਸ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਲਾ ਦਿਆਂਗੇ ਤੇ ਪਯਾਰੇ ਨੂੰ ਬੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਪਨੀ 'ਨਿਕੀ ਅਪਨਤ' ਵਿਚ ਨਾ ਸਗੋਂ ਸਾਈਆਂ ਜੀ ਦੀ 'ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਪਨਤ' ਵਿਚ ਤਕਾਂਗੇ, ਸਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਲੋਂ ਸਿਧੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇਗੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਜ਼ਖਮੀ ਮਲ ਨੂੰ soothing (ਠੰਡ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ) ਮਰਹਮ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਵੇਰੀ ਤੇ ਸਾਡੇ ਭਗਤੀ ਭਾਵ ਨੂੰ ਸੱਟ ਵਜਣ ਦੀ ਥਾਂ ਸਹਾਯਤਾ ਮਿਲੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਪੰਘਰੀ ਲਾਖ ਵਿਚ ਮੁਹਰ ਠੀਕ ਠਗਦੀ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਪੰਘਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਅਪੜਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸਾਡੇ ਮਲ ਵਿਚ ਓਹ ਭਾਵ ਠੀਕ ਅੰਕਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਬੀ ਇਉਂ ਮਲ ਵਿਚ ਢੂੰਘ ਉਤਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਖਯਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਯਾਰ ਤੇ ਆਸਤਕ ਮਲ ਨੂੰ ਜੇ ਕੁਛ ਸੁਖਦਾਈ ਲਗ ਜਾਣ ਤਾਂ ਨਾਂ ਹਰੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੀੜਾ ਕੁਛ 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ-ਵੈਰਾਗ' ਤੇ 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ-ਪ੍ਰੇਮ' ਵਿਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ ਤੇ ਸਦਾ ਅੰਗ ਸੰਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵਧੇਰੇ ਨੇੜੇ feel (ਮਹਿਸੂਸ) ਹੋ ਆਵੇਗੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਛੁਟ ਅਰਦਾਸ ਹੈ, ਜੋ ਛੁਕੀਗਾਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਓਹ ਰਬ ਜੀ ਤੇ ਤਕੀਏ ਰਖਦੇ ਹਨ।

ਸਾਈਆਂ ਜੀਓ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਕਿ ਓਹ ਇਸ 'ਵੀਰ ਵਿਛੋੜੇ' ਵੇਲੇ ਆਪ ਦਾ ਸਹਾਇ ਹੋਵੇ, ਆਪ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬੀਬੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀ ਦੇ ਕੂਲੇ ਮਨ ਨੂੰ ਤੇ ਬੀਬੀਆਂ ਬਚਿਆਂ ਦੇ ਅਭੋਲ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਅਪਨੇ

ਪਯਾਰ ਨਾਲ ਸੁਖੀ ਕਰੋ। ਇਧਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ ਤੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅਪਨੀ 'ਪਯਾਰ-ਕਲਾਈ' ਵਿਚ ਰਖ ਕੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਆਂ ਮੇਹਰਾਂ ਕਰੋ।

ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਤਾਂ ਤੁਰੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਛੁੜੇ ਪਯਾਰੇ ਮਲਕ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਈਆਂ ਜੀਓ ਜੀ ਚਰਨ ਸਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪਕੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਓਹ ਅਗੇ ਜਾ ਕੇ ਸੁਖੀ ਹਨ।

ਅਜ ਏਥੇ ਸੇਠ ਢੇਟਾ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਭੋਗ ਹੈ ਜੋ ਇਥੋਂ ਦੇ ਮਿੜ੍ਹਾਂ, ਸਤ ਸੰਗੀਆਂ, ਵੀਰਾਂ ਤੇ ਭੈਣਾਂ ਨੇ ਦਿਲੀ ਪਯਾਰ ਨਾਲ ਤੇ ਮਲਕ ਜੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਦਿਲੀ ਕੋਮਲਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਇਕ ਵਾਰੀ ਇਥੇ ਆਕੇ ਓਹ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਅਪਨੇ ਸ਼ੁਭ ਵਰਤਾਓ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਸਨ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਹਾਈ ਰਹੋ।

ਆਪਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿਘ

੧੬ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੧੨-੨-੧੯੮੩

ਪਯਾਰੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀਓ ਭਾਈ ਸੁਧ ਸਿੰਘ ਜੀਓ

ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਪੜ੍ਹੁ ਪਹੁੰਚਾ। ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਜੀ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਸਾਡੇ ਦਿਸ਼ਟਮਾਲ
ਪਯਾਰ ਵਾਲੇ ਮਨਾਂ ਲਈ ਇਕ ਅਸਹਿ ਸੱਟ ਹੈ ਤੇ ਖਾਸ ਮੇਰੇ ਮਨ ਲਈ
ਜਿਸ ਤੇ ਸਟ ਤੇ ਸੱਟ ਵਜੀ ਹੈ।

ਪਰ ਸਾਈਂ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ ਅਸੀਂ ਘਾਬਰੀਏ ਨਾ। ਦਿਲ ਤਰਬਾਂ ਨੂੰ
ਸਾਈਂ-ਰਜਾ ਦੀ ਸੁਰ ਨਾਲ ਸੁਰ ਕਰੀ ਰਖੀਏ। ਜਗਾ ਢਿਲੀਆਂ ਹੋਣ ਤਾਂ
ਕਸ ਲਈਏ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਢਿੱਲੀ ਕਿੱਲੀ ਦੇ ਕੱਸਣ ਦੀ ਜਾਚ ਹੈ ਤੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ
ਸਿਰ ਕੱਸਣ ਦੀ ਜਾਚ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਈਆਂ ਜੀ ਨੇ ਖੇਚਲੇ ਦੇਣੇ ਹਨ, ਤਾਂਹੀਓ
ਸਬਰ ਦੇ ਹੁਜਰੇ ਵਿਚ ਵਾਸਾ ਦਿਤਾ, ਚਾਹੇ ਹੁਜਰਾ ਕੇਰੂ ਪਹਾੜ ਦੇ ਲਾਗੇ
ਬਣਿਆ। ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਸਟਾਂ ਸਹਿੰਦਿਆਂ ਮਨ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇਸ ਦੀ ਲਚਕ, ਇਸਦੀ ਦ੍ਰਵਣਤਾ ਕਾਯਮ ਹੈ। ਇਹ ਦ੍ਰਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਹੀ ਤਾਂ ‘ਜੀ ਭਿਆਣੇ’ ਬਾਲ ਵਾਂਝੂ ਆਪਦੀ ਮਾਂ-ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ - ਨੂੰ ਚੰਬੜ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਾਂ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਮਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਚੰਬੜੀਦਾ ਹੈ ਨਾ? ਹਾਂ ਇਹ ਚੰਬੜ
ਬੀ ਉਸ ਦੀ ਮੇਹਰ ਹੈ, ਉਹੀ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਛੋੜੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਹਨ। ਪਰ ਹਨ ਉਸ ਦੇ ਦਿਤੇ ਜੋ ਅਭੁਲ
ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਜ਼ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਰਜਾ ਸਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ ਸਦਾ ਮੇਲ
ਖਾਵੇ। ਹਾਂ ‘ਰਜਾ’ ਦੀ ਸੁਰ ਨਾਲ ‘ਮਰਜ਼ੀ’ ਦੀ ਤਰਬ ਮਿਲੀ ਰਹੇ। ਅਪਣੀ
ਵਖਰੀ ਝੀਣੀ ਬਾਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਪਰ ਸਾਈਆਂ ਜੀਓ ਮੇਹਰ ਕਰਨ-ਇਸ ਮਨ
ਦੀ ਦ੍ਰਵਣਤਾ, ਕੈਮਲਤਾ, ਪੰਘਰ ਕਾਯਮ ਰਹੇ ਤੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਦੁਖ ਵਿਚ
ਬੀ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਪਯਾਰੇ ਰਬ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ ਜਫੀ ਪਾਈ ਰਖੇ:

“ਰਾਖੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੈ ਸਾਥ॥

ਤੂ ਹਮਰੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਨਮੋਹਨੁ

ਤੁੜ ਬਿਨੁ ਜੀਵਨੁ ਸਰਗਲ ਅਕਾਥ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਬਿਲਾਵਲ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੮)

ਦੇਖੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੇਹਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਲੈ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਰੰਜ ਜਿਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਕੁੰਜ ਵਾਂਝੂ ਵਿਲਪਨਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਬਦ ਦੀ ਗੁੰਜਾਰ, ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਮਿਠੀ ਮਿਠੀ ਸਦ ਮਿਲੇ। ਉਹ ਅਰਸੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਕ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਵਿਛੜੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਬ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਇਸ ਸੱਟ ਨਾਲ ਉੱਗਲ ਭਰ ਬੀ ਵਿਥ ਨਾ ਕਰੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਬਦ ਗ੍ਰੰਜ ਨੇ ਉਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਭਗਤ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮਣ ਨੂੰ ਠੰਢਾਂ ਪਈਆਂ ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੁਖ ਦਿਤੇ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਹਾਡਾ ਤੇ ਅਜੀਜ਼ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਿੰਘ, ਅਜੀਜ਼ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ, ਅਜੀਜ਼ ਮਖਣ ਸਿੰਘ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰੋ।

ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਠੰਢਾ ਪਾਂਦੇ ਰਹੋ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੧੨-੨-੧੯੮੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਜੀ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਇਕ ਅਸਹਿ ਘਟਨਾ ਹੈ ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਈ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵਲੋਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਸੀਂ ਪੁਜਾਰੀ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹਾਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਸਾਂ ਅਪਨੀ 'ਮਰਜ਼ੀ' ਉਸਦੀ 'ਰਜ਼ਾ' ਵਿਚ ਮੇਲਣੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕੰਮ ਕਠਨ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡੀ ਭੈਣ ਰਾਜ ਜੀ ਲਈ ਇਹ ਸਦਮਾ ਬੜੀ ਕਠਨਤਾ ਨਾਲ ਝਲਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ 'ਭੈਣੀ ਪ੍ਰੇਮ' ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।

ਬੀਬਾ ਜੀਓ ਭਜਨ ਬੰਦੀਜਾ ਦਾ ਏਹ ਇਕ ਵੱਡਾ ਫਲ ਹੈ ਕਿ ਅਪਨੇ ਪਯਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਰਹ ਪੀੜਾ ਦੇ ਵੇਲਿਆਂ ਤੇ ਸਹਾਰਾ ਦੇਈਏ। ਸਾਡਾ ਪਯਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉਤੇ ਠੰਢੀ ਠੰਢੀ ਮਲਹਮ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੋ।

ਤਸਾਡਾ ਤੇ ਰਾਜ ਮਲਕ ਜੀ ਦਾ ਜੋ ਦੈਵੀ ਪਯਾਰ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਡਿਠਾ ਹੈ ਠੰਢਾ ਪਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜੋ ਪਯਾਰ ਹੁਣ ਕੀਤਾ ਨੇ ਸੁਭ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਨੀ ਪਯਾਰੀ ਭੈਣ ਰਾਜ ਜੀ ਨੂੰ ਪਯਾਰ ਕਰੀ ਚਲਣਾ। ਪਯਾਰ ਦੁਵਲੀ ਬਰਕਤਾਂ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਥੀ ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਥੀ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੧੩-੨-੧੯੮੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ ਜੀ

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ੫-੨-੮੩ ਦਾ ਪ੍ਰਤ ਪਹੁੰਚਾ।

ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਜੂਬ ਦੇ ਸਕਿਆ ਕਿ ਹਰ ਵਕਤ ਕ੍ਰੀਬਨ ਰੋਜ਼ ਦਿਲੀ ਫੋਨ ਤੇ ਵਿਛੁੜੀ ਕ੍ਰੀਜ ਨੂੰ ਸਹਾਰੇ ਦੇਣ ਦਾ ਯਤਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਫੇਰ Epistle (ਪੱਤਰ) ਕ੍ਰੀਬਨ ਰੋਜ਼ ਲਿਖਕੇ ਤੁਲਹਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅਪਨੇ ਆਪੇ ਨੂੰ ਬੀ ਇਕ ਗੁਰਸਿਖੀ ਵਾਲੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਰਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਉਪਜੇ ਸੂਖਮ ਵਲਵਲਿਆਂ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗ ਦੇ emotions (ਜਜ਼ਬਿਆਂ) ਨੂੰ ਖਰੜ ਗਯਾਨਾਂ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੇਗ ਵਿਚ ਰੁੜ੍ਹ ਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਨਾ-ਸੁਕਰੀ ਤੇ ਮਨਮੁਖਤਾ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਮਨ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਕਾਰਾ ਕਰ ਸੁਟਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਦ੍ਰਵਣਤਾ ਨੂੰ ਜੋ ਐਸੀਆਂ ਅਸਹਿ ਸਟਾਂ ਦੇ ਵੱਜਿਆਂ ਕੁਦਰਤਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ sublimate (ਉਦਾਤ) ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਦੀ ਤਲਕੀਨ। ਜਿਸਦੀ ਵਿਉਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਵਿਛੁੜਿਆ ਪਯਾਰਾ ਯਾਦ ਆ ਕੇ ਕਲੇਜਾ ਕੰਬਦਾ ਤੇ ਨੈਣ ਭਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਵੈਰਾਗ ਦੀਆਂ ਮਿਜ਼ਰਾਬਾਂ ਅੰਦਰ ਦੀਆਂ ਨਾਜ਼ਕ ਤਰਬਾਂ ਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਠੁਹਕਰਾਂ ਦੇਂਦੀਆਂ ਤੇ ਕੰਬਾ ਸੁਟਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਦ੍ਰਵੇ ਮਨ ਨੂੰ ਹਰਿ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਪੰਘਰੇ ਆਪੇ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਚ ਲਾਈਦਾ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ ਅਪਨੇ ਵੈਰਾਗ ਦਾ object (ਲਕਸ਼) ਬਦਲ ਦੇਈਦਾ ਹੈ, ਪਯਾਰਾ ਜਿਸਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਨੇ ਕੰਬਾਯਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਈਦਾ ਹੈ।

ਹੋ ਦਾਤਾ! ਪਯਾਰਾ ਕਿਉਂ ਵਿਛੁੜਿਆ ? ਸਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦੁਖ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਇਹ ਨਤੀਜੇ ਸਾਡੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਭੁਲ ਜਾਣ ਦੇ ਹਨ। ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁਲ ਕੇ “ਅਵਰ ਦੂਜੇ” ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੇਹਰ ਕਰੋ, ਹੁਣ

ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਵਸਾ ਦਿਓ ਵਾਹਿਗੁਰ ! ਵਾਹਿਗੁਰੂ !
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ! ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਸ ਜਾਓ ਨਾ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ, ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ।
 ਹੁਣ ਨਾ ਹਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਰਨਾ।

ਹੇ ਮੇਰੇ ਦਾਤਾ ! ਜਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ ਵਿਛੋਝਿਆ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਅਪਨੀ ਚਰਨ
 ਸ਼ਰਨ ਲੈ ਲਓ। ਸਾਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦਿਓ, ਤਸੱਲੀ ਸਾਨੂੰ ਬਨ੍ਹਾਓ ਕਿ ਸਾਡਾ
 ਵਿਛੁਝਿਆ ਪਯਾਰਾ ਆਪ ਦੀ ਚਰਨ ਸ਼ਰਨ ਹੈ।

ਹੇ ਮੇਹਰਾਂ ਦੇ ਸਾਈਂ। ਮੇਹਰ ਕਰੋ, ਹੁਣ ਨਾ ਵਿਛੜੋ, ਹੁਣ ਨਾ ਵਿਸਰੋ,
 ਦਾਤ ਕਰੋ ਕਿ ਆਪੋ ਨੂੰ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਰਖਿਆ ਕਰੀਏ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਾਸ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਲੋੜ ਤੇ
 ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ mind, the melted on direction (ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ
 ਪਿਘਲੇ ਮਨ) ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਜੀ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ ਲਗ ਜਾਈਏ ਅਰਦਾਸ,
 ਸਿਮਰਨ, ਗੁਣ ਗਯਾਨ ਵਿਚ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪੰਘਰੀ ਲਾਖ ਵਿਚ ਮੁਹਰ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ।
 ਪੰਘਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਨਾਮ ਦੀ ਮੁਹਰ ਠੀਕ ਬੈਠਦੀ ਹੈ।

ਸੋ ਸਿਖ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਤ੍ਰੀਕਾ ਅਖਤਯਾਰ
 ਕਰੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਦੀ ‘ਦੁਵਣਤਾ’ ਵੇਲੇ ਤੇ ਕਦੇ ਆਪਾ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਹਾਵਿਆਂ
 ਤੇ ਚਿੰਤਾਂ ਗਮਾਂ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਨਾ ਕਰੇ। ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੇ ਧਯਾਨ ਵਿਚ
 ਅਰਦਾਸ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਏ ਤੇ ਅਪਨਾ ਤੇ ਪਯਾਰੇ ਦਾ ਭਲਾ ਚਿਤਵੇ।

ਬਾਕੀ ਰਹੀ ਵਿਛੋੜੇ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਗੋਚੇ ਤੇ ਕਮੀਆਂ, ਬੁੜਾਂ ਤੇ
 ਲੋੜਾਂ ਵੇਲੇ ਨਿਰਾਸਤਾਈਆਂ ਦੀ ਗੱਲ। ਉਹ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ
 ਦੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਬੀ ਉਹੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੀ ਕਾਰਕ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਦਾਰੂ
 ਬੀ ਇਸ ਯਤਨ ਵਿਚ ਹੈ:

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ॥
 ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਰਹੁ ਤੂ ਮੈਨ ਮੇਰੇ ਦੂਖ ਸਭਿ ਵਿਸਰਣਾ॥
 ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਉਹ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਣਾ॥
 ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ॥
 ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੈਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ॥੨॥”

(ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਦਰ, ਪੰਨਾ ੯੧੭)

ਫੇਰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਸਚ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ। ਸਚ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੈ :

**“ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ॥
ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ॥”**

(ਜਪੁ, ਪੰਨਾ ੧)

ਉਸਦੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਤ੍ਰੀਕਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ-

“ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੈ ਦਿਸੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ॥”

(ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩, ਪੰਨਾ ੫੦੯)

ਫੇਰ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :

**“ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੁ ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਸਚੁ॥
ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੋ ਬੁਝੈ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਏ ਸਚੁ॥”**

(ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩, ਪੰਨਾ ੬੫੦)

ਸੇ ਸਾਡਾ ਕਰਤਵਯ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਏ ?

**“ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਨਿਦਿਨੁ ਰਹੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ
ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ॥”**

(ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩, ਪੰਨਾ ੫੧੨)

ਜੇ ਭਾਵ ਹੈ ਵਿਛੁੜੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਕਿ ਓਹ ਕਿਥੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਲਛਣ ਤੇ ਕਰਤਵਯ ਜੋ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹਨ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਸਾਫ਼ ਦਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਛਣਾਂ ਤੇ ਕਰਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕਿਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਤਸਲੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਲਕ ਸਾਹਿਬ ‘ਸਦਗਤੀ’ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹਨ।

ਆਪ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੮ ਸਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੧੩-੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਕਲ ਭੋਗ ਪਾਠ ਅਰਦਾਸੇ ਕੀਰਤਨ ਸਾਰੇ ਭਗਤੀ ਭਾਵ ਦੇ ਕਾਰਜ
ਸ਼ਰਧਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਹੋ ਚੁਕੇ ਹੋਣਗੇ।

ਏਥੇ ਬੀ ਗੁਰੂ ਮੇਹਰਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮ ੨.੩੦ ਵਜੇ ਭੋਗ ਦਾ ਕਾਰਜ ਸ਼ੁਰੂ
ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀਰਤਨ ਅਰਦਾਸੇ ਸਿਦਕਾਂ ਨਾਲ ਹੋਏ। ਹੁਣ ਲੋਕਾਂ ਦੀ
ਆਵਾਜਾਈ ਘਟੇਰੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ ਕੁਛ ਇਕਾਂਤ feel (ਮਹਿਸੂਸ) ਕਰਨਗੇ।
ਉਹ ਵਕਤ ਦਿਲ ਜੋੜਨ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਲਈ ਵਰਤਣਾ ਸੁਖਦਾਈ ਹੋਸੀ।

“ਆਇਓ ਸੁਨਨ ਪੜਨ ਕਉ ਬਾਣੀ।”

(ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੧੯)

ਦਾ ਕਾਰਜ ਟੁਰਿਆ ਰਹੇ। ਏਹ ਦਿਨ ਜੋ ਮਨੁਖਾ ਦੇਹ ਵਿਚ ਮਿਲੇ
ਹਨ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਸਫਲਦੇ ਤਾਂ ਹੀ ਠੀਕ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਹੈ? ਦੇਖ ਲਈ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕ ਕੀ ਹਨ?
ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਕਰੀਏ ਕੀਹ?

**“ਜਨ ਆਵਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ॥
ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਨਾਉ॥”**

(ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੯੫)

ਕਲ ਇਕ ਰਜਿਸਟਰੀ ਖਤ ਘਲਿਆ ਹੈ ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਦੇ ਨਾ ਤੇ। ਉਸ
ਵਿਚ ੨-੮ ਖਤ ਸਨ। ਓਹ ਸਾਰੇ ਆਪ ਵਾਚ ਲੈਣੇ। ਠੀਕ ਸਮੇਂ ਤਾਂ
ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਚਾ ਦੇਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਕਰਨੀ। ਪੈਰਿਸ
ਵਾਲਾ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਪਨੀ ਸਲਾਹ ਸਮੇਤ ਮੇੜ ਘਲਣਾ। ਅਜ ਇਕ
ਖਤ ਇਕਬਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਜੂਬਾਂ ਵਿਚ ਕਲਕਤੇ ਬੀ ਘਲਿਆ ਹੈ।

ਸਾਰੀਆਂ ਜੋਗ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ-ਅਸੀਸ, ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ।
ਹਿਤਕਾਰੀ, ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੧੪-੨-੧੯੮੩

ਸ੍ਰੀ ਪਵਿੰਦ੍ਰਾਤਮਾ ਰਾਜ ਜੀਓ

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਦੇ ਸੁਆਰੇ 'ਰਾਜ' ਜੀਓ
ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ।

੧੨ ਝੀਕ ਲੰਘ ਗਈ ਓਥੇ ਬੀ ਹਰੀ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦਿਆਂ ਤੇ ਏਥੇ ਬੀ
ਹਰੀ ਜਸ ਕਰਦਿਆਂ।

ਜਿਸ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ “ਜੋ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਨ ਚੇਤੇ ਸਨਿ” ਸੋ ਗਲਾਂ
ਵਰਤਾ ਕੇ, ਫੇਰ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦੀ ਛਹਬਰ ਲਾਕੇ ਅਪਨੀ ਪਯਾਰ
ਕਲਾਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿਤਾ ਉਸਦੇ ਕੌਤਕ ਉਹੀ ਜਾਣੇ।

“ਸਗਲ ਬਟਰੀਆ॥ ਬਿਰਖ ਇਕ ਤਰੀਆ॥
ਭਹੁ ਬੰਧਹਿ ਪਰੀਆ॥ ਬਿਰੁ ਸਾਧ ਸਫਰੀਆ॥
ਜਹ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰੀਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਨੀਆ॥੪॥੧॥”
(ਗਗ ਬਿਗਾਗਜਾ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੫੩੭)

ਅਰਥਾਤ ਸਾਰੇ ਮੁਸਾਫਰ ਹਨ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਬਿਰਛ ਹੇਠ ਆ ਕਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਆਪੇ ਵਿਚ ਮੋਹ ਪਯਾਰ
ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਪਰ ਸਭ ਬਿਰ ਨਹੀਂ)

ਬਿਰ ਸਾਧ ਸਭਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਹਰੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ ਜੀਓ!
ਨਾਨਕ ਨੇ ਉਸ ਸਾਧ ਸੰਗ ਦੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ।

ਸੋ ਸਰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੇ ਵਸਾ ਕੇ ਫੜੀ
ਰਖੋ। ਤੁਸੀਂ ਫੜੀ ਰਖੋ ਹੈਂ ਤੇ ਓਹ ਆਪ ਫੜਾਈ ਰਖੋ। ਇਹ ਹੈ ਦੁਆਇ
ਫਕੀਰਾਂ - ਹਾਂ ਜੀਓ। ਤੈਨੂੰ ਰੱਬ ਨ ਭੁਲੋ ਦੁਆਇ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਏਹ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੧੪-੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੧੨ ਦਾ Airmail (ਹਵਾਈ ਡਾਕ) ਪਤ੍ਰ ਤੇ ੧੩ ਦਾ ਪਤ੍ਰ ਦੁਇ ਅਜ
ਇਕਠੇ ਪੁਜੇ ਹਨ।

੧੨ ਤ੍ਰੀਕ ਦੇ ਸਤਸੰਗ ਸਮਾਗਮ ਦੇ ਹਾਲ ਵਾਚੇ।

ਰਜਿਸਟਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਮਿਲੇ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਮਿਲ ਗਈ। ਤੁਸਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਐਡਰੇ
ਸੀਜ਼ ਨੂੰ ਘਲ ਦਿਤੇ, ਖੇਚਲ ਹੋਈ, ਪਰ ਭਲਾ ਕੀਤੇਨੇ।

ਇਥੇ ਭੋਗ ੨.੩੦ ਸ਼੍ਰੁਤੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਠ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ
ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਬੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ।
ਲੋੜ ਬੁੜਾਂ ਆਪ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੇ। ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਾਕੀ ਸੰਸਾਰ ਯਾਤ੍ਰਾ ਸਿਮਰਨ
- ਵਿਚ ਬੀਤੇ ਜੋ “ਬਹੁੜ ਨ ਹੋਈਐ ਜਉਲਾ ਜੀਓ।”

ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ ਹੁਣ ਅਪਣੇ ਅਮਰ ਪਤੀ - ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ
ਵਿਚ ਲਗ ਪਏ, ਇਹੋ ਹੀ ਸਾਰ ਗਲ ਹੈ, ਇਸੇ ਲਈ ਜਨਮ ਹੈ।

ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਜੋਗ ਅਸੀਸਾਂ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੧੪-੨-੧੯੮੩

ਪਯਾਰੇ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਜੀਓ

ਮੇਰੇ ਚੁਪ ਚਾਪ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਜੀਓ
 ਰਬ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਝੇ ਗੁਝੇ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਾਲ ਜੀਓ
 ਲਗੇ ਰਹੋ ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਯਾਰ ਤੇ ਸਾਈਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ।
 ਤੁਸਾਨੂੰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨਾਲ ਜੋ ਪਯਾਰ ਸੀ ਜੋ ਚੁਪ ਦੀ ਸਤਹ ਹੇਠ ਡੂੰਘਾ ਡੂੰਘਾ
 ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ।
 ਹੁਣ ਓਹ ਪਯਾਰ ਤੁਸਾਂ ਅੰਮੀ ਨੂੰ ਅਰਪਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ‘ਅੰਮੀ ਪਯਾਰ’
 ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਅਗੇ ਹੀ ਚੁਪ ਚਾਪ ਪਰ ਡੂੰਘੀ ਧਾਰਾ ਵਿਚ ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ
 ਪਿਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬੀ ਉਸੇ ਵਿਚ ਰਲਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। “ਚੁਇ ਪਯਾਰ” ਅੰਮੀ ਨੂੰ
 ਕਰਨੇ ਹਨ, ਬੇਟਾ!

‘ਪਿਤਾ ਪ੍ਰੇਮ’ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸਤਾ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ। ਪਿਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਖਰੜ
 ਗਯਾਨ ਨਾਲ ਪਥਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਸੁਹਣਾ ਸੁਹਣਾ ਕੁਲਾ ਕੁਲਾ ‘ਪਿਤਾ
 ਪ੍ਰੇਮ’ ਹੁਣ ਸਾਹਮਣੇ ‘ਦੇਵੀ ਮਾਤਾ’ - ‘ਗੁਰਮੁਖ ਅੰਮੀ’ - ਦੇ ਦੁਆਲੇ
 ਘੁਮਾਉਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਚੁਪ ਚਾਪ ਰੰਗ ਵਿਚ ਨਿਕੀ ਜੇਹੀ ਅਰਦਾਸ ਪਯਾਰੇ
 ਪਿਤਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਤਾ ਲਈ ਬੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਪਨੀ
 ਉਪਜੀਵਕਾ ਜੋਗ ਕਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ, ਸਤ ਸੰਗ ਵਿਚ ਲਾ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਾਬਲ
 ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ, ਸੁਖੀ ਰਖੇ ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰਹਬਰੀ ਆਪ ਕਰੋ।
 ਉਸ ਦੇ ਆਸਰੇ ਤਕੀਏ ਰਹੋ।

ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
 ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਚੇ

੧੯-੨-੧੯੮੫

ਪਿਆਰੇ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚੇ। ਮੈਨੂੰ Sustain (ਬੰਮੁਣ) ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਉਹ ਘੁਮਿਆਰ ਆਪ ਹੈ ਜੋ ਟਿੰਡ ਬਣਾਉਂਦਿਆਂ ਬਾਹਰੋਂ ਜਦ ਥਾਪੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਟਿੰਡ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਦੂਸਰਾ ਹੱਥ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਦੀ ਟੇਕ, ਉਸੇ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ।

ਮਲਕ ਜੀ ਸੌਖੇ ਗਏ, ਭਰਿਆ ਮੇਲਾ ਛੱਡ ਗਏ, ਨੇਕ ਕਾਮ ਕਰ ਗਏ, ਨਾਮ ਸਿਸਰਦੇ ਗਏ, ਅਗੇ ਸੁਰਖਰੂ ਗਏ। “ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਪੈਣ ਜਾਇਸੀ” (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੭੧) ਦੀ ਮੇਹਰ ਦੇ ਹਕਦਾਰ ਗਏ।

ਪਰ ਪਿਛੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਝਲ ਵਿਯੋਗ ਰਾਜ ਜੀ ਨੂੰ ਹੈ ਜੋ ਜਿਤਨੇ devoted (ਸਮਰਪਤ) ਸਨ ਉਤਨੀ ਡੂੰਘੀ ਸੱਜ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਪਰ ਸੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਸੰਭਲ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਵਿੱਖ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਂਦੇ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਹਰ ਕਰੇ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਵਰਗੇ ਸਜਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਦਾ ਤਾਣ ਬਖਸ਼ੇ।

ਸ੍ਰੀ ਬਾਈਂ ਜੀ, ਗਯਾਨ ਜੀ ਜੋਗ ਅਸੀਸ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੧੯-੨-੧੯੮੩

ਪਵਿੰਦ੍ਰਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀਓ, ਸ੍ਰੀ ਲੀਲਾ ਜੀਓ

੧੪, ੧੫ ਦੇ ਦੋ ਖਤ ਲੀਲਾ ਜੀ ਦੇ ਤੇ ੧੫ ਦਾ ਇਕ ਖਤ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ ਦਾ ਪੁਜੇ ਹਨ। ਜੂਬ ਫੇਰ ਘਲਸਾਂ, ਹੁਣ ਡਾਕ ਦਾ ਵਕਤ ਹੈ ਤੇ ਆਦਮੀ ਡਾਕਖਾਨੇ ਚੱਲਿਆ ਹੈ।

ਜੀਵਨ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਨਾਮ ਹੈ। ਜਗਤ perishable (ਵਿਨਾਸ਼ੀ) ਹੈ ਮੋਹ unperishable (ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ) ਨਾਲ ਚਾਹੀਏ।

ਤੁਹਾਂ unperishable (ਅਮਰ) ਹਨ ਓਹ unperishable (ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ) ਦੇ ਮੰਡਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਤੇ ‘ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ॥’ (ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੯) ਨੂੰ ਪਯਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ।

In haste (ਕਾਹਲੀ ਵਿਚ)

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਮੇਰਾ ਸੰਕਲਪ ਫਰਵਰੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤਕ ਠਹਰਨੇ ਦਾ ਹੈ। ਮਾਰਚ ਚੜ੍ਹੇ ਟੁਰਨੇ ਦਾ ਪਰ, ‘ਨਕਿ ਨਥ ਖਸਮ ਹਥ’ ਹੈ, ਪਕਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ, ੧੯-੨-੧੯੮੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਹੁਣ ਜਦ ਲੋਕ ਆਏ ਬਾਹਰੋਂ ਚਲੇ ਗਏ, ਸ਼ਹਰ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਘਟੀ, ਪਾਠ ਸਾਧਾਰਣ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਇੱਕਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਫੇਰ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਆ ਛਾਇਆ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਨਸਾਨੀ ਦਿਲ ਦੀ ਸਾਈਕਾਲੋਜੀ ਹੈ ਕਿ ਇਕਲ ਜੇਹੀ ਦੇ ਹੋਇਆਂ ਉਦਾਸੀਂ ਦੌਰਾ ਕਰੇ।

ਹੁਣ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣੇ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਲੋੜ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਕਰੇ ਕਿ ਇਹ ਉਦਾਸੀ ਵੈਰਾਗ ਨਾ ਪਵੇ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਧੇਰੇ ਸੰਭਾਲੋ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਰਹੇਗਾ। ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ ਤਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ਹੀ ਇਕ ਸੈਂ ਹੈ। ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨੀ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਸ ਹੈ।

ਮੈਂ ਪਾਸ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਮੈਂ ਇਥੇ ਕਿਉਂ ਹਾਂ? ਕਿਸੇ ਖੁਦੀ ਦੇ ਫਿਕਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ। ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਕਰਤੇ ਦੇ ਕੌਤਕ ਲਖੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਅਜੀਬ ਹਾਲਤਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਲੋਂ ਟੁਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ। ਇਹੋ ਸਮਝੀਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਮੇਰੀ ਮਤ ਬੋਰੀ ਰਾਮ”। ਜੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਸੋਝੀ ਉਸੇ ਨੂੰ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ higher wisdom (ਉਚੇਰੀ ਸਿਆਣਪ) ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਯਤਨ ਬੀ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਏਕਾਂਤ ਵਾਸੀ ਰਹਨੇ ਦਾ। ਹੁਣ ਮਨ ਵਧੇਰੇ ਏਕਾਂਤ ਲੋਚਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹੁਕਮ ਦਾ ਬਹੁ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਕਿਵੇਂ ਹੈ? ‘ਨੀਕਿ ਨਥ ਖਸਮ ਹਥ’ ਹੀ ਸਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੋ ਅਰਦਾਸ ਕਰੋ ਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਨਾ ਭੁਲੋ।

ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਪਯਾਰ ਨਾ ਭੁਲੋ। ਜਿਉ ਮਾਤ ਸੁਤੇ (ਪੁਤਹਿ ਹੋਤ) ਤਿਵੇਂ ਕਰਤਾਰ ਨਾਲ ਪਯਾਰ ਆਵੇ। ਉਸ ਦਾ ਭਾਣਾ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਹੋਵੇ। ਹਾਂ ਪਯਾਰਾ ਲੱਗੇ ਪਯਾਰਨ, ਪਯਾਰੂਆ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਪਿਆਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਹਿਤਕਾਰੀ, ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਮਾਰਚ ਸ਼ੁਰੂ ਟੁਰਨ ਦਾ ਖਯਾਲ ਹੈ। ਤੁਸਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣੇ ਦਾ ਅਰਥਾਤ ਨੰ-੩ ਵਿਚ ਜਾਣੇ ਦਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੋਸੀ। ਪਰ ਕੁਛ ਦਿਨ ਰਾਜ ਜੀ ਦਾ ਹੁਣ ਫਿਕਰ ਵਧੇਰੇ ਰਖਣਾ।

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ, ੧੯-੨-੧੯੯੫

ਪਵਿੰਡਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀਓ,

ਕਲ ਪਹੁੰਚਾ ਸੀ ੧੫ ਦਾ ਖਤ ਤੇ ਵੇਲਾ ਸੀ ਡਾਕ ਦਾ। ਕਾਹਲੀ
ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਸੀ ਇਕ ਪਹੁੰਤੀ ਦਾ ਪਤਰ ਸੰਖੇਪਾ ਜੇਹਾ।

“ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਕੈ ਹੋਹੁ ਹਰਿਆ ਭਾਈ॥”

(ਬਸੰਤ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹੱਲ ਪ, ਪੰਨਾ ੧੯੯੩)

ਅਸੀਂ ਨਾਮ ਜਪਣ ਆਏ ਹਾਂ—

ਜਿਤਨੇ ਸਾਂਗੇ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸ ਨਮਿਤ ਬਣਾਏ। ਜੇ ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚ
ਰਖ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਇਸ ਰੰਗ ਵਿਚ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਤੇ ਬਾਕੀ
ਕਸਰ ਕਢਣ ਲਈ ਰਖ ਲਿਆ ਕਿ ਸਬਕ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਏ।

ਫਿਕਰ! ਫਿਕਰ ਸਾਰੇ ਓਸ ਨੂੰ ਹਨ। ਜਿਸਨੇ ਜੰਮਣ ਤੋਂ ਪਹਲੋਂ ਦੁਧ
ਮੁਹਯਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੇ ਖਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਪਹਲੋਂ ਦੰਦ ਉਗਾਏ। ਜਿਸਨੇ
ਵਿਦਯਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ। ਜਿਸਨੇ ਜਵਾਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਲੋਂ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਪ੍ਰਤਿਮ
ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਸਾ ਦਿਤਾ। ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੂ
ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲੜ ਲਾਇਆ। ਜਿਸਨੇ ਸਤ ਸੰਗ ਮੇਲਿਆ ਜੋ ਹੁਣ ਤਾਈ
ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਮੰਹ ਵਸਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ, ਹਾਂ ਓਹੋ ਅਗਲੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਆਪਨੇ
ਨਾਮ ਰੰਗ ਵਿਚ ਸਫਲਾਏਗਾ।

ਹਾਂ ਉਹੋ ਸਾਰੇ ਫਿਕਰ ਕਰੇਗਾ :

“ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੂ ਸੂਰਾ॥

ਨਾਨਕ ਤਾਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ॥੧॥”

(ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ਪ, ਪੰਨਾ ੨੯੩)

ਓਸੇ ਦਾ ਲੜ ਫੜੀ ਰਖੋ। ਓਹੋ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਕੇ ਸਾਸ ਨਿਹਾਰੇ ਹੈ।

ਓਹੋ “ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੈ ਅਪਨੇ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ਪ - ਪੰਨਾ ੬੮੨)

ਓਹ ਪ੍ਰਭੂ, ਓਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ, ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੧੯-੨-੧੯੫੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

੧੭ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਅਜ ਪੁਜਾ। ਕਲ ੧੯ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪੜ੍ਹਕਾ
ਕਲ ਦੀ ਪੁਜੀ ਹੋਸੀ।

ਕਲ ਸ਼ਾਮਾਂ ਦੇ ਸਾਗਰ-ਦਰਸ਼ਨ ਨੇ ਇਕ ਤੜਪਵੀਂ ਕਵਿਤਾ ਦਿਤੀ
ਜਿਸਦੀ ਕਾਫੀ ਨਾਲ ਹੈ। * ਇਹ ਅਗੇ ਰਾਈਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿਚ ਸੰਭਾਲ
ਰਖਣੀ।

ਜੇ ਸਮਝੋ ਕਿ ਰਾਜ ਜੀ ਸੁਣ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਵਧੇਰੇ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਨਾ ਜਾਣਗੇ
ਤਾਂ ਸੁਣਾ ਦੇਣੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਂਭ ਰਖਣੀ। ਯੋਗ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਕਾਕਾ ਜੀ ਨੂੰ
ਬੀ ਤੇ ਰਾਗੀ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਬੀ ਸੁਣਾਉਣੀ। ਪਰ ਜੇ ਰਾਜ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾ ਸੁਣਾਓ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਾਂਭ ਹੀ ਰਖਣੀ।

ਆਪ ਬੀ ਧਯਾਨ ਦੇ ਕੇ ਸਮਝਣੀ।

ਸੁਰੂ ਮਾਰਚ ਵਿਚ ਦਿਲੀ, ਫੇਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜਾਣੇ ਦਾ ਖਯਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼
ਹੈ। ਕਾਨੁਪੁਰ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜਾ ਕੇ ਕਰਸਾਂ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ।

ਰੂਹ ਦੀ ਤੜਪ ਹੀ ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਦਾਤੀ ਹੈ ਤੇ ਤੜਪ ਝਲਣੀ ਖਾਲਾ
ਜੀ ਦਾ ਵਾੜਾ ਨਹੀਂ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

* ‘ਤੜਫਨ’ ਨਾ ਦੀ ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਅਗਲੇ ਪੰਨੇ ਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਕਵਿਤਾ “ਮੇਰੇ ਸਾਂਈਆਂ ਜੀਓ”
ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੈ। (ਸੰਪਾਦਕ)

ਤੜਫਣ

ਮੈਂ

ਪਰਬਤਾਂ ਤੋਂ ਪਈ ਟੁਰ,
ਮਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੱਛਦੀ,
ਬਲਾਂ ਰੇਤੇ ਉਲਾਂਘਦੀ,
ਆ ਖਲੋਤੀ ਕਿਨਾਰੇ
ਸਾਵੇ ਸਾਗਰ ਸੁਹਾਵੇ ਦੇ।

ਲਗਾ ਸੂਰਜ ਸੀ ਨ੍ਹਾਉਣ
ਪੱਛੋਂ ਦੂਰ ਕਿਨਾਰੇ ਸਾਗਰ ਵਿਚ।
ਹੋ ਹਰਿਆਨ ਗਈ ਮੈਂ
ਤੱਕ ਕੇ ਲਹਿਰ ਪਛਾੜ,
ਹਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਕੋਲ,
ਤੱਕ ਕੇ ਲਹਿਰ ਦੀ ਤੜਫਣ
ਅਪਣੇ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਪਾਸ।

ਪੁੱਛਾਂ ਲਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਹਾਇ।
ਕਿਥੋਂ ਲਈ ਨੇ ਤੜਫਨ ਚੁਗਾਇ ?
ਕਿ ਲੱਗ ਗਈ ਮੇਰੀ ਏ ਛੋਹ-
ਤੜਫਨ ਮੇਰੀ ਦੀ ਛੋਹ ?

‘ਸਾਇਂ ਸਾਇਂ’ ਕਰੋਂਦੀ ਏ ਲਹਿਰ
ਉਛਲ ਡਿਗੇ ਟਕਰਾਂਦੜੀ ਜਾਇ,
ਘੁੰਮ ਜਾਇ ਤੇ, ਤੜਫ ਤੜਫਾਉ,
ਸੋਰ ਕਰਦੀਏ ਸਾਇਂ ਸਾਂ ਹਾਇ,

ਮੇਰੀ ਸੱਦ ਸੁਣੇਂਦਾ ਏ ਕੌਣ
ਏਸ ਤੜਫਵੇਂ ਸੋਰ ਵਿਚਕਾਰ।

ਤਦ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਪੁਕਾਰ
ਅਵੇਂ ਚਾਨ੍ਹੇ ਵੀਰਾ! ਵੇ ਵੀਰ।
ਏਸ ਲਹਿਰ ਦਾ ਤੜਪੇ ਤੜਪਾਉ
ਹੈ ਕਦੋਕਣਾਂ*? ਆਇਆ ਏ ਕਿਥੋਂ?
ਦੱਸ ਮੁੱਕਮੀ ਕਦੋਂ ਏ ਵੀਰ?

ਸੂਰਜ- ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀ, ਸੁਣ ਨਾਰ।
ਖਿਚ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਪਾਂਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ
ਉਹ ਉਛਲੇ ਤੜਪੇ ਮਿਲਨ ਨੂੰ ।
ਮਿਲ ਸਕੇ ਵਿਚਾਰੀ ਨ ਹਾਇ।
ਵਿਚ ਪਈ ਏ ‘ਦੂਰੀ’ ਵਿਸ਼ਾਲ।
ਦੂਰੀ ਦੂਤੀ ਏ ਬਿਰਹੋਂ ਦੀ ਖਾਸ।

ਮੈ- ਦੱਸ ਸੁਹਣਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਗੱਲ:
ਲਗੈਂ ਵੜਨ ਕਲਾਈ ਦੇ ਵਿੱਚ
ਇਸ ਤੜਫਦੀ ਲਹਿਰ ਦੇ ਤਾਂਈਂ
ਲਗਨੈਂ ਛੁਹਾਂਦਾ ਤੂੰ ਲਹਿਰ ਦੇ ਨਾਲ
ਮੁਕ ਚੱਲੀ ਏ ‘ਦੂਰੀ’ ਹੋ ਦੂਰ,
ਜੋ ਤੂੰ ਦੱਸਨੈਂ ਤੜਫਨੀ ਲਾਇ।

ਸੂਰਜ- ਜਿਥੇ ਖੜੀ ਏਂ ਸੁਹਣੀਏ ਨਾਰ।
ਜਿਥੇ ਮੈਂ ਪਿਆ ਦਿਸਨਾਂ ਨਾਲ-
ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਹੈ “ਦੂਰੀ” ਵਿਚਾਲ-
ਇਸ ਲਹਿਰ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਕਾਰ;
ਹਾਂ, ਤੜਫਦੀ ‘ਲਹਿਰ’ ਮੈਂ ਵਿਚ।

* ਕਦੋਕਣਾਂ - ਕਿਤਨੀ ਦੇਰ ਤੋਂ?

ਹੈ ਦੂਰੀ ਹੀ ਦੂਰੀ ਹੋ ਨਾਰ।
 ਤੇਰਾ ‘ਨਜ਼ਰ-ਭੁਲੇਵਾਂ’ ਮੁਟਿਆਰ।
 ਤੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹੋਰ ਤੋਂ ਹੋਰ।

ਮੈਂ— ਕਿਉਂ ਤੜਫਣੀ, ਸੂਰਜ! ਕਿਉ,
 ਕਿਸ ਸਾਜੀ ਏ ਉਛਲ ਉਛਾਲ?
 ਹਿੱਸੇ ਬਖਰੇ ਅਸਾਡੇ ਇਹ “ਤੜਫਣ”
 ਕਿਵੇਂ ਪਈ ਏ ਚਾਨਣਾਂ! ਆਇ।

ਸੂਰਜ— ਖਿੱਚ ਲਾਉਣੀ ਆਈ ਮੈਂ ਹਿੱਸੇ
 ਹਾਂ ਅਜ਼ਲ ਤੋਂ ਆਈ ਏ, ਨਾਰ।
 ਖਾਣੀ ਲਹਿਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਹੈ ਖਿੱਚ
 ਇਹ ਬੀ ਅਜ਼ਲ ਤੋਂ ਆਈ, ਮੁਟਿਆਰ।

ਮੈਂ— ਕਿਸਨੇ ਸਾਜੀ ਏ ਤੜਫਵੀਂ ਖਿੱਚ?

ਸੂਰਜ— ਖਿੱਚਾਂ ਵਾਲੇ ਨੇ ਘੜੀ ਦੇ ਖਿੱਚ,
 ਖਿੱਚ ਖਾਕੇ ਤੜਫਨ ਤੇ ਉਛਲਨ
 ਇਹ ਭੀ ਉਸੇ ਨੇ ਸਾਜਿਆ ਸੀਗ।
 ਮੱਥੇ ਲਹਿਰ ਦੇ ਲਿਖੀ ਉਸ ਤੜਫਨ,
 ਤੇਰੇ ਕਾਲਜੇ ਤੜਫਨੀ ਪਾਈ।
 ‘ਤੜਫਨ-ਚੀਸ’ ਦੇ ਹਈ ਵਿਚਾਲ
 ‘ਜਿੰਦ-ਗਾਣੀ’ ਦਾ ਕੁਈ ਨੀ ਭੇਦ।
 ਇਸ ਨੂੰ ਝਲਦਿਆਂ ਸੁਹਣੀਏ! ਸ਼ਾਜਦ
 ਖੁਲ੍ਹ ਪਵੇ ਲਕੋਇਆ ਓ ਭੇਦ।
 ਝੱਲ ਝੱਲ ਜੇ ਸਕਨੀਏ ਝੱਲ
 ਖੁਲ੍ਹ ਪਏ ਓ ਅਜ਼ਲ ਦਾ ਭੇਦ।

(ਮਰੇ ਸਾਂਈਆਂ ਜੀਓ)

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੧੯੮੨-੧੯੮੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

੧੭ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਅਜ ਪੁਜਾ। ਕਲ ਸਵੇਰੇ ਫੌਨ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਤੁਸਾਂ ਸੁਣੀ
ਸੀ। ਹੋਰ ਕੀਹ ਕਹਿਆ ਜਾਏ।

“ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾਏ॥

ਅਤਮਾ ਦ੍ਰਵੈ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ॥”

(ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੬੬੧)

ਮਨ ਦ੍ਰਵਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ਲਿਵ ਲਾਉਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਨ ਕਠੋਰ
ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਪਰ ਜਦ ਦ੍ਰਵੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਾਮ ਦੀ ਲਿਵ ਲਾਵੇ।

“ਅਜਰੂ ਜਰੈ ਤ ਨਉ ਕੁਲ ਬੰਧੁ॥”

(ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੮੯)

ਸਾਈਂ ਦੇ ਪਯਾਰੇ ਸਾਈਂ ਨਾਲੋਂ ਨਹੀਂ ਵਿਛੜਦੇ। ਓਹ ਸੰਗ-ਦਿਲ ਨਹੀਂ
ਜੋ ਪਯਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁਲ ਜਾਣ। ਓਹ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਨਾਉ ਨਹੀਂ ਜੋ ਰੁੜ ਜਾਣ।

ਓਹ ਸਾਈ-ਲਿਵ ਜਾਗੇ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦੇ, ਜੀਉਂਦੀਆਂ ਤ੍ਰਖਕਾਂ ਵਾਲੇ
ਸਾਈਂ ਪਯਾਰ ਵਿਚ ਹੁਲਾਰੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

“ਰੰਗਿ ਹਮਹਿ ਰੰਗਿ ਰੋਵਹਿ ਚੁਪ ਭੀ ਕਰਿ ਜਾਹਿ॥

ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ਬਾਝੁ ਸਚੇ ਨਾਹ॥”

(ਵਾਰ ਆਸਾ, ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੪੭੩)

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੨੧-੨-੧੯੮੮

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

“ਮਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਸਦਹੂ”

(ਦੇਵਰੀਧਾਰੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੯)

੧੮ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਸੁਰਤ ਹੁਣ ਟਿਕਾਣੇ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਮੇਹਰ ਹੈ।

ਕਿਸ ਕੰਮ ਆਏ ਹਾਂ ਏਥੇ ?

“ਆਇਓ ਸੁਨਨ ਪੜਨ ਕਉ ਬਾਣੀ”

(ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੧੯)

ਸੋ ਲਗੇ ਰਹੋ। ਸਮਾਂ ਇਸੇ ਲਗਨ ਵਿਚ ਸਫਲਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ। ਏਥੇ ਸਬਕ ਪਕਾਕੇ ਡਿਗਰੀ ਲੈ ਕੇ ਟੁਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਗ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ, ਪੜਨ ਆਏ ਹੋਏ ਹਾਂ।

“ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਹਾ ਲੈ ਗਏ।

ਮਨਮੁਖ ਚਲੇ ਮੂਲ੍ਹ ਗਵਾਇ ਜੀਓ”

(ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੭੪)

ਅਸੀਸ - ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ।

ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਜੋਗ ਅਸੀਸ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੨੧-੨-੧੯੮੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

੧੯ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ੧੯੯ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ।

੩ ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਜੋ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਦਾ ਭੋਗ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਉਹ ਭੋਗ ਜੀ ਸਵੇਰੇ ਪੈਣਗੇ ਕਿ ਸ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਵਜੇ ?

ਮੇਰਾ ਪਹੁੰਚਣਾ ਭੋਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਮਗਰੋਂ ?

ਭੀੜ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਿਆ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਣ ਤੇ ਲੋਕੀ ਬਕਾਨ ਸਫਰ ਬੀ ਨਹੀਂ ਲਾਹੁਣ ਦੇਣਗੇ। ਮੇਰੀ ਤਬੀਅਤ ਬੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਿਸ ਵੀਚਾਰ ਯਾ ਕਿਸ Emotion (ਜਜ਼ਬੇ) ਵਿਚ ਹੋਵੇ।

ਅਸਾਂ ਅਜੇ ਤ੍ਰੀਕ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਕ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਆਣੇ ਤੇ ਦੂਜੇ ਢੇਡਾ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨਾ ਵਕਤ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਦਾ ਜੋ ਖਯਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਚਲਣੇ ਦਾ ਸੋ ਚਲੋ ਜੀ, ਸਦਾ welcome (ਸੁਆਗਤ) ਹੈ। ਓਥੇ ਰਹਿਕੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਮੇਹਰਾਂ ਨਾਲ ਤਬੀਅਤ ਬਦਲਣ ਵਿਚ ਸਹੈਤਾ ਮਿਲਸੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਰਾਜ ਜੀ ਦਾ, ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਦਾ ਅਪਨਾ ਘਰ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਸੁਰਤ ਟਿਕਾਣੇ ਆਈ ਜਾਣਾ ਮਿਹਰਾਂ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮੇਹਰ ਹੈ

ਅਸੀਸ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜੋਗ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੨੩-੨-੧੯੮੩

ਪਵਿੰਦ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

੨੦-੨-੧੯੮੩ ਦਾ ਤੇ ੨੨-੨-੧੯੮੩ ਦਾ ਦੁਇ ਖਤ ਅਜ ਪਹੁੰਚੇ। ਇਹ ਵਾਚ ਕੇ ਕਿ ਰਾਜ ਜੀ ਸੁਖੀ ਹਨ ਸੁਖ ਹੋਇਆ।

ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੁਰਨੇ ਦੀ ਠੀਕ ਤ੍ਰੀਕ ਨੀਯਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਲਿਖੇ ਸ੍ਰੀ ਭੋਗ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਗਰਾਮ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ।

ਤੁਸਾਂ ਦੁਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਮਜ ਰੰਗ ਵਿਚ ਚਲੋ, ‘ਨਾਮ ਨ ਵਿਸਰੋ
ਸਦਾ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੋ।’

“ਛੀਕੇ ਹਗਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਾਦ”

(ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫, ੧੨੧੯)

ਗੁਲੇਰੀਏ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਭੋਗ ਤੇ ਹੋ ਆਏ, ਭਲਾ ਹੋਇਆ।
ਹੋਰ ਮਿਹਰ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੀ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੨੪-੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,
੨੧-੨-੮੩ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ।

“ਤੂ ਮੇਰੋ ਮੇਰੁ ਪਰਬਤੁ ਸੁਆਮੀ ਓਟ ਗਹੀਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ”

(ਰਾਮਕਾਲੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਜਾ ੮੯੯)

“ਸੂਖ ਮਹਲ ਜਾਕੇ ਉਚ ਦੁਆਰੇ”

(ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ, ਪੰਜਾ ੭੩੯)

“ਉਚੇ ਤੇ ਉਚ ਅਪਾਰ”

(ਰਾਮਕਾਲੀ ਮਹਲਾ ੩, ਪੰਜਾ ੮੯੫)

ਦੈਵੀ ਤੁਕਾਂ ਵਾਲਾ ਪੜ੍ਹ ਮਿਲਿਆ। ਥੈਕਸ

poet (ਕਵੀ) ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਹਾਂ Divine poetry (ਰੂਹਾਨੀ ਕਵਿਤਾ)
ਦੇ reciter (ਗਾਇਕ) ਹੋ ਗਏ ਹੋ।

ਇਨਾਮ-

ਤ੍ਰੈ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਹੋਰ ਘਲਦਾ ਹਾਂ। ਵਾਚ ਕੇ, ਸਮਝ ਕੇ ਸਾਂਭ ਰਖਣੀਆਂ।
ਕੋਈ ਕਵਿਤਾ ਕਿਸੇ ਕੀ ਸਨਾਉਣੀ ਮੁਨਾਸਬ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਪਰ ਕਾਪੀ
ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਣੀ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ

ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੋਗ ਅਸੀਰ

“ਤੈਨੂ ਰਬ ਨ ਭੁਲੇ ਦੁਆ ਛਕੀਰ ਦੀ ਏਹਾ”

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਕੇਰੂ ਪਹਾੜ

ਸਬਰਾਂ ਦੇ ਹੁਜਰੇ 'ਚ ਵਾਸਾ ਮਿਲਿਆ, ਕੇਰੂ ਪਹਾੜ ਦੇ ਲਾਗੇ।
ਪੱਥਰ ਤੇ ਪੱਥਰ ਆ ਹੁਜਰੇ ਤੇ ਪੈਂਦੇ, ਕੜਕਣ ਤੇ ਦੇਵਣ ਧਮਾਕੇ।

ਇਕ ਦੀ ਸੱਟ ਤੇ ਸੱਦ ਨ ਮੁਕਦੀ, ਹੋਰ ਨਵੇਂ ਆ ਆ ਪੈਂਦੇ।
ਬੰਦੀ ਤੁਸਾਡੀ ਦਾ ਵਿੱਤ ਨਿਤਾਣਾ, ਜਾਣੋ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਹੁ ਜੀ ਆਪੇ। *

* ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਗੁਰਲੀਲਾ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਹੋਠਾਂ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਇਟ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਤ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ ਅਤੇ “ਮੇਰੇ ਸਾਂਹੀਆਂ ਜੀਓ” ਵਿਚ ਛੱਕੀ ਹੈ। (ਸੰਪਾਦਕ)

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਬੰਬੇ
੨੫-੨-੧੯੮੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ- ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀਓ,

ਕਲ ਡਾਕਟਰ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਸਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ
ਤੁਸਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਤੇ ਪਾਠਾਂ ਤੇ ਭੋਗਾਂ ਨਾਲ ਸਵਰਗ ਬਣਾ
ਰਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤਮਾਜ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਸਾਈਆਂ ਜੀ ਦੀ ਰਜਾ ਨੂੰ ਮਿਠਾ
ਕਰ ਮੰਨ ਰਹੇ ਹੋ।

ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸਨੇਹਾ ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਤੇਜਾਂ ਜੀ ਦੇ ਕਾਕੇ ਨੇ ਦਿਤਾ
ਜੋ ਡੇਹਰੇ ਤੋਂ ਦਿਲੀ ਹੋਕੇ ਆਯਾ ਸੀ। ਵਿਛੋੜੇ ਭੁਲਦੇ ਨਹੀਂ, ਪਯਾਰ ਤਣਾਵਾਂ
ਜੁ ਝੂੰਘੀਆਂ ਹਨ - ਪਰ ਓਹ ਜੀਉਦੇ ਵਸਦੇ-ਸੁਖੀ ਵਸਦੇ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੇਸ
ਵਸਦੇ - ਦਿੱਸਣ ਤੇ ਮਨ ਮਿਲਨ ਦੇ ਆਸ ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ ਹਿਲੋਰੇ ਲੈਂਦਾ
'ਸਾਂਈਆਂ ਪ੍ਰਭੂ' 'ਸਾਂਈਆਂ ਪ੍ਰਭੂ', ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ “ਦੁਖ ਵਿਚ ਸੂਖ
ਮਨਾਈ” ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬੦ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੨੯-੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

੨੫ ਦਾ ਪ੍ਰਤ ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਣੇ ਪੁਜਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਟੁਰਨ ਦੀ ਤ੍ਰੀਕ ਨੀਅਤ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਫਰਵਰੀ ਏਥੇ ਤਾਂ ਬਿਤਾਣਾ ਹੈ। ਢੇਟਾਂ ਰਾਮ ਜੀ ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਕਤ ਸਾਡੇ ਟੁਰਨ ਵਿਚ adjustment (ਤਾਲਮੇਲ) ਹੋਣੀ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਰਜ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਖਯਾਲ ਟੁਰਨੇ ਦਾ ਹੈ। ਅਪਨੀ ਤਬੀਅਤ ਹੁਣ ਇਥੋਂ ਟੁਰਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਾਹਲੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਜੀਵ ਦਾ ਮੁਕਾਮ ਨਹੀਂ। ਦੁਨੀਆ ਮੁਸਾਫਰ ਖਾਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਫੇਰ ਥਾਂ ਥਾਂ ਅਦਲੀ ਬਦਲੀ ਦੇ ਸਫਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਸੁਫਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਸਲ ਵਿਚ “ਨਕਿ ਨਥ ਖਸਮ ਹਥ ਹੈ”, ਕਿਰਤੁ ਧਕੇ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਅਨ ਜਲ ਥਾਂ ਥਾਂ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰਵਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਉਂ ਹੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੇ ਟੇਕ ਬਣੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਨ ਅਚਿੰਤ ਹੋਕੇ ਸਿਮਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੁਖ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਹੈ ਤੇ ਜਿਸ ਲਈ ਆਏ ਹੋਏ ਹਾਂ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੨੯-੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ* ਇਸਦੀ ਵੀਚਾਰ ਸੁਖ ਦੇਸੀ। ਜੇ ਭਾਈ ਸੁਧ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀਰਤਨ ਵਿਚ ਸੁਨਾਉਣ ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸੁਰਤ ਨੂੰ ਸੁਖੀ ਤੇ ਉਚਿਅਾਂ ਕਰਸੀ।

“ਤੁਮ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੋ ਸੰਪੂਰਨ ਹਮਭੀ ਸੰਗਿ ਅਘਾਏ।”

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ
ਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਹੁਣੇ ਡਾਕ ਫੇਰ ਆਈ ਹੈ ਤੇ ਆਪਦਾ ੨੫ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪੁਜਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ। ਤਕੜੇ ਹੋਵੇ। ਜਦ ਆਪ ਬੀ ਚਲਣਾ ਹੈ ਸਭ ਨੇ ਤਦ ਸਫਲ ਕਰੀਏ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸਮਾ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ।

ਵੀਰ ਸਿੰਘ

* ਇਹ ਪੂਰਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗਲੇ ਪੰਨੇ ਉਤੇ ਪੜ੍ਹੇ ਜੀ - ਸੰਪਾਦਕ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫

ਤੂ ਦਾਨਾ ਤੂ ਅਬਿਚਲੁ ਤੂਹੀ ਤੂ ਜਾਤਿ ਮੇਰੀ ਪਾਤੀ॥
 ਤੂ ਅਡੋਲੁ ਕਦੇ ਡੋਲਹਿ ਨਾਹੀ ਤਾ ਹਮ ਕੈਸੀ ਤਾਤੀ॥੧॥

ਏਕੈ ਏਕੈ ਏਕ ਤੂਹੀ॥ ਏਕੈ ਏਕੈ ਤੂ ਰਾਇਆ॥
 ਤਉ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਤੂ ਸਾਗਰ ਹਮ ਹੰਸ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਮ ਮਹਿ ਮਾਣਕ ਲਾਲਾ॥
 ਤੁਮ ਦੇਵਹੁ ਤਿਲੁ ਸੰਕ ਨ ਮਾਨਹੁ ਹਮ ਭੁੱਚਹ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲਾ॥੨॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੁਮ ਪਿਤਾ ਹਮਾਰੇ ਤੁਮ ਮੁਖਿ ਦੇਵਹੁ ਖੀਰਾ॥
 ਹਮ ਖੇਲਹ ਸਭਿ ਲਾਡ ਲਡਾਵਹ ਤੁਮ ਸਦ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ॥੩॥

ਤੁਮ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹਮ ਭੀ ਸੰਗਿ ਅਘਾਏ॥
 ਮਿਲਤ ਮਿਲਤ ਮਿਲਤ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ
 ਨਾਨਕ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਏ॥੪॥੯॥

(ਪੰਨਾ ੮੮੪)

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਉਹਨ ਬੰਬੇ
੨੮-੨-੧੯੮੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ,

੨੯ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਅਜ ਬੰਬੇ ਪੁਜਾ ਤੇ ਓਥੋਂ ਘਰ ਦਾ ਨੌਕਰ ਏਥੇ ਲੈਕੇ ਆਯਾ।
ਏਥੇ ਕਲ ਦਿਨ ਢਲੇ ਪੁਜੇ ਸਾਂ। ਬੰਬੇ ਕੁਛ ਸਰੀਰ ਥਕ ਜਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਉ ਸੁਖ ਕਰੇ। ਬਾਣੀਆਂ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜਿਥੇ ਉਸਦੀ
ਬਾਣੀ ਹੋਵੇ ਆਪ ਥੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਿਰਹੋਂ ਦੇ ਘਾਉ ਛੂੰਧੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ
ਹਨ, ਭਰਦਿਆਂ ਦੇਰ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਮਲ੍ਹਮ ਨਾਲ ਓਹ
ਛੇਤੀ ਭਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਪਨੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਲਖਾਉਂਦਾ
ਹੋ ਤੇ ਅਪਣੀ ਪਯਾਰ ਕਲਾਈ ਵਿਚ ਸੰਭਾਲੀ ਰਖੇ।

ਮੇਰੇ ਟੁਰਨੇ ਦਾ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਨੀਯਤ ਹੋਯਾ। ਜੋ ਮੇਰਾ ਇਕ ਏਥੇ ਨਿਜ
ਦਾ ਕੰਮ ਹੈਸੀ ਉਹ ਕੰਮ ਆਸ ਸੀ ਅਜਕਲ ਜੋ ਛੁਟੀਆਂ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਸੀ
ਤਾਂ ਤੇ ਤਕ ਟੁਰ ਪੈਸਾਂ। ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ
ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤ੍ਰੀਕ ਲਿਖ ਘਲਦੇ ਤੇ “ਉਹਨ” ਸਾਧਦ ਸੁਖ ਆਉਂਦੇ। ਕੰਮ
ਮੇਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸੌ ਅਟਕੇ ਹਾਂ।

ਹੁਣ ਕਲ ਵਾਪਸ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜੇ ਕੰਮ ਸੋਮਵਾਰ ਮੰਗਲਵਾਰ ਤਕ ਸਿਰੇ
ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸੋਮ ਮੰਗਲ ਖਤ ਪਾ ਦੇਸਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ definite
(ਨਿਸਚਿਤ) ਜੂਬ ਆਪਦੇ ਪੜ੍ਹ ਦਾ ਦੇਂਦਾ ਪਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਇਸ
ਕਰਕੇ ਠੀਕ ਤ੍ਰੀਕ ਮੁਕਰਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਤੇ ਨ ਲਿਖ ਸਕਿਆ ਹਾਂ।
ਆਸਾ ਹੈ mind (ਮਹਿਸੂਸ) ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ।

ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੋਗ ‘ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁਹੇਲਾ’ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣਾ।
ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਜੋਗ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ। ਅਸੀਸ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੯੮੨

ਪਯਾਰੇ ਭਗਤ ਸਾਹਿਬਾਨ ਤੇ ਭਗਤ ਪਰਿਵਾਰ ਜੀਓ ਜੀ

ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਤੇ ਪਰਮ ਸਤਕਾਰ ਯੋਗ ਪੂਜਨੀਕ ਹਸਤੀ ਸ੍ਰੀ
ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਪਿਆਨੇ ਸਦੈਵੀ ਘਰਾਂ ਵਲ ਹੋ ਜਾਣ ਦੀ ਖਬਰ
ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ੋਕ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਇਕ ਕੀਮਤੀ ਜਿੰਦਗੀ ਸੀ ਜੋ ਹਰ ਪਹਲੂ ਤੋਂ
ਸਤਕਾਰ ਯੋਗ ਸੀ। ਪਰਉਪਕਾਰ ਵਿਚ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਤਤਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ
ਕਿ ਹਰ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਸਫਲ ਕਰਦੇ, ਸਗੋਂ ਕਈ ਵੇਰ ਵਿਤੋਂ ਵਧਕੇ ਬੀ ਉਪਕਾਰ
ਕਰ ਗੁਜ਼ਰਦੇ ਸੇ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਤੇ ਆਮ ਵਿਦਵਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ
ਅਪਨੇ ਸਮੇਂ ਮੰਨੀ ਪ੍ਰਮਨੀ ਸੀ। ਆਪ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਇਹ ਵਿਯੋਗ ਇਕ
ਨਾ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਦੇ
ਵੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਲਈ ਉਮਰ ਭਰ ਦੇ ਪੂਜ ਸਾਥੀ ਦਾ ਵਿਛੜਨਾ ਭਾਰੀ ਸਦਮਾ
ਹੈ। ਪਰ ਜੀਓ ਜੀ ! ਇਹ ਸਭ ਕੁਛ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਵਰਤਦਾ
ਹੈ। ਭਾਣੇ ਨਾਲ ਚਿਤ ਦਾ ਸਮੇਲਨ ਇਹੋ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਆਗਿਆ
ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਜਿਸਤਰਾਂ ਦੀ ਉਤਮ ਤੇ ਉਚੀ ਬੀਤੀ ਹੈ ਆਪ
ਲਈ ਇਕ ਫਖਰ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ ਹੈ। ਭਗਤ ਜੂਹਰ ਮਲ ਜੀ ਸਾਈਂ ਸਾਹਿਬ
ਦੇ ਪਵਿੰਡ੍ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਆਪ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਰੋਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਤੇ ਹੁਣ ਸੁਹਣੀ ਆਯੂ ਭੋਗ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਦੇ ਹੋਏ ਸਚੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ
ਪਧਰੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੩ ਸਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਮੰਜ਼ੂਰ
੨੪-੭-੧੯੮੪

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੨੨ ਤ੍ਰੀਕ ਤਾ ਪਤ੍ਰ ਆਪ ਦਾ ਪਹੁੰਚਾ
ਸ੍ਰੀ ਭੈਣ ਜੀ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਰਣੀ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਦਾ
ਧੰਨਵਾਦ ਹੈ।

ਭੈਣ ਜੀ ਜੀਵਨ ਸਫਲਾ ਗਏ। ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਦਾ ਲਾਹਾ ਲੈ ਗਏ।
ਚਾਹੇ ਵਿਛੋੜਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਹ ਬਿਨਾ
ਕੋਈ ਦੁਖ ਪਾਏ ਇਕ ਦਿਨ ਵਿਚ ਹੀ ਗੁਰ ਗੋਦ ਸਮਾ ਗਏ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੩ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੦-੪-੧੯੮੩

ਪਯਾਰੇ ਭਗਤ ਸਾਹਿਬਾਨ ਜੀਓ

ਅਸੀਸ

ਨਾਮ ਚਿਤ ਆਵੈ।

ਆਪ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਚਲਾਣਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਭੋਗ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਤਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭੋਗ ਨਿਰਵਿਘਨ ਪਵੇ ਤੇ ਉਸਦਾ ਫਲ ਸ੍ਰੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਸਹਸ੍ਰ ਗੁਣਾਂ ਹੋ ਕੇ ਮਿਲੇ।

ਚਲਣਾ ਤਾ ਸਭ ਕਿਸੇ ਹੈ ਤੇ ਮਾਤਾ ਦਾ ਵਯੋਗ ਚਾਹੇ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇ ਬਚਿਆਂ ਲਈ ਪੀੜਾ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਬੀ ਪੂਰਨ ਪਤਿਬ੍ਰਤ ਤੇ ਉਚ ਸੁਰਤੀਆਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਾ ਫਖਰ ਸੁਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਆਪ ਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਣ ਨਿਭਿਆ ਹੈ ਕਿ ਓਹ ਅਪਣੇ ਪ੍ਰਣ ਪਤੀ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤਮ ਸੁਆਸਾਂ ਤਕ ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਣ ਇਕ ਪਤਿਬ੍ਰਤ ਧਰਮ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਣ ਹੁਣ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਨਿਭਿਆ ਤੇ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਯਾਰੇ ਪਤੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ ਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਰਹੀ ਤਾਂ ਓਹ ਬੀ ਮਗਰੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹੋ ਓਹ ਜੀਉਦੇ ਜੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਇਹੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਧੰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੁਣਨੇਹਾਰ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪਨੀ ਮੇਹਰ ਦੀ ਛਾਵੇਂ ਥਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੁਖ ਤੇ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣ ਦੀ ਦਾਤ ਦੇਵੇ।

ਦਿਲੀ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ।

ਮੈਂ ਹਾਂ

ਆਪ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਡੇਰਾ
੩੦-੩-੧੯੮੪

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਨਿਰਮਲ ਚੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਜੋ ਭਾਰੀ ਸਦਮਾ ਸੁਪਤਨੀ ਜੀ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਝਲਣਾ ਪਿਆ ਹੈ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁਤ ਅਫਸੋਸ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕਰਨੇ ਨਿਆਰੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਨਿਆਂ ਅਗੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਣਾ ਹੀ ਭਗਤੀ ਭਾਵ ਨੂੰ ਸਿੱਜਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਵਿਛੋੜਾ ਤੇ ਖੇਚਲ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹ ਥੀ ਇਸ ਉਮਰੇ ਭਾਰੀ ਖੇਚਲ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਜੋ ਨਾਮ ਦੇ ਲੜ ਲਗੇ ਰਹੇ ਹੋ ਹੁਣ ਉਸੇ ਨਾਮ ਦੇ ਮਾਲਕ ਪਾਸੋਂ ਸਹਾਯਤਾ ਮੰਗੇ ਤੇ ਉਸਦਾ ਲੜ ਪਕਾ ਪ੍ਰਚਕੇ ਪਕੜੋ। ਉਹ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ ਤੇ :

**“ਬਿਖੜੇ ਦਾਉ ਲੰਘਾਵੈ ਮੇਰਾ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਤੇ।”**

(ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੫, ਘਰ ੨, ਗਿੰਡੇਲ-ਪੰਨਾ ੧੧੮੫)

ਵਾਲੀ ਰਹਮਤ ਹੋਵੇ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਿਤੇ ਜਾਂਦਾ। ਪਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਭਜਨ
ਨਾਲ ਯਕੀਨ ਦੇ ਘਰ ਜਾਕੇ ਢੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ :

“ਕਉਨੁ ਮੂਆ ਰੇ ਕਉਨੁ ਮੂਆ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰਾ
ਇਹੁ ਤਉ ਚਲਤੁ ਭਇਆ॥”

(ਗੁਰਗੁਰੂ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੫)

ਕਾਹਨੂੰ ਸਾਈਂ ਦੇ ਚਰਿਤ੍ਰਾਂ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ।
ਸਿਰ ਤਸਲੀਮ ਦਾ ਝੁਕਾਯਾ ਤੇ ਯਾਦ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਜਫਾ ਤੇ ਹੰਸੂ ਹੰਸੂ
ਕਰਦੇ ਜੀ ਲਿਆ ਜਿਨਾਂ ਚਿਰ ਆਪ ਜਿਵਲੇ।

ਤੇ ਮਿਹਰ ਨਾਲ feel (ਮਹਸੂਸ) ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਆਪ ਸਾਡੇ ਅੰਗ
ਸੰਗ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੨੭-੭-੧੯੫੪

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੨੬ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪੁਜਾ
ਦੋ ਪਾਠ ਭੋਗ ਪਾਏ। ਸੁਖ ਠੰਢ ਪਸਰੀ। ਆਤਮਾ ਰਸਮਯ ਹੋਵੇ।
ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਵੱਸੇ।
ਜੋ ਵਾਕ ਆਪ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਲਿਖੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸੁਹਣੇ
ਆਏ ਹਨ।

ਪਰਸੋਂ ਦਿੱਲੀ ਭੋਗ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਆਤਮ ਰੰਗ ਵਿਚ ਸਮਾਗਮ
ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸਾਡਾ ਪਾਠ ਅਜੇ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਭੋਗ ਤਥਾਰ ਹੋਸੀ,
ਸਹਜ ਨਾਲ ਪਾਵਾਂਗੇ।

ਬਲਬੀਰ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਗਏ ਸਨ। ਭੈਣ ਜੀ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਦਸ ਆਏ
ਹਨ ਤੇ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ ਸੁਣਕੇ।

ਸ੍ਰੀ ਸੁਭ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਤੇਜਾਂ ਜੀ ਜੋਗ ਅਸੀਸ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧੮-੯-੧੯੯੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਵਿਖੇਗ ਸਦਾ ਉਦਾਸੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੋਣਹਾਰ ਜੋ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਸੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਅਰ ਸਾਡੇ ਓਹ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹਨ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਬਾਲਕਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੋਈ ਕੁਛ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਬੀ ਇਹੀ ਹੈ:-

“ਜਿਸ ਕੀ ਬਸਤੂ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ॥
ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ ਮਾਖੈ॥
ਉਸ ਤੇ ਚਉਗੁਨ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੁ॥
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ॥”

(ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੬੮)

ਸੋ ਸੁਕਰ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਦਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨੋ ਅਰ ਸੁਕਰ ਕਰੋ। ਕੀਹ ਜਾਣੀਏ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦੁਖ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕੋਈ ਸੁਖ ਹੈ, ਅਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਭਲੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਆਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਦੇ ਵੈਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਸਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ:-

“ਮੀਤੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਹਮ ਮਾਨਾ॥
ਮੀਤ ਕੇ ਕਰਤਬ ਕੁਸਲ ਸਮਾਨਾ” (ਗਊੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੭)

ਏਹ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਵਾਕ ਹੈ।

ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋ, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤੇ ਪੂਰਾ ਭ੍ਰੋਸਾ ਰਖ ਕੇ ਇਸ ਵਿਖੇਗ ਵਿਚ ਸਿਖੀ ਸਿਦਕ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੇਗੇ।

ਗੁਰੂ ਬਚੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ’ਤੇ ਮੇਹਰ ਕਰੇ ਅਰ ਅਪਨੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਛਾਂ ਵਿਚ ਥਾਂ ਦੇਵੇ ਅਰ ਆਪ ਸਭਨਾ ਜੇਗ ਸਾਬਰ ਸੁਕਰ ਤੇ ਸਿਖੀ ਸਿਦਕ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ, ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬੦ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਡੇਰਾਦੂਨ

੨੩-੫-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਓਹ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਦਿਸਦੇ ਨਹੀਂ

ਓਹ ਮਿਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਛੜਦੇ ਨਹੀਂ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਇਹ ਸੁਮੱਤਾਂ ਦੇਂਦੀ ਹੈ—

ਤੁਸੀਂ ਸਿਦਕ ਰਖੋ

“ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ ਨ ਵੀਛੜੈ ਜੇ ਮਿਲਿਆ ਹੋਈ”

(ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੨੨੯)

ਤੁਸੀਂ ਅੰਤਰ ਆਤਮੇ ਮਿਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸੋ ਵਿਛੜੇ ਨਹੀਂ ਹੋ— ਯਥਾ

“ਮਿਲਿਐ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਮਿਲੈ ਮਿਲੈ ਮਿਲਿਆ ਜੇ ਹੋਇ॥

ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਜੋ ਮਿਲੈ ਮਿਲਿਆ ਕਹੀਐ ਸੋਇ॥”

(ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨, ਪੰਨਾ ੨੯੧)

ਸੋ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪੜਾਰ ਵਿਚ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਲਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ
ਵਿਛੜਦੇ ਨਹੀਂ

“ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ ਨ ਵੀਛੜੈ ਗੁਰ ਕੈ ਹੋਤਿ ਪਿਆਰਿ॥”

(ਗਗ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩, ਘਰ ੧੦, ਪੰਨਾ ੨੫੫)

ਲੋੜ ਇਸ ਗਲ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ‘ਮਿਲ ਰਹੇ ਹਾਂ’, ਦੇ ਭਾਵ ਵਿਚ ਰਹੀਏ।
ਨਾਮ ਸਿਮਰਦੇ ਬਾਣੀ ਗਾਉਂਦੇ “ਮਿਲੇ ਨਿਸਚੇ” ਵਿਚ ਰਹੀਏ।

ਮਿਲੇ ਸਮਝ ਕੇ ਸ਼ੁਕਰ ਸੁਖ ਵਿਚ ਰਹੀਏ, ਉਦਾਸੀ ਤੇ ਸੰਸਾ ਨਾ ਪੈਣ
ਦੇਈਏ।

ਪਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰਬਾਣੀ—

“ਮੈਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਆਧਾਰੁ ਹੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਾਗਿ ਰਹਾਉ”॥

(ਰਾਗ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪, ਅਸਪਦੀਆਂ ਘਰ ੧੦, ਪੰਨਾ ੨੫੯)

ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ -

“ਮਨਹੁ ਨ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਅਹਿਨੀਸਿ ਧਿਆਈਐ”

(ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੨੫੨)

ਸੁਖ ਵਿਚ ਸ਼ੁਕਰ ਵਿਚ, ਮੰਗਲ/ਭਾਵ ਵਿਚ ਯਾਦ ਕੀਤਿਆਂ ਰਬ
ਤੁਠਦਾ ਹੈ ਤੇ ਵਿਛੜੇ ਪਯਾਰੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਬਰਕਤਾਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ
ਨਾਮ ਰਸ ਦੀਆਂ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੨੪-੧੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਆਸ ਹੈ ਸੁਖਾਂ ਨਾਲ ਪੁਜ ਗਏ ਹੋਸੋ।

ਰੋਣ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ sincere (ਸੱਚਾ) ਤੇ ਦਿਲੀ ਹੋਵੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ pity create (ਤਰਸ-ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ) ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਪਨੇ ਲਈ pity ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ ਉਦੀਪਨ (ਪੈਦਾ) ਕਰਵਾਉਣੀ। ਜੋ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਕਲਾਂ ਵਿਚ ਰਹੀਏ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਛਹੁ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਕਲਾਂ ਦੀ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲਗਦੀ ਹੈ।

ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਕਲਾ ਦੀ ਛਹੁ ਲਾਉਣੀ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾਤਾ ਹੋ ਵਰਤਣਾ ਹੈ।

“ਉਇਟ ਦਾਤੇ ਦੁਖ ਕਾਟਨਹਾਰ”

(ਗੁਰਿੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੩੮੪)

ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਕਲਾਂ “ਨਿਰੇ ਹਉਂ ਦੇ ਖੁਸੇ” ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਖਦੇ, “ਅੰਦਰ ਸਥ ਮੁਖ ਉਜਲਾ ਖਸਮੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ” ਤੇ “ਬਾਹਰਿ ਸੂਤ ਸਗਲ ਮਿਉ ਮਉਲਾ” (ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੮੪) ਏਹ ਸਚੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਕਲਾਂ ਹਨ। ਖੁਸ਼ੀਆਂ ‘ਸਾਈ’ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਨਾਲ ਨੇਹੁੰ ਦੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧੯-੪-੧੯੯੮

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਇਕੱਲ ਤੇ ਏਕਾਂਤ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਕੱਲ ਵਿਚ ਉਦ੍ਦੇਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਏਕਾਂਤ ਵਿਚ ਮਨ ਸਾਈਂ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ। ਇਕੱਲ ਵਿਚ ਫੀਲਿੰਗ ਸੂਨ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਏਕਾਂਤ ਵਿਚ ਹਲਕਾਪਨ ਤੇ ਮਨ ਦਾ ਜੋੜ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਈਆਂ ਜੀ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਯਾ ਗੁਰੂ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ।

ਇਕਲ ਵਿਚ ਬੁੜ ਭਾਸਦੀ ਹੈ ਸਰੀਰਕ।

ਏਕਾਂਤ ਵਿਚ ਅਪਨਾ ਆਪਾ ਰੂਹ ਭਾਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਉਦਾਲੇ ਵਿਚ ਦਾਤਾਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸਿਦਕ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸੋ ਜਦ feeling (ਅਹਿਸਾਸ) ਇਕਲ ਦੀ ਆਉਣ ਲਗੇ ਉਸਨੂੰ ਏਕਾਂਤ feeling ਵਿਚ ਪਲਟ ਲਿਆ ਕਰੋ।

ਰਬ ਦੇ ਪਯਾਰੇ ਇਕਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਰਬ ਪਯਾਰੇ ਸਿਖਾਲਦੇ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ। ਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ ਲਗਾ ਰਹੇ।

ਰਬ ਦੇ ਪਯਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਟੁਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਪਯਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਸਦੇ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਦਾਨੇ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਝਾਂਵਲੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਗੁਰੂ ਧੰਨਿ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੭-ਪ-੧੯੯੯

ਪਵਿਤ੍ਰਤਮਾ ਜੀਓ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਖੀਵੇ, ਖਿੜੇ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਰਿਹਾ ਕਰੋ। ਹਰਦਮ ਦਿਲ ਖਿੜਿਆ ਰਹੇ ਤੇ ਸਿਮੂਨ ਵਿਚ ਰਹੇ, ਕਦੇ ਅਰਦਾਸ, ਕਦੇ ਸੁਕਰ, ਕਦੇ ਪਯਾਰ ਦਾ ਉਛਾਲਾ ਏਹ ਫੇਰੇ ਪਾਂਦਾ ਰਹੇ, ਫੇਰ ਜੀਵਨ ਸਫਲਾ ਹੈ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਰਸਦਾਖਕ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰੇ ਜੋ ਸਾਡਾ ਹਥ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਰਥ - ਤਾਰਿਆ ਫੜੀ ਰਖੇ, ਸਾਨੂੰ ਲਈ ਚਲੇ। ਅਸੀਂ ਅੰਧੇ ਹਾਂ, ਅੰਧੇ ਸੁਣ ਕੇ ਰਸਤੇ ਨਹੀਂ ਟੁਰ ਸਕਦੇ, ਅੰਧੇ ਨੂੰ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਟੋਰੇ ਰਸਤੇ ਤਾਂ ਟੁਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

**“ਸੁਨਿਂ ਅੰਧਾ ਕੈਸੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ।
ਕਰੁ ਗਾਹਿ ਲੇਹੁ ਓੜਿ ਨਿਬਹਾਵੈ॥”**

(ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫, ੨੬੭)

ਸੁਣ ਕੇ ਅਨਾ ਕੀਕੂੰ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਵੇ, ਕੋਈ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਵੇ ਤੇ ਓੜਕ ਤਕ ਨਿਬਾਹ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਮੰਜਲੇ ਪੁਜ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਖੇ ਧੰਨ ਕਲਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ, ਚੋਜੀ ਪਯਾਰਾ, ਅਰਸ਼ ਦਾ ਵਾਲੀ ਤੇ ਸਾਡਾ ਬਾਪੂ ਜੀ। ਅਸੀਸ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੨-ਪ-੧੯੨੬

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਸਾਡਾ ਸਿਮਰਨ ਜੇ ਅਠ ਪਹਰ ਜਾਰੀ ਰਹਵੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਸਿਮ੍ਰਨ ਦੇ ਸੁਹਣੇ (ਅੰਦਰ ਬਣ ਗਏ) ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਸ ਰਿਹਾ, ਨਾਲ ਲਗ ਰਿਹਾ, ਠੰਢਾ ਪਾ ਰਿਹਾ ਭਾਸੇ ਤੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਠੰਡੇ। ਅਸੀਂ ਮੂਰਖ ਹਾਂ। ਮੂਰਖਾਂ ਦੀ ਇਕੋ ਕਮਾਈ ਹੈ ਕਿ ‘ਧੰਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ’ ਤੋਂ ਮਨ ਤੇ ਜੀਭ ਨਾ ਵਿਛੜਨ। ਗਲ ਸੌਖੀ ਤੇ ਸਿਧੀ ਹੈ ਤੇ ਮੂਰਖਾਂ ਦੇ ਹੀ ਸਮਝਣ ਤੇ ਕਰਨ ਗੋਚਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੂਰਖ ਏਨੀ ਗਲ ਬੀ ਲਗ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜਗਤ ਦੇ ਹੋਰ ਹੋਰ ਖਯਾਲ ਆ ਕੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵਿਛੋੜਦੇ ਹਨ। ਤਕੜੇ ਹੋ ਕੇ ਇਸ ਧੁਨ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਸਾਈ ਰਖੋ। ਇਸ ਤਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰਖੋ। ਧੰਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ, ਧੰਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਾ ਰੰਗ ਲਗਾ ਰਹੇ। ਅਰਸ਼ਾਂ ਵਿਚ, ਬੈਠੇ ਤੇ ਘਟ ਘਟ ਵਸ ਰਹੇ ਪਯਾਰੇ ਦੀਆਂ ਮੇਹਰ-ਝਰਨਾਟਾਂ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਆ ਆ ਕੇ ਪਯਾਰ ਤਨੁਕੇ ਮਾਰਦੀਆਂ ਰਹਣ।

ਦਾਤੇ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਕਰੋ। ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਾਠ ਸੁਣਾਯਾ ਕਰੋ, ਧੰਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਯਾਦ ਕਰਾਯਾ ਕਰੋ, ਸਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਹੂੰ ਛੇਤੀ ਪੂਰਨ ਅਰੋਗਤਾ ਬਖਸ਼ੇ। ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੨੩-੨-੧੯੮੧

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੨੨ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ।

ਤਸੀਂ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਵਿਚਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ।

ਸ਼ੁਕਰ ਵਿਖ ਜੀਵਿਆ ਕਰੋ। ਪੰਨ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਪਯਾਰ ਕਰਵਾਨਾ ਹੈ।

ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਦਾਤਾਂ ਦਾ ਜੋ ਸਾਂਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸ਼ੁਕਰ ਇਕ ਭਾਰੀ ਤਪਸਯਾ ਹੈ।

ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਉਸ ਦੇ ਚੋਜ ਹਨ।

ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਉਚਾ ਰਖਦਿਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ।

“ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ ਬਾਰੰਬਾਰ॥

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਕਾ ਇਹੈ ਅਧਾਰ॥”

(ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੯੫)

ਦਾਤਾ ਤੁਠ ਤੁਠ ਕੇ ਦੇਂਦਾ ਰਹੋ।

ਅਪੇ ਕਉਤੱਕ ਅਨੰਦ ਚੋਜ ਆਪ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਨਿਉ ਦਿੱਲੀ
੧੩-੨-੧੯੮੫

ਜੀਓ ਜੀ

ਜਦੋਂ ਸੁਰਤ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਇਲਾਜ “ਸ਼ੁਕਰ” ਹੈ।
ਏਹ ਬੜੇ ਬੜੇ ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਦਾ ਤਤ ਹੈ।

ਦੂਸਾ ਇਲਾਜ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵੇਚਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤਾਂ ਜੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਪਾਕੇ ਪੁਛ ਲੈਣੀ। ਮੈਂ ਅਜ ਆਪ
ਜੀ ਨੂੰ ਜਿਥੋਂ ਤਕ ਹੋ ਸਕਿਆ ਹੈ ਸ਼ੁਕਰ ਦਾ ਨੁਕਤਾ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ।
ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦੀ ਤਰਾਂ ‘ਸ਼ੁਕਰ’ ਤੀਸਰਾ ਅੰਗ ਹੈ, ਚੌਥਾ ਅੰਗ ਬੇਨਤੀ ਹੈ।
ਪੰਜਵਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਸਤਸੰਗ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੦-੧੧-੧੯੮੭

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੨-੧੧-੮੭ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਕਲ ਪੁਜਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਤੁਸਾਨੂੰ ਕੋਠੀ
ਤੇ ਭਲਿਆਂ ਦਾ ਸਤਸੰਗ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਠ ਦਾ ਸਮਾਗਮ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਬਨਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਦੀ
ਟੇਕ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਕਰੋ। ਸਮੇਂ ਬੜੇ ਭਯਾਨਕ ਲੰਘ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਵੇਲੇ
ਸਲਾਮਤੀ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਤਸੰਗ ਲਭ ਪੈਣੇ
ਮੇਹਰ ਹੀ ਮੇਹਰ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਧਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹਯੇ। ਸਭਨਾ ਜੋਗ
ਆਸੀਰ। ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ
੨੬-੧-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਜੇ ਅਉਥੇ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰੋ।

ਜੇ ਸੋਉਥੇ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਸ਼ੁਕਰ ਕਰੋ।

ਜੇ ਸਧਾਰਨ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਮਨ ਕਰੋ।

ਕਲਸੁਗ ਦੀ ਤਪਸ਼ਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੭-੧੯-੧੯੨੫

ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਰਾਜ ਜੀਓ

ਦੂਰ ਬੈਠੇ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਪਯਾਰ, ਸਾਈਂ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਕੇ ਤੇ ਪਾਠ ਕਰਕੇ,
ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹੋ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਅਜ ਖੁਸ਼ੀ
ਨਾਲ ਖਬਰ ਦੇਣ ਲਗਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਿ ਮੈਂ ਵਲ ਹਾਂ ਕਿ ਹੁਣ ਕੋਈ
ਖੇਚਲ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੀ ਜੀ ਕੋਲ ਰਹਿਕੇ ਜੋ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈ ਤੇ ਕੰਮ
ਕਾਜ ਸੁਖ ਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਉਸਦਾ ਬੈਂਕਸ (ਧੰਨਵਾਦ) ਬੀ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ
due (ਬਣਦਾ) ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਲੈ ਕੇ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੁਟੀ ਦਿੱਤੀ ਰਖੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਸ਼ੁਕਰ ਦਾਤਾ ਜੀ ਦਾ
ਹੈ ਜੋ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਲੁਕ ਲੁਕ ਕੇ ਪਯਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈਨਾ।

ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਰਹੇ, ਓਹ ਦਾਤਾ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰੇ, ਨ ਵਿਸਰਣ ਦਾ ਰਸ
ਭਰਿਆ ਰਹੇ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਯਾਦ ਵਿਚ ਵਸਣਾ ਚਾਹੀਏ,
ਤਾਂ ਕਿ ਯਾਦ ਸਾਨੂੰ ਪਕੜ ਲਵੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਖੋਜ੍ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੨੯-੧੦-੧੯੯੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਤੁਸੀਂ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦਾ ਸੁਕਰ ਕਰੋ, ਜਿਸਨੇ ਦੁਖਾਂ ਤਕਲੀਫ਼ਾਂ ਤੋਂ
ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਕਢ ਕੇ ਅਰੋਗਤਾ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ ਅਰ ਅਨੰਦ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਸੁਕਰ
ਸਭ ਤੋਂ ਵਡੀ ਭਗਤੀ ਹੈ। ਜਿਸਦੇ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ
ਵਸਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਆਤਮਾ ਉਚਾ ਹੈ ਤੇ ਸਵੱਛ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਣੀ ਬੀ
ਪੜ੍ਹੋ, ਸੁਕਰ ਬੀ ਕਰੋ ਤੇ ਸਾਈਂ ਬੀ ਸਿਮਰੋ, ਸ੍ਰਾਦ ਦੇ ਮਗਰ ਨਾ ਪਉ।
ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਬਕ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੁਖ ਸਵਾਦ
ਅਪਣੇ ਵਸ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਉਸਤਾਦ ਦੀ ਦਾਤ ਹੈ। ਸੋ ਅਸੀਂ ਨਾਮ ਦੀ
ਸੰਬਖਾ ਪਕਾਈ ਚਲੀਏ। ਰਸਦਾਤਾ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਰਸ ਆਪੇ ਬਖਸ਼ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਰਸ ਦੇ
ਰੋਣੇ ਵਿਚ ਆਕੇ ਹਾਵਿਆਂ ਯਾ ਸੁਸਤੀ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਵੀਏ ਤਾਂ ਸੰਬਖਾ ਖਿਸਕ
ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੰਦੇ ਦਾ ਕੇਵਲ ਧਰਮ ਇਹ ਹੈ -

**“ਬੰਦੇ ਬੰਦਰੀ ਇਕਤੀਆਰ॥
ਸਾਹਿਬੁ ਰੋਸੁ ਧਰਉ ਕਿ ਪਿਆਰੁ॥”**

(ਗਊੜੀ ੧੩, ਪੰਨਾ ੩੩੮)

ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮੇ ਨਾ ਉਕੀਏ ਤੇ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੇ ਦੂਆਰੇ
ਤੋਂ ਕਦੀ ਖਾਲੀ ਚਿਤ ਜਾ ਨਿਰਾਸ ਨਾ ਹੋਵੀਏ। ਗੁਰੂ ਸਹਾਯਤਾ ਕਰੇ ਤੇ
ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਵੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਨਾ। ਉਹ ਪਿਆਰਾ,
ਪਿਆਰਾਂ ਦਾ ਸੌਮਾ, ਮਿਹਰਾਂ ਦਾ ਮੰਹ ਸਦਾ ਨਿਕਟ ਵਸਦਾ ਹੈ, ਸਦਾ
ਤਰੁਠਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਦਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਦ ਕਦੇ ਅਸੀਂ ਢਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੋਸ਼
ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਿਰਾਸਾ ਆਲਸ ਤੇ ਟੋਟਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ
ਹਾਂ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਦਿਲ ਘਟ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਦਾ ਭਰੋਸੇ ਤੇ
ਉਮਾਹ ਭਰੇ ਸਿਦਕ ਵਿਚ ਰਹੀਏ, ਹੁਲਾਸ ਵਿਚ ਰਹੀਏ, ਆਸਾਵੰਦ ਰਹੀਏ
ਤੇ ਸੁਕਰਾਨਾ ਭਰੇ ਰਹੀਏ

ਹਿਤਕਾਰੀ, ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ. ਫੁਟਕਲ

੭ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਕਸੌਲੀ

੧-੧੦-੧੯੮੮

ਪਿਆਰੇ ਜੀਓ

ਜੇ ਮਨ ਸੰਸਾਰਕ ਰੁਸ਼ੇਵਿਆਂ ਤੋਂ ਅੱਕ ਜਾਏ ਤਾਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਵੀਚਾਰ
ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਪਾਠ, ਅਕੇਵੇਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਮਨ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਸੰਸਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਯਾ ਦਾਰੀਆਂ ਕਰਦਾ ਥੱਕ
ਜਾਏ ਤਾਂ ਏਕਾਂਤ ਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਣ ਮਨ ਦੇ ਥਕੇਵੇਂ ਨੂੰ ਦੂਰ
ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਸਰੀਰ ਸੇਵਾ, ਦਾਰੀਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਥੱਕ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਨੀਂਦ
ਉਸਦਾ ਦਾਰੂ ਹੈ, ਯਾ ਆਰਾਮ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ
ਛਿੱਲਾ ਤੇ ਨਿਸੱਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ। ਸਹਜ ਵਿਚ ਨਾਮ ਦੀ ਰੋਂ ਜੋ ਪੱਕੀ
ਹੋਈ ਹੈ ਟੁਰੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਥਕਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਸਰੀਰਕ ਕਸਰ ਵਧੇਰੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦਵਾਈ ਨਾਲ ਥਕਾਨ ਲਹਿ
ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਇਉਂ ਸਰੀਰਕ ਕਸਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਭਨਾ ਅਹੁਰਾਂ
ਦਾ ਦਾਰੂ ਨਾਮ ਹੈ।

“ਨਾਮ ਅਉਖਧ ਜਿਹ ਰਿਦੈ ਹਿਤਾਵੈ॥

ਤਾਹਿ ਰੋਗੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀਂ ਆਵੈ॥”

(ਗਊੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੯)

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੯-੦੨-੧੯੮੭

ਪਾਵਿੜ੍ਹਾਤਮਾ ਜੀਓ

‘ਬਸੰਤ ਵਧਾਈ’ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪੁਜਾ। ਬੈਕਸ (ਧੰਨਵਾਦ) ਤੁਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ
ਬਹੁਤ ਵਧਾਈ।

ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਛਲਤਾਈ ਤੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਤੁਸਾਨੂੰ ਬੀ ਤੇ
ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਦੀ ਭੈਣ ਰਾਜ ਜੀ ਕੀ ਬੀ ਤੇ ਦੋਹਾਂ ਪਰਵਾਰਾਂ ਕੀ ਬੀ।

ਇਥੇ ਦਾ ਮੌਸਮ -

ਘੁਪ ਵਿਚ ਹੁਣ ਨਿਘ ਹੈ। ਹਵਾ ਜੇ ਵਰਗੇ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਬਦਲਵਾਈ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੦-੧੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦਸੀ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ
ਕਿ ਸਾਰੇ ਗੁਰੂ ਮੇਹਰਾਂ ਨਾਲ ਸੁਖੀ ਹੋ।

ਮੇਹਰਾਂ ਦਾ ਸਾਈਂ ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਿਹਰਾਂ ਹੋਰ ਕਰੇ,
ਨਾਮ ਵਿਚ ਰਸ ਭਰ ਦੇਵੇ। ਰਸ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਲਿਖ ਬਖਸ਼ੇ। ਸਦਾ ਸੁਖੀ
ਰਹੋ।

ਏਥੇ ਜਦ ਦੇ ਆਏ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਯਰਿਆਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੀ ਦਰਸ਼ਨ
ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਆਂਦੇ ਕੋਈ ਜਾਂਦੇ ਭਾਗ ਲਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੨੧-੨-੧੯੮੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਆਸ ਹੈ ਸੁਖਾਂ ਸਹਿਤ ਹੋਸੋ।

ਦਿਲ ਸਾਈਂ ਯਾਦ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮਯ ਹੋਸੀ।

ਇਥੇ ਮੌਸਮ ਅਜੇ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਰਤਾ temperature
(ਤਾਪਮਾਨ) ਵਧਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਚਲ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਨਾਮ ਜਪਦਿਆਂ, ਕਦੇ ਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ

ਰਸ ਵਿਚ ਸਚ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸਚ ਸਚੇ ਵਿਚ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।

ਸੋ ਲਗੇ ਰਹੋ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਨੂੰ।

ਸ੍ਰੀ ਹਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੰਪਤੀ
ਤੇ ਸੁਭ ਜੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਜੋਗ ਅਸੀਸ।

ਹਿਤਕਾਰੀ

ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੫-੯-੧੯੫੮

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੧੦ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪੁਜ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਪਹਲੀ ਨਿਆਮਤ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਚ ਰਸ ਦੇ moments (ਪਲ) ਆਉਣੇ ਦੂਸੀ ਨਿਆਮਤ ਹੈ।
ਮਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਤੋਂ ਘਟ ਹਟ ਕੇ ਇਸੇ ਰਸ ਵਿਚ ਰਹਣਾ
ਲਿਵ ਹੈ ਤੇ ਤੀਸਰੀ ਨਿਆਮਤ ਹੈ।

ਸਭ ਦਾਤਾਂ ਹਨ। ਦਾਤਾਂ ਦਾਤੇ ਦੇ ਵਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਮੰਗਤ
ਜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਝੋਲੀ ਅਡ ਕੇ ਮੰਗਦੇ ਰਹਣਾ।

ਮੰਗਣਾ ਹੈ -

ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੩ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੪-੧-੧੯੮੬

ਪਵਿੰਦ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਚ

੧੧ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਰਸੋਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਤੇ ੧੨ ਦਾ ਅਜ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਕੰਮ ਹਰਿ ਜੀ ਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹਗੀ ਜੀ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਦਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਵੇਖਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹਯੇ। ਹੁੰਦਾ ਉਹੋ ਕੁਛ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਖਦਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀਦਾਤਾ ਬੀ ਉਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹਯੇ। ਤੇ ਅਗੋਂ ਸਦਾ ਮੇਹਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮੰਗੀਏ। ਸ੍ਰੀ ਮਲਕ ਜੀ ਤੇ ਰਾਜ ਜੀ ਦਾ ਅਮ੍ਰੀਕਾ ਤੋਂ ਸੁਖਾਂ ਨਾਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਆਸ ਹੈ ਤਾਰ ਪੁਜ ਗਈ ਹੋਸੀ। ਵਧਾਈ ਹੋਵੇ ਤੁਸਾਂ ਜੋਗ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀ ਤੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜੋਗ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੬ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ
੨੪-੯-੧੯੮੬

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੨੪ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ।
ਮਨ ਨੇ ਮੌਹ ਮਾਯਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਰਹਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਘਰ ਬਾਰ
ਮੌਹ ਮਾਯਾ ਹੀ ਹੈ।

ਮਨ ਨਾਮ ਨਾਲ ਕੁਛ ਰੂਪ ਵਟਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਦੇ ਅਸਲਾ ਪਛਾਣਦਾ
ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਤਦੋਂ ਫਿਰ ਇਸਦਾ ਘਰ ਬਾਰ ਸਾਂਈ-
ਪ੍ਰੇਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਯਤਨ ਸਾਰੇ ਉਚੇ ਉਠਣ ਵਾਲੇ ਕਰਦੇ ਰਹੰਦੇ
ਹਨ।

ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਧ ਦਰਸਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।
ਮਿਹਨਤ ਵਧੇਰੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਰਗੁਣ ਉਪਾਸਨਾ ਵਾਲੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵਿਚ ਕਿ
ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ਛੇਤੀ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਖੀਰ ਉਠ ਕੇ ਨਿਰਗੁਨ
ਵਲ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਤਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਿਰਗੁਣ ਪਰਤਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਹਰ ਕਰੇ ਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਰਖੇ। ਇਧਰ ਜਦ ਆਓ
ਸਦਾ welcome (ਸਵਾਗਤ) ਹੋ। ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਮੇਲੇ
ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹਨ।

ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

੩੧-੧੨-੧੯੯੫

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਦੁਇ ਪੜ੍ਹ ਮਿਲੇ। ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚੀ।
ਇਥੇ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ। ਕਲ ਗੁਰਪੁਰਬ ਹੈ।
ਪਾਠ ਤਯਾਰ ਹੈ। ਕਲ ਭੋਗ ਪੈਸੀ।
ਰਾਜ ਜੀ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਪੁਜ ਗਏ ਹਨ।
ਆਸ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਲ ਭੋਗ ਪਾਸੇ।

**“ਜਹ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਭਇਆ
ਤਹ ਉਪਾਇ ਗਤੁ ਕੀਨੀ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਜਪਨਾ”**
(ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪, ਪੰਨਾ ੬੧੦)

ਨਾਮ ਨੂੰ ਚੰਬੜੇ, ਨਾਮ ਨੂੰ ਨਾ ਵਿਸਰੋ,
ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਕਦੇ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ।
ਸਿਰ ਤੇ ਖੜੇ ਹਨ ਨਾਮ ਦੇ ਜਾਪ ਵਿਚੋਂ ਬਰਕਤਾਂ ਪਾਣ ਵਾਲੇ।

“ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਮੈ ਪਲੇ ਬਧਾ ਛਿਕਿ ਜੀਉ”
(ਸਿਰੀ ਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੩)

ਅਸੀਸ। ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ। ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ। ਨਾਮ ਵਿਚ ਰਸ ਪਵੇ
ਮਲਕ ਜੀ, ਅਨੰਤ ਜੀ, ਉਜਲ ਜੀ, ਕੰਵਲ ਜੀ, ਸਰਬਤ ਜੋਗ
ਅਸੀਸ। ਗੁਰਪੁਰਬ ਦੀ ਵਧਾਈ ਤੇ ਅਸੀਸ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੭੦ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੨੧-੧੨-੧੯੬੩

ਪਵਿੜਾਤਮਾ ਜੀਓ (ਲੀਵਲ)

ਪੜ੍ਹ ਸਾਰੇ ਮਿਲਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਵਿੜ੍ਹ ਭਾਵਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਹੈ। ਗੁਰੂ
ਸਦਾ ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰਖੇ ਤੇ ਉਮਾਹੀ ਸੁਰਤ ਵਿਚ ਨਾਮ ਜਾਰੀ ਹੈ।
ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ। ਬਲਬੀਰ ਜੀ ਦੇ ਏਥੇ ਆ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਬਾਹਰ
ਨਹੀਂ ਗਏ। ਏਥੇ ਹੀ ਰਹਿ ਪਏ ਹਾਂ।
ਅਸੀਸ। ਗੁਰਪੁਰਬ ਜੀ ਦੀ ਵਧਾਈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਵਾਰਾਂ ਮਿਸ਼ਨ

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੯-੧੧-੧੯੮੮

ਪਵਿੰਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪਤ੍ਰ ਪੁਜਾ। ਸੁਖ ਹੈ। (ਉਹ ਚੌਕੀ ਅਜੇ ਅਛੂਤ ਪਈ ਹੈ)

ਦਮ ਖਾਲੀ ਨਾ ਜਾਇਆ ਕਰਨ ਤਾਂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਦੀ ਗੰਢ ਵਹਿਗੁਰੂ
ਜੀ ਨਾਲ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਮੇਲੇ ਸਦੈਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ
ਕੈਦ ਤੋਂ ਉਚੇ ਉਠ ਕੇ ਸੁਤੰਤਰਾ ਦੇਸ ਦੀਆਂ ਗਮਨ ਉਡਾਰੀਆਂ ਵਿਚ ਜਾਣਾ
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ

ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧੯੮੨-੧੯੮੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੧੧ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪੁਜਾ। ਅਗੇ ਵੀ ਪੁਜੇ ਹਨ। ਉਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਬਣਨਾ ਬਹੁਤ ਵਕਤ ਲੈਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਖੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੋੜੀਆਂ ਵੀ ਲਗ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਫਰਸ਼ ਰੋਗਨ ਆਦਿ ਚੋਖੇ ਕੰਮ ਅਜੇ ਹੈਨ।

ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ।

‘ਕਦੋਂ ਬੁਲਾਯੋ’ ਦਾ ਉਤਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਅਵਕਾਸ ਬਣੇ ਬਿਨ ਬੁਲਾਏ ਸਹੂਲਤ ਨਾਲ ਆ ਸਕੋ। ਅਸਾਂ ਲਈ ਅਰਦਾਸ ਕਰਯਾ ਕਰੋ ਕਿ ਸੋਆਂ ਸੁਣ ਕੇ ਸੁਹਣੀਆਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਸਾਂਵੇਂ ਹੋਯਾ ਕਰੀਏ ਤੇ ਸਦਣ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਘਲਣ ਵਲੋਂ ਤੇ ਹੋਰ ਲਾਲਸਾ ਵਲੋਂ ਸਾਈਂ ਹਰ ਦਿਨ ਨਿਰਵਾਸਤਾ ਬਵਸਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਥੋਂ ਤਾਈਂ ਕਿ ਇਕ ਸਾਈਂ ਨੂੰ ਲੋੜਨ ਦੀ ਸੁਰਤ ਸਜੀਵੀ ਰਹੇ ਤੇ ਸਦਾ ਵਧੇ ਤੇ ਸਤ ਸਵਾਈ ਵਧੇ ਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਪਾਸਿਓਂ ਦਾਤ ਮਿਲੇ।

“ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਧਵਨ ਤੇ ਛੂਟਿਓ ਕਰਿ ਬੈਠੋ ਬਿਸਰਾਮਾ॥”

(ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੯, ਪੰਨਾ ੧੧੮੯)

ਸਾਈਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੀਆਂ ਅਰਦਾਸਾਂ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਬੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੁਣੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਗਾਵੀਏ -

“ਹਉ ਗੋਸਾਈ ਦਾ ਪਹਿਲਵਾਨੜਾ।

ਮੈਂ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਉਚ ਦੁਮਾਲੜਾ॥”

(ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੪)

ਹੋਰ ਇਧਰੋਂ ਰੋਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮਲਕ ਜੀ, ਰਾਜ ਜੀ ਜੋਗ ਅਸੀਸ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੯-੧੧-੧੯੨੮

ਪਵਿੱਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪੁਜਾ। ਸੁਖ ਹੈ। (ਓਹ ਚੌਕੀ ਅਜੇ ਅਛੂਤ ਪਈ ਹੈ)

ਦਮ ਖਾਲੀ ਨਾ ਜਾਇਆ ਕਰਨ ਤਾਂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਦੀ ਰੀਛ ਵਹਿਗੁਰੂ
ਜੀ ਨਾਲ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਮੇਲੇ ਸਦੈਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ
ਕੈਦ ਤੋਂ ਉਚੇ ਉਠ ਕੇ ਸੁਤੰਤ੍ਰਾ ਦੇਸ ਦੀਆਂ ਗਮਨ ਉਡਾਰੀਆਂ ਵਿਚ ਜਾਣਾ
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੮ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧੪-੭-੧੯੮੮

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਆਪ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪੁਜਾ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਮੌਸਮ ਤੇ ਨਜ਼ਾਰੇ ਬਹੁੰਤ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ। ਏਥੇ ਬੀ ਅਗਲੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਗਰਮੀ ਘਟ ਪਈ ਹੈ। ਅਜ ਚਾਹੇ ਵਟ ਰਿਹਾ ਹੈ ਹੁਣ ਬੱਦਲ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਕੰਮ ਕਾਜ ਦੇ ਰੁਝੇਵੇਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬੀ* ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਮਾਰ ਰਹਕੇ ਟੁਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਲਬੀਰ ਬੀ।

ਪਹਾੜ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕਲਪ ਅਜੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਨਾ ਅਟਕਾਣਾ। ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਅਪਨੇ choice ਨਾਲ ਜਿਥੇ ਚਿਤ ਹੋਵੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ। ਮੈਂ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਜਾਣ ਦਾ ਥਹੁੰ ਨਿਕਲਿਆ ਪਤਾ ਦੇ ਦੇਸਾਂ।

ਏਥੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿ ਛਾਪਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਰਾਜ਼ ਵਲੈਤੋਂ ਆਵੇਗਾ। ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਤਕ ਛਪਣਾ ਅਰੰਭ ਹੋਸੀ।

ਸੰਤ ਸ਼ਾਯਦ ਛਨਿਛਰ ਤਕ ਟੁਰੇਗੀ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਕੀ ਪ੍ਰੋਗਾਮ ਬਣੇ। ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ।

ਮਲਕ ਜੀ, ਰਾਜ ਜੀ ਜੋਗ ਅਸੀਸ
ਆਪ ਦਾ - ਵੀਰ ਸਿੰਘ

“ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਸਦਾ ਖੁਆਰੀ॥
ਤਾ ਕਉ ਧੋਖਾ ਕਹਾ ਬਿਆਪੈ
ਜਾ ਕਉ ਓਟ ਤੁਹਾਰੀ॥”

(ਟੇਡੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੭੧੧)

ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਅਰਸਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ 'ਤੇ ਲੋ ਜਮਾਓ

ਵੀਰ ਸਿੰਘ

* ਬਾਬੀ = ਪ੍ਰੇਮੁ ਪੁਰਨ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਬੰਬੇ

੧੩-੨-੧੯੫੧

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ।

‘ਜਿਥੈ ਰਖਹਿ ਬੈਕੁੰਠੁ ਤਿਥਾਈ॥’

(ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੬)

ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਵਾਕ ਹੈ। ਨਾਮ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਹਰ ਥਾਂ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਹਰ ਥਾਂ ਬੈਕੁੰਠ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸੋਚ ਵੀਚਾਰ ਗੁਣ ਤੇ ਸਕੰਲਪ ਵਿਕਲਪ ਨਾਮ ਵਾਲੇ ਨੇ ਜਿਤਣੇ ਹਨ।

ਜੋ ਬਾਣੀ ਦੇ ਲੜ ਲਗੇ, ਨਾਮ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੋ ਗਏ, ਉਹ ਸਦਾ ਖਿੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਪਨੇ ਮਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪਾਂ ਦੀਆਂ ਨੈਯਾਂ ਨੂੰ ਤਰ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹਯੋ।

“ਨਦੀ ਤਰਦੰਸੀ ਮੈਡਾ ਖੋਜੁ ਨ ਖੁੱਡੈ ਮੰਝਿ ਮੁਹਬਤਿ ਤੇਰੀ॥”

(ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੫੨੦)

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੧-੧੦-੧੯੯੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਘਾਬਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਅਸੰਖ ਸੋਚਾਂ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿਚ ਵਾਸ ਦੇਣਾ
ਪਾਪ ਹੈ।

ਇਹੋ ਜੇਹੀਆਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਾਇਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੀਆਂ ਦਾ
ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੈ ਤੇ ਸਾਡਾ ਪਯਾਰਾ ਤੇ ਰਾਖਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਕਰੇਗਾ
ਸੋ ਚੰਗਾ ਕਰੇਗਾ।

ਦਮ ਬਦਮ ਸਾਈਂ ਦਾ ਨਾਮ ਚਲੇ। ਚਿਤ ਚੜਦੀਆਂ ਕਲਾਂ ਵਿਚ ਰਹੇ।
ਕਿਸੇ ਤੰਗੀ ਦੁਖ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਘਬਰਾ ਵਿਚ ਨਾਂ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਸਿਖੀ ਹੈ।
ਸੇਰ ਹੋਣਾ, ਤਕੜੇ ਰਹਿਣਾ, ਕਾਂਧ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀ। ਢਹਿੰਦੀ ਕਲਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ
ਵੱਸਣਾ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਆਪ ਕਰ
ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਾਡੇ ਲਈ ਯੋਗ ਹੈ।

ਨਿਰਸ ਹੋਣਾ ਸਿਖ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਡੇਰਾ
੨੪-੧-੧੯੮੯

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਅੰਗ ਸੰਗ ਸਮਝੋ। ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਵਸੋ। ਫੇਰ ਕੋਈ
ਦਿਲ ਦੀ ਬੱਖ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀਂਦੀ। ਬੱਖਾਂ ਭੁਲ ਨਾਲ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ।

“ਤੂੰ ਹਜ਼ੂਰ ਜਾਨਿਆ ਮੈਂ ਦੂਰ”

ਜੇ ਦੂਰ ਜਾਣੀਏ, ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਵਸੀਏ ਤਾਂ ਵਿਗਾਸ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਦੀ ਛੁਹ ਸਾਨੂੰ ਖੇੜਾ ਦੇਂਦੀ ਹੈ।

ਹੋਰ ਅਸੀਸ। ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਡੇਰਾ

੧੦-੧੧-੧੯੯੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਕੇਸਾਂ ਬਾਰੇ, ਮੇਰੀ ਜਾਚੇ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰੋਂ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਕੇਸ
ਅੰਦਰੋਂ ਉਗਣਗੇ, ਅਰ ਅੰਦਰੋਂ ਉਗੇ ਸਦਾ ਰਹਿਣਗੇ।

“ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਹਉ ਸਾਂਗੀ ਤੇਰਾ”

(ਆਸਾ ਮ:੧, ਪੰਨਾ ੩੫੮)

ਗੁਰਵਾਕ ਹੈ। ਮਾਸੂਕ ਦੀ ਸੂਰਤ ਆਸ਼ਿਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ
ਬਣਾਇਆ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ। ਸੋ
ਕਲਗੀਆਂ ਵਾਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਮੀ ਆਖੇ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਸਾਂਗੀ ਬਣਦੇ ਬਣਦੇ ਅਸਲੀ
ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਨੋਟ: ੧੯੯੨ ਵਿਚ ਸਿਆਲਕੋਟ ਸਿਖ ਐਜ਼ੂਕੇਸ਼ਨਲ ਕਾਨਫਰੇਂਸ ਹੋਈ।
ਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਸਵਾਮੀ ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ, ਕੇਸ ਕਤਲ
ਕਰਵਾ ਚੁਕਾ ਸੀ, ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਇਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨਾਲ ਹੀ
ਬਦਲ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਰਿਸਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ
ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਪੂਰਨ ਨੂੰ ਆਖੇ ਕਿ ਕੇਸ ਰਖ ਕੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਲਵੇ।
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਉਪਰ ਵਾਲੀ ਚਿਠੀ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸੰਪਾਦਕ

੨. ਨੇਹੀ ਤੰਦੜੀਆਂ

(ਅਗਲੇ ੪੩ ਪੱਤਰ ਸਾਡੇ ਗੁਲਸ਼ਨਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ)
(ਵਲੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ)

੭੮ ਸਾਲ ਅੱਗੇ ਕਿਵੇਂ

ਪੰਜਾਬ
੧੫. ੩. ੮੪

ਮਾਤ ਜਿਸ ਦਾ

ਮਾਨਸ ਮਾਨ ਮਾਨ ੫. ੩. ੮੪ ਦੇ ਮਾਨ

ਜਿਆ ਜੀ, ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਕੁਝ ੫੦੦) ਦੀ ਹਾਲਤ
ਤੋਂ ਚਨਤਾਵਾਂ ਹੀ ਕਾਇਆ ਦੇ ਪੈਂਡੀ। ਯਾਥੋਂ
ਇਸ ਉਪਰਾਹ ਦੀ ਕਾ ਇਕ ਜੇ ਕੋ ਅਸਾਂ ਸਾ।
ਤੀ ਉਛਵੇ ਦੇ ਦੁਵੇਂ ਦੇ ਦੁਵੇਂ ਪਾਲਾਂ ਦੀ, ਮਾਨ
ਜੋ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਕਾਇ ਕਾ ਰਹੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪੈਂਡੀ
ਤੇ ਸਾਡੀਓਂ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਹੋ।

ਏਕੋ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਏਕ ਦੀਨ ਦੇ ਬਾਅਦ
ਘੋਂ ਜੋ ਕੇ ਲਿਖੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਯਾਥੋਂ ਕਿਵੇਂ
ਕੇਵੇਂ ਕੁਝ ਕੇ ਕਿ ਚੁਕ੍ਕੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋਏ ਕਿ
ਤਕ ਹੁਕਮ ਸਾਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੇ ਕੁਝ ਨੂੰ

ਤੀ।

ਕੋਨੇ ਨਾਂ ਦੀ।

ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਕੋਨੇ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੈ।

ਮਾਨਸ
੮੩੭।

ਗੁਰੂ -

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧੧-੧੨-੩੪

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜੀਓ

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਰੁਝੇਵੇਂ ਦੇ ਕਾਰਣ
ਛੇਤੀ ਉਤਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਿਆ, ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ। ਆਪ ਦੀ ਘਲੀ ਸਬਜ਼ੀ
ਨਿਉਜੇ ਤੇ ਮਕੀ ਆਟਾ ਠੀਕ ਪੁਜ ਗਏ ਸਨ। ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਦਾ ਬਹੁਤ
ਧਨਯਵਾਦ ਹੈ। ਆਸ ਹੈ ਆਪ ਪਰਵਾਰ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਸੋ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ।

ਬੀਬੀ ਜੀ ਜੋਗ ਅਸੀਸ, ਕਾਕੀਆਂ ਕਾਕਿਆਂ ਜੋਗ ਅਸੀਸ ਗੁਰੂ
ਚਿਤ ਰਹੇ।

ਆਪ ਦਾ
ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ-

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਰੋਝਾ ਹੈ ਤੇ ਸਿਹਤ ਵੀ ਅਜੇ
normal ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਬਜਾਏ ਹਫਤੇ ਕੁ ਦੇ ਏ ਜੂਨ ਯਾ ਬਾਦ ਨੂੰ ਆਓ
ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਸਤੋਂ ਪਹਲੋਂ ਨਾ ਆਨਾ। ਸਿਮਲੇ ਜਾਣ ਦੀ ਤ੍ਰੀਕ ਇਹ
ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਮੁਕਰਰ ਕਰਨੀ।

ਹੋਰ ਸੁਖ ਹੈ। ਅਸੀਸ। ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਰਹੇ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਜੋਗ ਅਸੀਸ।

ਵੀਰ ਸਿਘ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੨੪.੯.੩੫

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ-

ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਆਪ ਤੇ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਵਾਰ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ। ਮੇਰਾ ਪਹਾੜ ਜਾਨੇ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਤਾਂ ਅਜੇ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਥੇ ਤੇ
ਕਦੋਂ ਇਹ ਅਜੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।

ਹੋਰ ਅਸੀਸ।

ਆਪਦੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਜੋਗ ਮੇਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਅਸੀਸ।
ਬਚਯਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ

ਆਪਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ

੫-੯-੩੫

੧੬ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

Radha Bhawan
Vincent hill
mussoorie
16-10-35

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਸਦੇ ਦਾ ਧਨਯਵਾਦ ਹੈ। ਮੈਂ ੧੦ ਤ੍ਰੀਕ
ਤੋਂ ਮਸੂਰੀ ਆ ਗਿਆ ਹੋਯਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਥੋਂ ਸਿਮਲੇ ਆ ਸਕਨਾ ਕਠਨ
ਹੈ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗਾ ਮਿਲੇ ਗਏ ਹੈ। ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ। ਅਪਦੇ
ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਤੇ ਪਤੀ ਜੀ ਜੋਗ ਮੇਰੀ ਸਤਿਸ੍ਰੀਅਕਾਲ ਕਹਣੀ।

ਆਪਦਾ
ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੩ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਤੇ ਸਬਜੀ ਪਹੁੰਚੀ। ਆਪ ਜੀ ਤੇ ਸਿਮਲੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਧਨਯਵਾਦ
ਹੈ, ਅਜੇ ਪਹਾੜੋਂ ਆਕੇ ਰੁਝੇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਮੁਕੇ। ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਠਹਰ ਕੇ ਸਹੀ।

ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ। ਅਸੀਸ। ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਰਹੇ। ਨਾਮ ਦਾ
ਪਯਾਰ ਵਧੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ

ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ

੨੫-੧੧-੩੫

੧੯੮੮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ
ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਪੁਜਾ। ਸਭ ਤਰਾਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ। ਸਬਜੀ ਪੁਜ ਗਈ
ਸੀ, ਕੈਕਸ। ਸੈਂ ਉਸੇ ਦਿਨ ਇਧਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਏਥੇ ਠਹਰਨੇ
ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭ ਤਰਾਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਰਹੇ ਤੇ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਯਾਰ ਵਧੇ।

ਆਪਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਪੰਜਾਬੀ, ਡੇਹਰਾਊਨ
੧੫-੮-੩੭

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

Elspeth
mussoorie
9-9-37

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਵਾਚਕੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਰਵਾਰ ਸਹਿਤ ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ।

ਸੇਉ ਭੇਜਣ ਦੀ ਆਗਾਜਾ ਮੰਗਣ ਦਾ ਸੰਦੇਸ ਵਾਚਿਆ। ਧੰਨਯਵਾਦ ਹੈ। ਪਰ ਕੋਈ ਸੈ ਸੇਉ ਯਾ ਕੁਛ ਹੋਰ ਓਥੇ ਘਲਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਾ ਕਰਨੀ। ਇਕ ਤਾਂ ਏਥੇ ਸਬਜੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਸਿਮਲੇ ਤੋਂ ਸਵਲੀਆਂ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਫਲਾਂ ਦਾ ਵਰਤਾਉ ਹੀ ਸਾਡੇ ਘਟ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੇਬ ਹੁਣ ਲਗਪਗ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ। ਤੀਜੇ ਸ਼ਿਮਲੇ ਤੋਂ ਦੋ ਵੇਰ ਆਏ ਸੇਬ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਮੁਕੇ, ਤੇ ਜਾਂ ਸਾਜਦ ਅਜੇ ਤਕ ਇਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ। ਸੇਬ....ਤੇ ਖਰਚ ਐਵੇਂ ਹੀ ਜਾਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਾ ਘਲਣੇ। ਤਾਕੀਦ ਹੈ।

ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ। ਸਰਦਾਰ ਮਕਸੂਦਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਬੀਬੀ ਜੀ ਤੇ ਸਭ ਕਾਕੀਆਂ ਕਾਕਿਆਂ ਜੋਗ ਅਸੀਸ।

ਆਪਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਪਜਾਰੇ ਜੀਓ

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਖਤ ਤੇ ਬਿਲਟੀ ਪੁਜੇ। ਸਬਜੀਆਂ ਆਦਿ ਦਾ ਪਾਰਸਲ
ਠੀਕ ਪੁਜ ਗਿਆ, ਕਿਪਾਲਤਾ ਦਾ ਪਰਮ ਧਨਯਵਾਦ ਹੈ। ਆਸ ਹੈ ਆਪ
ਸਪਰਵਾਰ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਸੋ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਰਦੀ ਏਥੇ ਵੀ ਵਧ ਗਈ ਹੈ
ਓਥੇ ਤਾਂ ਖੂਬ ਕਰਾਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ।

ਬੀਬੀ ਜੀ ਜੋਗ ਅਸੀਸ। ਬਚਯਾਂ ਜੋਗ ਪਿਆਰ।

ਆਪ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧੯੮੮.੧੧.੩੭

੧੯੮੦ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

Elspeth
mussoorie
14.9.38

ਪਯਾਰੇ ਜੀਓ

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ੧੦ ਤ੍ਰੀਕ ਦਾ ਪਤਰ ਤੇ ਬਿਲਟੀ ਅਜ ਇਥੇ ਆ ਮਿਲੇ
ਹਨ, ਜਾਂ ੧੧ ਤ੍ਰੀਕ ਤੱਤਕੇ ਇਧਰ ਨੂੰ ਟੁਰ ਪਿਆ ਸੀ। ਆਪਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ
ਦਾ ਧਨਯਵਾਦ ਹੈ। ਬਿਲਟੀ ਅਜ ਵਾਪਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਹੋਰ ਸਭ ਤਰਾਂ ਸੁਖਸਾਂਦ ਹੈ। ਬੀਬੀ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀ ਜੋਗ ਅਸੀਸ, ਬਚਿਆਂ
ਨੂੰ ਪਯਾਰਾ।

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀ, ਜੈਸਾ ਕਿ ਆਪ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਮਹੀਨਾ ਹੋਰ ਸ਼ਿਮਲੇ
ਰਹਿ ਲੈਣ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਰਾਤਾਂ ਤਾਂ ਠਰ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਦੁਪਹਰਾਂ
ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਸਨ। ਆਪ ਸਭਨਾ ਜੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਤ ਰਹਨ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਹਰਾਂ ਕਰਨ।

ਆਪ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਪਯਾਰੇ ਜੀਓ

ਅਜ ਇਕ ਪਾਰਸਲ ਅਪਨੇ ਬਰੀਚੇ ਦੀਆਂ ਨਾਖਾਂ ਦਾ ਘਲਿਆ ਹੈ,
ਬਿਲਟੀ ਇਸ ਲਫਾਡੇ ਵਿਚ ਹੈ। ਆਸ ਹੈ ਠੀਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਸਣ।
ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਬੀਬੀ ਜੀ, ਕਾਕੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀ ਤੇ ਹੋਰ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ।
ਸ.ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਥੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ।

ਅਪ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੭-੮-੩੯

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ
ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਵਾਚਕੇ ਸੁਖ ਹੋਇਆ। ਬਾਣੀ ਤੇ ਨਾਮ
ਨੂੰ ਲਗੇ ਰਹੇ। ਉਚਾ ਮਨ ਉਚੀ ਸੁਰਤ ਤੇ ਉਚਾ ਆਚਰਣ ਇਹੋ ਜੀਵਨ
ਦਾ ਲਾਹਾ ਹੈ। ਤ੍ਰੈਏ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਪਨੇ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਸਰਦਾਰ ਜੀ, ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ, ਮਾਸੀ ਜੀ ਤੇ ਸਰਵਤ
ਪਰਵਾਰ ਜੋਗ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਉਣੀ। ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ
੯.੯.੪੦

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ
੨.੧੧.੪੦

ਪਵਿੜਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਜਹਾਂ ਦਾਣੇ ਤਹਾਂ ਖਾਣੇ ਨਾਨਕਾ ਸਰ ਹੋਇ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਜਿਥੇ ਲਿਜਾਵੇ ਸੁਖੀ ਰਖੇ ਤੇ ਯਾਦ ਰਹੇ।

ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਾਜ ਏਥੇ ਹੀ ਮਿਲੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ।
ਸਭਨਾਂ ਜੋਗ ਆਸੀਸ।

ਪ੍ਰਭ ਜੀਓ ਤੂ ਮੇਰੋ ਸਾਹਿਬੁ ਦਾਤਾ
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਿਇਆਲਾ
ਗੁਣ ਗਾਵਉ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ।

ਆਪਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

60, LAWRENCE ROAD
AMRITSAR

6.2.41

ਪਯਾਰੇ ਜੀਓ

ਇਸ ਲਛਾਫੇ ਵਿਚ ਇਕ ਬਿਲਟੀ ਹੈ। ਅਪਨੇ ਬਚੀਚੇ ਦੇ ਮਾਲਟੇ
ਦਾ ਇਕ ਪਾਰਸਲ ਆਪ ਜੋਗ ਘਲਿਆ ਹੈ ਰੇਲਵੇ ਪਾਰਸਲ ਦੁਆਰਾ।
ਆਸ ਹੈ ਠੀਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਸੀ। ਲਗਪਗ ੭੭ ਦਾਣੇ ਹਨ
ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਬੀਬੀ ਜੀ ਜੋਗ ਅਸੀਸ ਬਚਿਆਂ ਜੋਗ ਪਯਾਰ।

ਆਪਦਾ
ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ
ਪ.੯.੮੧

ਪਯਾਰੇ ਜੀਓ ਜੀ

ਆਪ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ੩੧ ਦਾ ਪੁਜ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੂਟਿਆਂ ਦਾ ਪਾਰਸਲ
ਦੋ ਤੈਂਦਿਨ ਮਗਰੋਂ ਪੁਜਾ ਸੀ। ਪਤੇ ਅਜੇ ਹਰੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ
ਕੁਛ ਉਦਾਸ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਾਝਦ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਨਿਕਲ
ਪੈਸਣਾ। ਆਪ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਤੇ ਪਯਾਰ ਦਾ ਧਨਯਵਾਦ ਹੈ। ਆਪ ਦੀ
ਤੇ ਪਰਵਾਰ ਦੀ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ।

ਇਥੇ ਐਤਕੀ ਬਰਸਾਤ ਬਹੁਤ ਘਟ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਗਰਮੀ ਵਧੇਰੇ
ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਬੀਬੀ ਜੀ ਤੇ ਬਚਿਆਂ ਜੋਗ ਅਸੀਸਾਂ।

ਧਨਯਵਾਦ ਸਹਿਤ

ਆਪਜੀ ਦਾ
ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੦ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੪.੯.੪੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚੀ। ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ।
ਸ. ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਜੋ 200) ਆਸ੍ਰਮ ਵਾਸਤੇ ਦੇ ਗਏ ਸਨ, ਸੋ ਪਹੁੰਚਾ
ਦਿਤੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਸੀਦ ਇਸ ਲਫਾਫੇ ਵਿਚ ਘਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸੰਭਾਲ
ਲੈਣੀ। ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ।

ਸਾਰੇ ਸੁਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਹਨ- **ਸਰਬ ਸੁਖਾਂ ਸੁਖ**
ਹਰਿਕੈ ਨਾਇ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ।
ਗੁਰੂ ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਲਗੇ ਰਿਹਾ ਕਰੋ। ਇਸੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ਼
ਨੇ ਹਰਿ ਧਨ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਦਾ ਧਨ ਏਥੇ ਸੁਖ ਦੇਂਦਾ ਤੇ ਅਗੇ
ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਸ-ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਰਹੇ।

ਤੁਸਾਡੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਜੋਗ ਸਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਹੋਰਨਾਂ ਜੋਗ ਅਸੀਸ।

ਆਪਦਾ
ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬੮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧੫.੪.੪੮

ਪਯਾਰੇ ਜੀਓ

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਤੇ ਸਦੇ ਦਾ ਕਾਰਡ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ। ਬੀਬੀ ਬਾਸ ਜੀ ਦੇ ਆਨੰਦ ਕਾਰਜ ਦੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰਜੋਗ ਵਧਾਈ ਹੋਵੇ।

ਆਪਦੇ ਪਯਾਰ ਭਰੇ ਸਦੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧਨਯਵਾਦ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਾਯਦ ਸਫਰ ਦੀਆਂ ਖੇਚਲਾਂ ਕਰਕੇ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਸਕਾਂ, ਪਰ ਮੇਰੀਆਂ ਸੁਭ ਇਛਿਆ ਤੇ ਅਸੀਸਾਂ ਬੀਬੀ ਜੀ ਤੇ ਆਪ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਸਣਾ। ਗੁਰੂ ਮੇਹਰ ਕਰੇ ਤੇ ਸਭੇ ਕਾਰਜ ਸੁਹਣੇ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਦੀ ਆਯੂ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਹਸਤ ਆਸੂਮ ਵਿਚ ਸੁਖਾਂ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ।

ਮੇਰੇ ਵਲੋਂ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸਨੇਹਾ ਦੇ ਦੇਣਾ ਕਿ ਨਵੇਂ ਘਰ ਜਾਕੇ ਅਪਨਾ ਨਿਤਨੇਮ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਪਾਠ ਨਹੀਂ ਭੁਲਣਾ ਤੇ ਸਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਕਿ ਜੀਵਨ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ।

ਗੁਰੂ ਬੀਬੀ ਜੀ ਦਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਰਹੇ।

ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜੋਗ ਅਸੀਸ-ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ।

ਆਪ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ

ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੨੨.੯.੪੪

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਤੇ ਸਰਦਾਰ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਥੀ ਘਲਿਆ (200) ਪੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਇਹ ਰਕਮ ਰੀਬ ਬੀਮਾਰਾਂ ਦੇ ਦੁਖ ਨਵਿਰਤੀ ਲਈ ਚੀ.ਖਾ. ਦੀਵਾਨ ਦੇ ਹੋ: ਹਸਤਪਤਾਲ ਲਈ ਘੱਲਿਆ ਹੈ ਬਹੁਤ ਉਤਮ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬੈਰਾਯਤ ਲਈ ਘੱਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਕੁਛ ਕੁਛ ਹਾਲ ਖਾ: ਸਮਾਚਾਰ ਵਿਚ ਛਪਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ੨੨ ਜੂਨ ਦਾ ਪਰਚਾ ਵਾਚ ਲਿਆ ਜੇ, ਆਪ ਦਾ ਘਲਿਆ (100) ਅਗੇ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਚੁਕਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸੁਣਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਸੋ ਕਿ ਇਸ ਪੱਕੀ ਗੋਲਕ ਵਿਚ ਤੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਉਪਰ ਰਕਮ ਜਮਾ ਹੋ ਚੁਕੀ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਤੇ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਨੂੰ ਪਰਵਾਰ ਸਮੇਤ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਰਖੇ ਤੇ ਭਲੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਰਨੇ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖਸਦਾ ਰਹੇ।

ਸ੍ਰੀ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਜੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਤੇ ਬਚਿਆਂ ਜੋਗ ਪਿਆਰ।

ਆਪ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ

ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੯.੨.੮੮

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੨੯ ਦਾ ਪੜ੍ਹ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ।

ਨਿਕੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੀਮਤੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਅਖ ਦੀ ਪੁਤਲੀ,
ਧਰਤ, ਜਿਮੀਂ ਦੇ ਕੋਤਕ ਤੇ ਅਸਮਾਨਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਵੇਖਦੀ ਹੈ, ਮਾਸੀ ਜੀ ਪੁਛਦੇ
ਹਨ ਕਿ ਜਾਲੀ ਦੀ ਚਾਂਦਨੀ ਦਾ ਲਮਾ ਚੁੜਾ ਕਿੰਨਾ ਹੋਵੇ।

ਚਾਂਦਨੀ ਤਾਂ ਯਾ ਧੁਪ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਬਣਾਈਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ।
ਜਾਲੀ ਦੇ ਚਾਂਦਨੀ ਕਿਸ ਕਾਰਜ ਲਏ ਬਨਾਈ ਦੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਪਤਾ ਲਗਣ
ਤੇ ਲਮਾ ਚੁੜਾ ਲਿਖਯਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਲੀ ਦੀ ਮਛਹਰੀ ਤੋਂ ਮਤਲਬ
ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿਸਦੇ ਛਤ ਤੇ ਲਾਮਾਂ ਜਾਲੀ ਦੀਆਂ ਹੋਣ।

ਹੋਰ ਸੁਖ ਹੈ। ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ
ਕੀ ਫਤੇ ਤੇ ਕਾਕਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪਯਾਰ।

ਸਭਨਾਂ ਜੋਗ ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬੮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧੦.੮.੮੮

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹੁ ਪਹੁੰਚਾ। ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ।

ਭੈਣ ਜੀ ਦਾ ਟੈਪਰੇਚਰ ੯੯.੨ ਤਕ ਉਠਦਾ ਹੈ ਪਰ ਡਾਕਟਰ ਆਖਦੇ ਹਨ “ਇਹ ਅਧੇ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਸੀ ਹੁਣ ਹਾਲਤ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ ਜੀ”।

ਆਪ ਦੇ ਪਯਾਰ ਦਾ ਕਿ ਆਪ ਆਕੇ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਤਯਾਰ ਸਾਓ ਬਹੁਤ ਧਨਯਵਾਦ ਹੈ। ਧੰਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹਨ ਜੋ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹਨ।

ਆਪ ਨੇ ਜੋ ਤੁਕਾਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ ਅਮੇਲਕ ਹਨ। ਬੈਂਕਸ। ਬਰਖ਼ੁਰਦਾਰ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਸਭਨਾਂ ਜੋਗ ਅਸੀਸ।

ਆਪ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ
ਪਯਾਰੇ ਜੀਓ

ਆਪਜੀ ਦਾ ੧੯੯੪ ਦਾ ਪੜ੍ਹ (੩੫੧) ਦੇ ਚੈਕ ਸਮੇਤ ਵਾਸਤੇ ਹੋਮਯੋਪੈਥਿਕ ਹਸਤਪਤਾਲ ਦੇ ਪੁਜ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਤਦੋਂ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਸਾਂ, ਤੇ ਡਾਕ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ attend ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਵਲ ਹੋਕੇ ਆਪ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਉਪ੍ਰੋਲੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਨਹੀਂ।

ਅਜ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਆਪ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਫੇਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸੁਭਹ ਕਰਕੇ ਕਿ ਸਾਯਦ acknowledge ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਇਹ ਖਤ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਆਪ ਦੀ ਰਕਮ ਪੁਜ ਗਈ ਸੀ ਤੇ ਸੈਂਚੀ.ਖਾ.ਦੀ. ਨੂੰ ਘਲ ਦਿਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਸ ਹੈ ਰਸੀਦ ਆਪ ਜੋਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਸਿਧੀ ਪੁਜ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੁਲ ਆਪ ਵਲੋਂ ਆਈ ਰਕਮ ੫੦੦) ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਆਪ ਦੇ ਇਸ ਸਭ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਸਹਾਈ ਹੋਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਧਨਯਵਾਦੀ ਹਾਂ, ਆਪ ਦਾ ਇਹ ਦਾਨ 'ਟ੍ਰਸਟ' ਵਿਚ ਸਦਾ ਲਈ ਰਹੇਗਾ ਤੇ ਇਸਦੀ ਆਮਦਨ ਨਾਲ ਰੋਗੀਆਂ ਦੇ ਰੋਗ ਖੰਡਨ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ।

ਆਪ ਸੁਣਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਸੇ ਕਿ ਹੁਣ ਤਕ ੫੫੦੦੦) ਦੇ ਕ੍ਰੀਬ ਇਸ ਫੰਡ ਵਿਚ ਰਕਮ ਜਾਮਾ ਹੋ ਚੁਕੀ ਹੈ ਤੇ ਇਮਾਰਤ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਸਜਨ ਨੇ ਦੱਹ ਹਜ਼ਾਰ ਵਖਰਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਨੀਂਹ ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਖ ਗਏ ਹਨ। ਇਕ ਸਾਲ ਵਿਚ ਲਗਪਗ ੨੦ ਹਜ਼ਾਰ ਬੀਮਾਰ ਦਵਾਈ ਲੈ ਚੁਕੇ ਹਨ।

ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ। ਆਸ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀ ਹੁਣ ਵਲ ਹੋਣਗੇ। ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ ਅਸੀਸ। ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ। ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਯਾਰ।

ਆਪ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੯੯੨.੮੪

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੫.੨.੪੫

ਪਯਾਰੇ ਜੀਓ ਜੀ

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਪੱਤ੍ਰ ਪ.੨.੪੫ ਦਾ ਪੁਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਕ
ਡ੍ਰਾਫਟ (400) ਦਾ ਵਾਸਤੇ ਹੋਏ: ਹਸਤਪਤਾਲ ਚੀਫ ਖਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ ਦੇ
ਹੈਸੀ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਉਪਕਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲਈ
ਹੈ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਧਨਯਵਾਦ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਸ
ਨੇਕੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਹਿਸਾ ਲੈਣ ਤੇ ਅਪਨੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰੇ।

ਰਕਮ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਰਸੀਦ ਦੀ ਦੀਵਾਨ ਦੇ ਦਫਤਰੋਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿਧੀ
ਪਹੁੰਚੇਗੀ। ਆਪ ਜੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਸੋ ਸੁਣਕੇ ਕਿ ਹਸਤਪਤਾਲ ਦੀ ਪਕੀ ਗੋਲਕ
ਦੀ ਰਕਮ ਹੁਣ ਸਠ ਹਜਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਅਪੜ ਪਈ ਹੈ।

ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਜੋਗ ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ।

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੭ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧੦.੧੨.੮੫

ਪਵਿੰਦ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੮-੧੨-੮੫ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਇਸਤੋਂ ਪਹਲੋਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ
ਮਾਮਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਪਾ ਚੁਕਾ ਹਾਂ। ਪਤਾ ਪਾਸ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਖਤ
ਸ੍ਰੀ ਲੀਲਾ ਜੀ ਦੇ ਖਤ ਵਿਚ ਪਾਏ ਸਨ। ਜੇ ਨਾ ਪੁਜੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਥੋਂ ਮੰਗਵਾ
ਲੈਣੇ। ਹੋਰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ।

ਅਸੀਸ- ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਸਰਦਾਰ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜੇਗ ਅਸੀਸ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

੧੨-੧-੪੯

ਪਯਾਰੇ ਜੀਓ-

ਆਪ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪੁਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਫੇਰ ਤਾਰ ਦੇਣ ਤੇ ਆਪ ਦਾ ਤਾਰ
ਵਿਚ ਜਵਾਬ ਪੁਜ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਲ ਮਾਮਾ ਜੀ ਦਾ ਖਤ ਵੀ ਵਾਚਿਆ ਜਿਸ
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀ ਦੇਦਿਨ ਦਿਨ ਵਲ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੁਧ ਸੀ। ਬੜੀ
ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਾਨੋ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ। ਗੁਰੂ
ਮੇਹਰ ਕਰੇ ਤੇ ਛੇਤੀ ਪੂਰੀ ਸੇਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ। ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ
ਮਿਹਨਤ ਤੇ ਘਾਲ ਥਾ ਪਵੇ।.... ਦੇ ਦਾਤੇ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਬਹੁਤ
ਸੁਕਰੀਆ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹਯੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਤਨੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਜਾਨ ਬਚਾਣ
ਵਿਚ ਸਹਾਯਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਧੰਨ ਸਤ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ
ਤੇ ਪਯਾਰ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਅਸੀਸ। ਗੁਰੂ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਪੂਰਨ ਅਰੋਗਤਾ
ਤੇ ਤਾਕਤ ਬਖਸ਼ੇ। ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਜੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੨੮.੩.੮੭

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੨੯ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ।

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸੁਖ ਸਹਿਤ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੇਹਰ ਦਾ ਸਦਕਾ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਯਾਦ ਹੀ ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਸਚਾ ਸਹਾਰਾ ਬਣਦੀ ਹੈ।

“ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮ ਬਾਰੰਬਾਰ
ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਕਾ ਇਹੈ ਅਧਾਰ।”

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ ਤੇ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹੇ।

ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਜੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਤੇ ਬਚਯਾਂ ਜੋਗ ਅਸੀਸ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ
ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਸੰਸਾਰ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵਿਚ
ਇਕੋ ਸੁਖ ਦੀ ਗਲ ਹੈ ਜੇ ਚਿਤ ਰਬ ਜੀ ਨਾਲ ਲਗੇ। ਹੋਰ ਦੁਖ ਸੁਖ
ਰਲਵੇਂ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਤੇ ਭਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ
ਹਨ। ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਲਗੇ ਰਿਹਾ ਕਰੋ। ਗੁਰੂ ਆਪ ਦਾ ਸਹਾਈ ਰਹੇ।
ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਤੇ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਜੋਗ ਅਸੀਸ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਡੇਰਾਦੂਨ
੨੮.੧੦.੮੮

੧੯੮੩ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਡੇਰਾ (ਡੇਰਾਦੂਨ)

੧੫.੯.੪੯

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ।

ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਇਥੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਸੁਖ
ਸਾਂਦ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਨਾ ਭੁਲਿਆ ਕਰੋ। ਢਿਲ ਯਾ ਸੁਸਤੀ ਪਵੇ
ਤਾਂ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪੜਿਆ ਕਰੋ। ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵੀ ਦਿਲ ਨਾ ਲਗੋ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਚਰਿਤ੍ਰ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ ਆਦਿ ਤੋਂ ਵਾਚਿਆ
ਕਰੋ। ਹਰ ਹਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਯਾਦ ਵਲ ਮਨ ਨੂੰ ਲਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ
ਲੋੜੀਏ। ਹੋਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਸੁਖ ਹੈ।

ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਜੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ, ਬਚਿਆਂ ਜੋਗ ਪਯਾਰ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੦ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਡੇਰਾਦੂਨ

੧੯੮੮.੮.੪੯

ਪਵਿੰਦ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਆਪਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਆਪ ਮਸੂਰੀ ਆਬੋ ਹਵਾ
ਬਦਲਨ ਲਈ ਗਏ ਹੋ। ਆਸ ਹੈ ਹੁਣ ਮੌਸਮ ਚੰਗਾ ਹੋਸੀ। ਤੇ ਤੁਸੀ
ਸਾਰੇ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਸੋ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗਾ। ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਠੰਢ ਵਿਚ ਦਿਲ ਚੰਗਾ ਟਿਕਿਆ ਕਰਦਾ
ਹੈ। ਅਪਨਾ ਵਕਤ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਵਿਚ ਸਫਲ ਕੀਤਾ ਕਰੋ। ਜੀਵਨ ਦਾ
ਲਾਹਾ ਇਹੋ ਹੈ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਜੋਗ ਅਸੀਸਾ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧੭.੧੦.੪੯

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹੁ ਪਹੁੰਚਾ। ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚੀ। ਗੁਰੂ ਸਹਾਈ ਰਹੇ ਸਦਾ।
 ਅਸੀਂ ਡੇਢ ਕੁ ਮਹੀਨਾ ਕਸੌਲੀ ਰਹਕੇ ਏਥੇ ਆਏ ਹਾਂ।
 ਹੋਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਸੁਖ ਹੈ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਜੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਬਚਯਾਂ ਨੂੰ ਪਯਾਰ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਰਿਹਾਂ ਦਿਲ ਉਚਾ ਤੇ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
 ਇਹ ਕਾਰ ਸਹਜ ਭਾ ਜਾਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ, ਹੋਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ
 ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
 ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮ ਬਾਰੰਬਾਰ
 ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਕਾ ਇਹੈ ਅਧਾਰ॥

੧੬ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਡੇਰਾ (ਡੇਰਾਦੂਨ)

੨੩.੫.੫੦

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ।

ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚਕੇ ਸੁਖ ਹੋਇਆ।

ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਸੁਖ ਦਾ ਸਮਾ ਉਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ
ਵਿਚ ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਹੋਈਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸੁਖ ਅਪਨੇ ਨਾਲ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ
ਜਿਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸਹਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਦਾ ਸੁਖ ਸੁਤੜੇ ਸੁਖ
ਤੇ ਅਸਲੀ ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾ ਤਕ ਠੰਢ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਜੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ।

ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਯਾਰ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬੮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਫੇਹਰਾਦੂਨ

੮.੧੨.੫੦

ਪਯਾਰੇ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬੀਬੀ ਜੀਓ

ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਤਾਰ ਪਹੁੰਚੀ। ਉਸ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਆਪ ਦੇ ਪਯਾਰ ਭਾਵਾਂ
ਦਾ ਧਨਯਵਾਦ ਹੈ।

ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ! ਜੋ ਪਯਾਰ ਭਾਵ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਭਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਆਪਦਾ
ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

ਪਾਰਸਲ ਪੁਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਧੰਨਯਵਾਦ।

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਡੇਰਾ (ਡੇਰਾਦੂਨ)
ਪ.ਪ.ਪੁ।

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਮਿਲੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸੁਖੀ ਹੋ ਤੇ ਨਾਮ
ਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਯਤਨਾਂ ਵਿਚ ਵਸਦੇ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ।

ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਦੁਖ ਸੁਖ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਆਸਾਨੀਆਂ ਸਭੇ ਕੁਛ ਰਲਿਆ
ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਅਸਲ ਸੁਖੀ ਉਹੋ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਸਮਾਂ ਏਕਾਂਤ ਬੈਠਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਮੇਲਕ ਦਾਤ ਹੈ, ਲੁਗੀ ਰਿਹਾ ਜਾਰੋ।

ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋਗ ਅਸੀਸ- ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ।
ਬਚਯਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਯਾਰ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਡੇਰਾਊਨ
੨੨.੬.੫੧

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਆਪ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ।

ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕਿਪਾ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਅਪਨੀ normal health ਵਿਚ ਹੈ। ਕੋਈ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰਨਾ।

ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ, ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਯਾਰ।

ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ, ਜਗਤ ਦੇ ਉਲਝਾਵਾਂ ਵਿਚ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨਾ ਵਿਸਰੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਡੇਰਾਦੂਨ
੧੯.੮.੫੧

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ।

ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਆਪ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ

ਆਪਣੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਰਖਿਆ ਸੀ ਉਸਦਾ
ਭੋਗ ਸੁਹਣਾ ਸੁਖਾਂ ਵਾਲੀ ਬਿੜ੍ਹੇ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਵਧਾਈ ਹੋਵੇ
ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਲੋਂ ਸੁਕਰੀਆ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ, ਨਾਮ ਦਾ ਰੈ ਬੱਝਾ ਰਹੇ ਬਰਖੁਰਦਾਰ
ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ। ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਯਾਰ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੩ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਡੇਰਾ

੨੫.੧੦.੫੧

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ। ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚੀ। ਜਗਤ ਦੀ constitution ਐਸੀ
ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਵਸਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ, ਉਲੱਝਨਾ ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ
ਦੇ ਹਲ ਦਰਪੇਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ
ਮਨ ਦੀ ਤਵਜ਼ੀ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਰੁਖ ਸਾਈਆਂ ਜੀ ਵਲ ਰਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ
ਰੁਖ ਦੇ ਬਣੋ ਰਹਣ ਲਈ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਵੀਚਾਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਸੁਣਦੇ
ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਲੜ ਫੜੀ ਰਖਦੇ ਹਨ।

ਸੋ ਤੁਰੇ ਰਹੇ ਇਹੋ ਰਾਹ ਹੈ ਤੁਰੇ ਰਿਹਾਂ ਕਦੇ ਮੰਜਲੇ ਅਪੜ ਜਾਈਦਾ
ਹੈ, ਬਹ ਗਿਆਂ ਮਜਲੇ ਨਹੀਂ ਅਪੜੀ ਦਾ। ਸੋ ਲਗੇ ਰਹੋ। ਨਾਮ ਨਾ ਭੁੱਲੋ।
ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ, ਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ। ਸਰਦਾਰਜੀ ਤੇ ਬਚਿਆਂ ਜੋਗ ਅਸੀਸ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

[ਅਗਲੇ ਦਿਤੇ ਰੀਤ ਨੂੰ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਚਿੜ੍ਹ]

ਰਾਗ-ਜ਼ਿਲਾ ਸਿੰਘਵਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ। ਤਾਲ-ਤਿੰਨ।
ਗਤ-ਤਲਵਾੜਾ। ਮਾਤ੍ਰਾ-ਅੱਠ। ਲਯ-ਧੀਮੀ।
'ਅ' ਦਾ ਘਰ- 'ਕਿਨਰੇ' ਪਰ ਹੈ।

X X X

ਸਰ ਖਾਸ ਸਾ ਰੇ ਗਾ ਗਾ ਮਾ ਪਾ ਧਾ ਨੀ।

અમદાબાદી-

X X X

ਮਾ ਰੇ ਮਾ ਪਾ ਨੀ ਧਾ
ਬਾਹਾਂ ਉਲਾਰ ਖਲਤੀ

X X X

ਅੰਤਰਾ ੧- ਪਾ ਮਾ ਰਾ ਪਾਮਾ ਰਾਰੇ
ਸਾਗਰ ਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਨਾ ਰੇ

X X X

ਅੰਤਰਾ ੨- ਨੀ ੪ ਨੀ ਧਾ ਸਾ ਨੀ ਧਾ
ਲਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੰਬਾਂ

‘ਡੋਲਾਂ ਹਵਾ ਹੁਲਾਰੇ’- ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਤਰਾ ਨੰ:੧ ਤੇ ਵਜਾਓ

ਫੇਰ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰਾ ੧ ਪਰ ਮਿਲਾਕੇ ਵਜਾਓ।
ਫੇਰ ਸਾਰਾ ਰੀਤ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਜਾਈ ਚਲੋ।

ਕਲਗੀਆਂ ਵਾਲੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ

ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ

ਦਰਸ਼ਨ ਜੋਦੜੀ

ਬਾਹਾਂ ਉਲਾਰ ਖਲੋਤੀ ਸਾਗਰ ਦੇ ਹਾਂ ਕਿਨਾਰੇ,
ਲਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੰਬਾਂ, ਡੋਲਾਂ ਹਵਾ ਹੁਲਾਰੇ।

ਪਈ ਹੱਕਲਾਂ ਹਾਂ ਮਾਰਾਂ ਨੈਣਾਂ ਤੋਂ ਛਮਛਮਾ ਹੈ,
ਦਿਲ ਉੱਛਲੇ ਤੇ ਛਲਕੇ ਲਹਿਰੀਂ ਚੜ੍ਹਾ ਉਤਾਰੇ।

‘ਦਿਖਹੱਦ’ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਹੈ, ਸੂਰਤ ਤਿਰੀ ਨੂੰ ਟੋਲੇ,
ਦਿਸ ਪੈਣ ਜੇ ਕਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਆ ਰਹੇ ਪਿਆਰੇ।

ਸ਼ਾਮਾਂ ਹੈ ਆਣ ਹੋਈ, ਘਨਚਾਲ ਪੈ ਰਹੀ ਹੈ,
ਹੈ ਸਹਿਮ ਛਾ ਰਿਹਾ ਹੁਣ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਦਿਓ ਦਿਦਾਰੇ।

ਹੁਣ ‘ਆਸ’ ਰੁਸ ਰਹੀ ਹੈ, ਹੈ ‘ਯਾਸ’ ਉਸ ਮਨਾਵੇ,
ਆਖੇ: ਨ ਛੋੜ ਬੇਕਸ ਜੀਵੇ ਜੁ ਤੁਧ ਸਹਾਰੇ।

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਨ ਕੋਈ ਇਸ ‘ਕੱਲ’ ਦਾ ਹੈ ਬੇਲੀ
ਬਿਰਹੋਂ ਦੇ ਕੁਠਿਆਂ ਨੂੰ ਮਲਹਮ ਲਗਾ ਜਿਵਾਰੇ।

ਆ ਜਾ ਪਰੀਤਮਾ! ਹੁਣ ਮਿਹਰਾਂ ਦਾ ਲੈਕੇ ਬੋਹਿਬ,
ਚਰਨੀਂ ਲਗਾ ਲੈ ਆ ਕੇ ਸਰਨੀ ਸਮਾ ਲੈ ਪਯਾਰੇ!

ਵਾਂਝ ਮਗਰਬੀ ਸਿਤਾਰੇ ਦਿਸ ਪੈ ਅਕਾਸ਼ ਤੇ ਹੁਣ
ਜਦ ਲੋਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਆਸਾ ਦੇ ਰੰਗ ਸਾਰੇ।

ਹੈ ਨਾਥ ਤੂੰ ਅਨਾਥਾਂ, ਹੈ ਬੇਕਸਾਂ ਸਹਾਰੇ!
ਦਰਦਾਂ ਰਵਾਣਿਆਂ ਦੇ ਦੁਖ ਦੁਰ ਕਰਨਹਾਰੇ!

ਆ ਜਾ, ਹੁਣ ਆ ਜਾ, ਆ ਜਾ, ਹੁਣ ਦੇਰ ਨਾ ਲਗਾਈਓ,
ਹੁਣ ਦੇਰ ਦਾ ਹੈ ਵੇਲਾ ਕਰਨੇ ਦਾ ਨਾ ਪਿਆਰੇ!

(ਸਭ ਹੱਕ ਰਖਵੇਂ ਹਨ)
ਗੁਰਪੁਰਬ ਪੇਹ ਸੁਦੀ ਸਪਤਮੀ
੧੯੯ ਪੇਹ ਸੰ: ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ੪੮੩,
ਸੰਮਤ ੨੦੦੯ ਬਿ: ਵੀਰਵਾਰ
ਮੁਤਾਬਕ ੩ ਜਨਵਰੀ ੧੯੯੫ ਈ:।
‘ਵਜੀਰ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰੈਸ’ ਹਾਲ ਬਾਜ਼ਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੪-੧੨-੫੨

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਸੰਤ ਜੀ ਸੁਖਾਂ ਨਾਲ ਪੁਜ ਗਏ ਹਨ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ
ਸਿਹਰਾ ਪੁਜਾ ਤੇ

ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਬੈਕਸ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਰੰਗ ਰਤੇ ਰਿਹਾ ਕਰੋ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਇਵੇਂ ਬੀਤਦਾ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ।

ਜੋ ਛਿਨ ਯਾਦ ਵਿਚ ਬੀਤੇ ਉਤੋਂ ਲੇਖੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ।

ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਹਿਤ ਭਰੀ ਅਸੀਸ। ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ
ਪਯਾਰ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੩ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

BOMBAY-1
29-1-1953
C/o. D. J. Punjabi
13, Usha Kiran, Opp C.O.I.

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੨੭ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ।
ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚੀ

ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਵਲ ਸੁਖੀ ਹੋ
ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੋ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਬਿਲਕੁਲ ਵਲ ਹਾਂ
ਕਲ ਆਖਰੀ ਲੀਜੇ ਲਤਾਂ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਏ ਹਨ।
ਹੁਣ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਹਨ। ਤੁਸਾਂ ਦੇ Thanks ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ
ਪਰ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਬ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ Thanks ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਣੀ।

ਜੀਵਨ ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਇਹੋ ਸੈ ਨਾਲ ਜਾਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ
ਇਹੋ ਸੁਰਤ ਨੂੰ ਏਥੇ ਸੁਖੀ ਰਖਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਲਗੇ ਰਿਹਾ ਕਰੋ। ਦ੍ਰਾਈ ਜਣੇ-ਦੰਪਤੀ-ਜੀ ਲਗੇ ਰਿਹਾ ਕਰੋ।

ਆਸੀਸਾਂ ਸਹਿਤ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੯.੪.੫੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ

ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚਕੇ ਸੁਖ ਹੋਇਆ। ਆਪਜੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਲਾ ਸਾਹਿਬ ਜਾਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਾਉਣ ਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਧਨਯਵਾਦ ਹੈ। ਧੰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹਨ।

ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਖੇਤਰ ਅਜੇ ਵਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੁਣਕੇ ਫਿਕਰ ਹੋਇਆ, ਗੁਰੂ ਛੇਤੀ ਵਲ ਕਰੇ। ਆਪਜੀ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਤਾਂ ਬੜਾ ਸਿਆਣਾ ਹੈ। ਆਸ ਹੈ ਝੱਬਦੇ ਵਲ ਕਰ ਲਏਗਾ। ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ ਅਸੀਸ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ। ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਯਾਰ। ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੭ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੯.੧੨.੫੩

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ ਜੀ!

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਵਧਾਈਆਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਪਰਮ ਧੰਨਵਾਦ ਹੈ। ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਉਸ ਸਾਈਆਂ ਜੀਉ ਦਾ ਜੋ ਸੁਹਣੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਪਯਾਰ-ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੩ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੨੯-੧੨-੫੩

ਪਯਾਰੇ ਜੀਓ

ਆਪਦੀ ਘਲੀ ਰਾਣਾ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਫਾਈਲ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਤੇ ੪੬) ਜੋ ਮੇਰੇ ਦਿਤੇ ਮੇਜਰ ਜੀ ਨੂੰ ਰੂਪਯਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਆਪਨੇ ਘਲੇ ਹਨ ਪੁਜ ਗਏ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਥੈਕਾਂ।

ਫਾਈਲ ਦੀ ਖਾਸ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੇਵਲ ਰਸੀਦਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਕਦੇ I.T. ਦੇ ਕਾਰਜ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਮੰਗ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੀ file ਘਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਥੈਕਾਂ। ਹੋਰ ਸੁਖ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੇਹਰ ਹੈ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੯੮੦ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

Panch-Batti
20, Pritam Road,
DEHRADUN (U.P.)
3-5-1954

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

੨੭ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਪੁਜਾ

ਵਾਚਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਆਪ ਦਾ operation ਕਾਮਯਾਬੀ ਨਾਲ ਸਿਰੇ
ਚੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਹੁਣ ਆਪਜੀ ਅਪਣੀ normal health ਵਿਚ ਹੋ।

ਇਹ ਮਾਨੋ ਨਵਜੀਵਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਹੁਣ ਸਾਈਂ ਅਰਪਣ ਜੀਵਨ ਦਾ
ਹਿਸਾ ਵਧੇਰੇ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਏ ਜੋ ਆਤਮ ਲਾਹਾ ਵਧਦਾ ਰਹੇ। ਸਾਰੇ
ਪਰਵਾਰ ਜੋਗ ਅਸੀਸ- ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ। ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

੫-੮-੫੪
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਕਲ ਪੜ੍ਹ ਪੁਜ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਭੇਟ ਹੋਇਆ। ਪੁਸਾਦ
ਦਾ ਛਾਂਦਾ ਅਜ ਪੁਜ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੈਂਕਸ। ਅਜ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ....ਲੈ ਕੇ
ਭੇਜੀ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮਾਮਾ ਜੀ ਆਸਣ। ਪਾਠ ਰਖੇ ਤੇ ਭੋਗ ਪਾਏ ਦਾ ਬੈਂਕਸ।
ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ ਤੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖੀ ਰਖੇ।

ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋਗ ਅਸੀਸ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

੨੮.੧੦.੫੪

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਦਾ ਖਤ ਪਹੁੰਚਾ। ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਵਾਚੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ।

ਤੁਸੀਂ ਅਪਣੇ ਆਨੇ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਅਗੇ ਤੇ ਪਾਓ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ
ਹੋ ਆਵਾ। ਅਜ ਕਲ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ ਤੇ ਹੋਰ ਆ ਰਹੇ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ।

ਨਾਮ ਜਪੋ ਤੇ ਸੁਖੀ ਰਹੋ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਬਚਿਆਂ
ਨੂੰ ਪਯਾਰ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

੨੯-੯-੫੫
ਪਵਿੜਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਆਪਦੀ ਵਧਾਈ ਤਾਰ ਪੁਜੀ। ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਥੈਕਸ।
ਆਪ ਦੇ ਘਲੇ ਰੁਮਾਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪਾਰਸਲ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ
ਜਿਸ ਲਈ ਧਨਯਵਾਦ ਹੈ।
ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ।
ਕਾਕਾ ਜੀ ਜੋਗ ਪਯਾਰ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

(ਅਗਲੇ ੮ ਪੱਤਰ ਉਬਰਾਇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਵਲੋਂ)

60 Lawrence Road, Amritsar

21. 9. 45.

My dear ji ji

your letter of 13th inst: duly thank'd.
 The parcel of fruits was delivered
 here on the 19/9. kindly accept my
 thanks for you taking so much trouble
 in sending nice fruits from such a
 great distance.

yours sincerely
 Vir Singh

Bibi ji & children arrived here yesterday
 & have left for Pindi this morning.

60 Lawrance road, Amritsar

21.9.45

My Dear Jeo Ji

Your letter of 13th inst. duly to hand. The parcel of fruits was delivered here on the 19th. Kindly accept my thanks for your taking so much trouble in sending nice fruits from such a great distance.

Your's sincerely
Vir Singh

Bibi ji & Children arrived here yesterday
& have left for Pindi this morning.

੧੭੦ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਡੇਹਰਾਦੂਨ
੯-੧੧-੫੧

ਪਯਾਰੇ ਜੀਓ

ਆਪਦੀ ਅਪਨੇ ਹਥਾਂ ਦੀ ਲਿਖੀ ਚਿਠੀ ਪਹੁੰਚੀ। ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਬੜੀ ਖਸ਼ੀ
ਹੋਈ ਕਿ ਆਪਜੀ ਹੁਣ ਵਲ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਮੇਹਰ ਕਰੇ ਜੋ ਕਮਜ਼ੋਰੀ
ਵੀ ਛੇਤੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ

ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ

ਸ੍ਰੀ ਬੀਬੀ ਜੀ ਤੇ ਕਾਕਾ ਜੀ ਨੂੰ ਅਸੀਸ। ਨਾਮ ਚਿਤ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਾ॥

ੴ੦-ਲਾਗੰਸ ਰੋਡ,
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੧.੪.੫੩

ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਜੀਓ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਭਾਣੇ ਅੰਦਰ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਘਰਜਾਥੀਏ ਦੇ ਗੁਰੂ ਗੋਦੀ ਜਾ ਬਿਰਾਜਣ ਪਰ ਆਪ ਦਾ ਹਾਮਦਰਦੀ ਭਰਿਆ
ਸੰਦੇਸ਼ ਪੁੱਜਾ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਇਸ ਪਿਆਰ ਤੇ ਦਿਲੀ ਦਰਦ ਦਾ
ਧੰਨਵਾਦ ਹੈ।

ਆਪ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ—
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

Pnanch Batti
20, Pritam Road,
DEHRADUN (U.P.)
7-5-1953

ਪਵਿਤ੍ਰਾਮਹ ਜੀਓ

ਆਪ ਦੀਆਂ ਘਲੀਆਂ ਮੁਸੰਮੀਆਂ ਸਾਡੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੋਂ ਟੁਰਨ ਤੋਂ ਪਹਲੇ
ਪੁਜ ਰਾਈਆਂ ਸਨ। ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਪੁਜੀਆਂ ਹਨ। ਬੈਕਸ।

ਅਸੀਂ ਕਲ ਦੇ ਏਥੇ ਆ ਗਏ ਸਾਂ। ਦੋ ਕੁ ਹਫਤੇ ਠਹਰਨੇ ਦਾ
ਸੰਕਲਪ ਹੈ।

ਆਸ ਹੈ ਆਪਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਪਤੀ ਜੀ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਸਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ
ਮੇਰੀ ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੇਣੀ ਤੇ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਆਖਣਾ।

ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸਾਂ

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਾ॥

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
ੴ.੧੨.੫੩

ਪਿਆਰੇ ਜੀਓ ਜੀ!

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਵਧਾਈਆਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਪਰਮ ਧੰਨਵਾਦ ਹੈ। ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਉਸ ਸਾਈਆਂ ਜੀਓ ਦਾ ਜੋ ਸੁਹਣੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਪਿਆਰ-ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੨੦.੭.੫੮

ਪਵਿਤ੍ਰਾਤਮਾ ਜੀਓ

ਪੱਤ੍ਰ ਪਹੁੰਚਾ। ਤੁਸਾਂ ਜੀ ਲਿਖਯਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਕੀ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ
(੧੪ ਅਗਸਤ) ਰਖੜੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦੇਣੀ ਹੈ।

ਸੁਖਾਂ ਨਾਲ ਦਿਓ, ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸੁਹਣੇ ਕਰੋ।

ਸਭੇ ਕਾਜ ਸੁਹੇਲੜੇ ਥੀਏ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਠਾ।

ਆਸ ਹੈ ਆਪਦੇ ਪਤੀ ਜੀ ਸੁਖੀ ਹੋਸਣ, ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਲਗ
ਰਹੇ ਹਨ, ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ, ਅਸੀਸ। ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੋਵੇ। ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ
ਜੋਗ ਅਸੀਸ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਡੇਹਰਾਦੂਨ

੨੫-੧੧-੧੯੫੮

ਪਯਾਰੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਦਾਸ ਜੀ ਤੇ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਕਾਰ ਜੋਗ ਮੇਤੀਆ ਜੀਓ

ਪੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚੇ। ਮੈਂ ਅਜਕਲ ਏਥੇ ਹਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਚਲੇ ਹਾਂ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਦਾ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰੋ ਤੇ
ਬਰਕਤਾਂ ਪਾਵੋ।

ਅਸੀਸ ਸਹਿਤ

ਆਪ ਦਾ
ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੬ੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੨.੧੨.੫੫

ਪਯਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰੀਦਾਸ ਜੀਓ ਤੇ
ਸਤਕਾਰ ਜੋਗ ਸ੍ਰੀ ਮੋਤੀਆ ਜੀਓ

ਆਪਦੇ ਪੜ੍ਹੇ ਪਹੁੰਚੇ

ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਜੀ ਦੇ ਅਮ੍ਰੀਕਾ ਤਾਲੀਮ ਵਾਸਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਖਬਰ ਵਾਚੀ।
ਇਹ.....ਤੇ ਦੇਸ ਤਾਲੀਮ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਹਰ ਕਰੇ ਕਾਕਾ ਵਿਦਯਾ ਪਾਕੇ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਕੇ
ਸੁਖਾਂ ਨਾਲ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਹਿ ਵਪਸ ਆਵੇ ਤੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੇਵੇ।

ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੇ
ਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ ਲਗਾ ਰਹੇ।

ਹਿਤਕਾਰੀ
ਵੀਰ ਸਿੰਘ

੧੭੦ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਾ॥

ੴ, ਲਾਰੰਸ ਰੋਡ,

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧੩-੯-੫੭

ਪਵਿੰਤ੍ਰ ਆਤਮਾ ਜੀਓ,

ਸਾਡੇ ਪਰਮ ਪੂਜਨੀਕ, ਪੰਥ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਯੋਗ ਰਤਨ, ਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ
ਸ੍ਰੋਮਣੀ ਸੇਵਕ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਡਾਕਟਰ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਦਮ
ਭੂਸਨ, ੧੦ ਜੂਨ ੧੯੫੭ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਾਢੇ ਚਾਰ ਬਜੇ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ
ਅਪਣਾ ਪੰਚਭੇਤਕ ਸਰੀਰ ਛੋੜਕੇ ਆਪਣੀ ਨਾਮ ਰੱਤੀ ਆਤਮਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ
ਗੁਰੂ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਜਾ ਬਿਰਾਜੇ ਹਨ: 'ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ਨਿਸੰਗੁ'।

ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ ਭੋਗ ਗੁਰਮਤ ਰੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ,
ਕੋਠੀ ਨੰ: ੬੦, ਲਾਰੰਸ ਰੋਡ, ਵਿਖੇ ੧੯ ਜੂਨ ੧੯੫੭ ਬੁਧਵਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ
ਦੇ ੫ ਤੋਂ ੭ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਵੇਗਾ।

ਆਯੂ ਪ੍ਰਯੰਤ ਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਘਾਲੀ ਆਪ ਦੀ ਘਾਲ ਨੇ ਦੂਰ ਨੇਂਦੇ
ਸਮੁੱਚੀ ਸਿੱਖ ਕੈਮ ਵਿਚ ਆਪ ਲਈ ਪਿਆਰ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ
ਹੈ, ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਅਵਸਰ ਤੇ ਇਥੇ
ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਸਕੀਏ, ਪਰ ਆਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸੀਂ ਹਰ ਥਾਵੋਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਜੁੜ
ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜੇ ਆਪੋ ਅਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ, ਥਾਂ ਪਰ ਥਾਂ, ਗੁਰੂਆਮਾਂ ਵਿਚ ਯਾ
ਅਪਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਾਧਾਰਣ ਯਾ ਅਖੰਡਪਾਠ
ਕਰਕੇ ਯਾ ਗੁਰੂ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਹੁਕਮ ਲੈ ਕੇ ਹੀ ਇਸੇ ਦਿਨ ਇਸੇ ਸਮੇਂ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਵਲਵਲੇ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀਆਂ
ਭੇਟ ਕਰੀਏ ਤੇ ਪਿਆਰ ਭਿੱਜੋ ਹਿਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਅਰਦਾਸੇ ਸੋਧੀਏ।

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ-

ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ

R.S.V.P.

ਜਗਾਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਐਮ.ਏ.

੬੦, ਲਾਰੰਸ ਰੋਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧ ਓ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਛਤਹ ॥

ੴ, ਲਾਰਂਸ ਰੋਡ,
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਆਤਮਾ ਜੀਓ,

ਸ਼੍ਰੀ ਪੂਜਾ ਪਿਤਾ, ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਢਾਕਟਰ ਵੀਰ
ਸਿੰਘਜੀ ਦੇ ਗੁਰਪੁਰੀ ਗਮਨ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਸਦਮੇ ਪਰ ਆਪ
ਜੀ ਦਾ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰਿਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾ। ਸਤਿਕਾਰ ਯੋਗ
ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਨਿਰਸੰਸੇ ਇਕ ਮਹਾਨ
ਪੰਥਕ ਘਾਟਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਘਾਟਾ ਹੈ। ਮੈਂ
ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਵਲੋਂ ਤੇ ਅਪਣੀ ਵਲੋਂ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਪਿਆਰ
ਵਲਵਲਿਆਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਤੇ ਇਸ ਸਦਮੇ ਵਿਚ ਭੇਜੀ
ਹਮਦਰਦੀ ਦਾ ਰਿਣੀ ਹਾਂ।

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਹਿਤਕਥੀ—
ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ